

Даяна Хевиланд

 hermes

Страстните измамници

ДАЯНА ХЕВИЛАНД СТРАСТНИТЕ ИЗМАМНИЦИ

Превод: Пенка Стефанова

chitanka.info

Напълно отчаяна от безуспешните си опити да намери работа като актриса в Ню Йорк, Друсила Рийд среща авантюриста Кевин Фаръл. Той ѝ предлага да се представи за самоубилата се Бет Тримейн — единствена наследница на богат аристократичен род от Севера. Водена от чувствата си към Кевин, в когото се е влюбила от пръв поглед, очарователната девойка приема да участва в тази измама. Тя се надява, че ще стане богата и ще се омъжи за любимия си. Но в живота нищо не се случва така, както сме го планирали.

Измамата е само първото от изпитанията, които очакват Друсила по дългия път към щастието.

ПЪРВА ГЛАВА

Друсилата изкачи стъпалата пред пансиона и се поколеба на вратата. Искаше да отложи момента на влизането си, но трупащите се облаци на небето заплашваха всеки момент да плисне проливен дъжд. А и беше гладна. Осъзна, че през деня не е яла нищо, ако не се смяташе чашата кафе, а вече приближаваше вечер.

Тя отвори кесийката си, макар да знаеше какво ще намери в нея. Един долар и няколко дребни монети. Всичко това бе станало след разносните по погребението на Бет. А дължеше на хазяйката наема за три седмици. Все още колебаейки се, огледа мрачната улица в двете посоки, сякаш се надяваше да намери някое друго убежище, освен театралния пансион на госпожа Баксли. Макар и да се намираще само на няколко пресечки от известния с лошата си слава нийоркски район Файф Поинтс, той бе успял да запази опърпаната си елегантност. Въпреки това, когато влезе в преддверието, Друсилата бе обгърната от миризми на пържена риба, зеле, брилянтин и парфюм от пачули.

Друсилата отвратено сбърчи нос. Даже и като дете в пансиона за сираци в Охайо бе странно придиричива и често-често я караха да страда за това. Опита се да си напомни, че и сега не е в състояние да придирия за обстановката. Ако не си намереше скоро работа, нямаше да може да си позволи дори и пансиона на госпожа Баксли.

Направи усилие да прогони тази мисъл, тъй като не желаше да се поддава на отчаянието, което заплашваше да я обхване. Сега щеше да вечеря, а след това да се качи горе и да си легне. Топлата храна и сънят щяха да ѝ помогнат да поднови обиколките си на следващия ден.

Останалите пансионери вече седяха на дългата маса в трапезарията, но когато Друсилата влезе и понечи да се отправи към мястото си, госпожа Баксли ѝ препречи пътя.

— Само за момент, ако обичаш, госпожице Рийд — каза решително тя. — Няма да ти позволя да седнеш на моята маса, докато не си платиш наема. Не исках да те безпокоя преди, но сега...

— Утре отивам на прослушване — отвърна Друсила. — Веднага щом ми дадат роля, ще ви платя.

— Разказваш ми същата история от седмици насам.

Госпожа Баксли не си правеше труда да снижи глас. Няколко от пенсионерите спряха да се хранят и се заслушаха. Един мъж, който беше пристигнал в пансиона едва предишната вечер, хвърли към Друсила пронизващ поглед изпод правите си гъсти вежди. Лицето му изразяваше хладен интерес, без дори следа от съчувствие. Друсила извърна поглед, но той отново беше посрещнат от госпожа Баксли, която очевидно нямаше намерение да се отдръпне от входа на трапезарията. Беше застанала на пътя на девойката така, сякаш предизвикваше Друсила да се опита да мине.

Но краката на момичето бяха започнали да треперят и вече ѝ се виеше свят от глад. Както често се случваше в такива моменти, гласът ѝ започна да се губи. Излизаше от гърлото ѝ като нещо средно между грачене и шепот:

— Похарчих последните си пари за роклята на Бет...

— Чиста глупост, ако питат мен, но това не е мой проблем. Трябва да държа този пансион и да плащам сметки, а вие, хората от театъра, явно не разбирате това... — Тя млъкна внезапно и се взря остро в Друсила: — Какво ти става?

— Изморена съм... а и погребението...

— Няма да вземеш да припаднеш сега, нали?

Друсила само поклати глава, тъй като гласът ѝ я бе напуснал изцяло. Залитна леко и се хвана за прашните розови завеси на вратата между антрето и трапезарията.

Обърна се и тръгна несигурно към стаята си, като донякъде се страхуваше да не би хазяйката да я последва. За щастие, когато погледна през рамо, видя, че госпожа Баксли се е върнала обратно в трапезарията.

Друсила стигна до стаята си в края на коридора, затвори вратата след себе си и се строполи направо върху неравния дюшек на железното легло. Ако можеше да поспи поне един час, щеше да намери нови сили да се изправи срещу госпожа Баксли и да я помоли за още няколко дни отсрочка. Само че когато затвори очи, видя Бет Камърън, така както я беше открила — бледа и неподвижна, с шишенце от лаудан на орфаното одеяло до нея. Бет не бе оставила бележка, но

Друсила знаеше какво отчаяние, какви мъчения бяха подтикнали момичето да се самоубие.

Тя отвори очи и седна. Страхът бе пропъдил изтощението ѝ. Тя не бе като Бет. Беше силна. Щеше да оцелее.

Наложи си да стане, да приглади роклята и да приведе косите си в ред. В поклащащото се огледало над разнебитената тоалетка видя лицето си — бледо и изпито под тежките вълни от златисточервени коси; теменужените очи с гъсти мигли; високите скули и малката остра брадичка. Друсила пощипна няколко пъти страните си, за да им придаде цвят, и си помисли с копнеж за нова рокля, която да подчертава тънката ѝ грациозна фигура; да направи цвета на очите ѝ по-дълбок и да привлече вниманието към светлата ѝ кожа. Как можеше да се надява да получи дори и малка роля в някой от нийоркските театри, ако изглеждаше толкова опърпана? Трябваше да си намери работа, и то бързо.

„Бих могла да сложа нова дантелена яка на тази рокля — помисли си тя. — Ще сваля яката на зелената — и без това е твърде стара за носене — и ще трябва да си замрежа чорапите.“

Въздъхна при спомена за глупавите си мечти. Мислеше си, че ще има дузина чифта нови чорапи — всичките копринени — и елегантни обувчици от ярешка кожа с остри носове; набрани фусти, украсени с истински дантели и сини сатенени панделки.

Друсила повдигна полите си и огледа оръфаните подгъви на фустата си. Всичко, което носеше, бе чисто и изгладено, но изхабено от пранетата в многото пансионни като този на госпожа Баксли. Мечтите ѝ за успех във великолепните театри на Ню Йорк също се бяха поизносили.

Театрите бяха тук, и то още по-прекрасни, отколкото бе чувала: Буутс, Гранд Опера Хаус, Уокс, театърът на Пето Авеню. Мраморни стени, покрити с фрески тавани, плюшени седалки и прекрасни газови полилеи. Но директорите на тези театри искаха актриси с опит, а двегодишното обикаляне на Друсила с малка, изпаднала театрална труппа едва ли отговаряше на изискванията за роля в първокласна нийоркска постановка.

Миналия месец един посивял червендалест жанров актьор в средата на петдесетте ѝ беше предложил да ѝ помогне в кариерата. По време на вечерята ѝ бе дал да разбере, че цената на тази помощ ще

бъде „близка и топла връзка“. Друсила му бе поблагодарила за вечерята, но бе казала, че ще разчита на собствените си способности за напредък в кариерата.

Това се бе случило преди два месеца, в началото на януари, няколко дни преди Бет Камърън да дойде да живее в пансиона. Бет също нямаше желание да стане известна актриса по друг начин; поне в началото. Но за разлика от Друсила, липсваше ѝ духовната сила, за да не се отметне от решението си. Друсила се опита да не си спомня какво се бе случило с Бет — работа в един от пропадналите „концертни салони“ на Чатъм Стрийт; а после, когато заведението бе обискирано от полицията — две седмици на Блекуелз Айлънд. Друсила беше единствената в пансиона на госпожа Баксли, на която Бет се доверяваше. Престоят на Бет в затвора, колкото и кратък да бе той, я беше съсипал напълно. Две нощи след завръщането ѝ в пансиона Друсила я бе намерила мъртва с празно шишенце от лаудан до нея.

След като не беше допусната до трапезарията на госпожа Баксли, трябваше да намери някой евтин ресторант, където да вечеря. Един поглед към прозореца ѝ показва, че дъждът, който бе заплашвал да завали през целия ден, вече бе започнал. Капките се удряха в прозореца толкова силно, сякаш по стъклото се сипеше дъжд от камъчета. Но нямаше значение. Друсила взе наметалото и го сложи на раменете си. Някой почука на вратата.

Беше госпожа Баксли, наежена като за битка.

— Искам да поговорим...

— Тъкмо тръгвах да вечерям.

— Не още, госпожице Рийд. — Тя избута Друсила настрани, влезе в стаята и застана пред отворената врата. — Не си намислила да се измъкнеш и да ме оставиш с неплатена сметка, нали?

— Разбира се, че не. Искам да намеря нещо за ядене, това е всичко. След като отказвате да ми позволите да вечерям тук...

— Разбира се, че отказвам. Ако позволявам на всяка безработна актриса да се храни на моята маса, скоро ще се озова в приюта за бедни.

— Казах ви, че ще си намеря работа. Просто е въпрос на време. Аз не съм начинаеща, пътувала съм из Охайо и Кентъки и...

— Това не е същото, като да работиш на сцената тук, в Ню Йорк. Тук са най-прекрасните изпълнители на света — Шарлот Къшмън, Рейчъл, Пола Монтес. И ти мислиш, че един директор ще наеме някоя незначителна, безлична актриса като теб? Да, ти си доста хубавичка или поне щеше да бъдеш, ако имаше повече месо върху костите си. Но гласът ти... Когато си изплашена, както долу преди малко, не можеш да произнесеш и думичка.

— Не бях изплашена. Бях уморена... и гладна... това е всичко. — Друсила поизправи слабичката си фигура и погледна хазяйката право в очите. — Освен това — прибави тя — съвсем случайно знам, че Сара Сидънс също е загубвала гласа си преди представление. Но тя...

— Сара Сидънс ли? И смееш да се сравняваш с нея?

— Защо не? И тя е трябвало да започне от нулата...

— А сега ме послушай, моето момиче — каза госпожа Баксли. Неочаквано тонът ѝ бе станал почти приятелски. — Има и друга работа, която можеш да си намериш, стига да забравиш глупавите си илюзии и се изправиш с лице срещу фактите. Едно хубаво момиче като теб не бива да гладува.

— За какъв вид работа говорите?

— Имам един приятел... Той държи заведение надолу по Чатъм Стрийт. Винаги търси свежи, хубави девойчета като теб, които да могат поне малко да танцуват и пеят.

— Чатъм Стрийт. Там няма театри, а само концертни салони.

Концертни салони като онзи, в който беше работила Бет, преди да умре. Там имаше музика и песни, но те служеха само за прикритие на истинската цел на заведението, както Бет ѝ бе казала по-късно. Беше ѝ казала и още неща. Например за хайката на полицията в концертния салон, след като един от редовните клиенти, младеж от добро семейство, бил намушкан с нож, ограбен и изоставен в някаква уличка. На Чатъм Стрийт такива инциденти бяха ежедневие. Но семейството на младежа било достатъчно важно, за да упражни натиск на необходимите места и салонът бил затворен, а момичетата — събрани и откарани в затвора на Блекуелз Айлънд.

Даже и сега, когато си припомняше разказите на Бет за онова, което ставало в мрачния, приличен на каменна крепост затвор, Друсила потрепери.

— Е? — питаше в това време госпожа Баксли. — Да ти дам ли името на заведението на моя приятел?

— Не. Никога не бих работила на такова място.

— Не ми се прави на много важна. Ако искаш да продължиш да живееш тук, ще трябва да се разплатиш, а не можеш да го направиш с празни приказки. — Гласът ѝ звучеше меко и подкупващо. — Няма да работиш там вечно. Можеш да изкараш достатъчно, за да платиш наема и да си купиш нови дрехи. Че какъв шанс имаш, като се влачиш по прослушвания в такива дрипи?

Госпожа Баксли беше права, разбира се. Една актриса трябваше да изглежда преуспяваща и уверена. А как можеше Друсила да изглежда така, след като роклята ѝ бе избеляла и старомодна, а обувките — напукани и с изтъркани токове? Но нямаше значение. Друсила не беше готова за Чатъм Стрийт — не още. Не и след историите, които ѝ бе разказала Бет.

— Мога да ти дам адреса на заведението и съм сигурна, че моят приятел ще може веднага да те назначи.

— Не се и съмнявам. И вие сигурно получавате комисионна за всяко момиче, което насочите натам.

— Това не е твоя работа. Искаш ли работата или не?

— Не, не я искам.

Госпожа Баксли изостави приятелския си тон.

— Както желаяш. Но в такъв случай няма да прекараш повече нито нощ тук.

— Много добре. Сега ще си събера нещата в куфара и...

— Не си прави труда. За по-сигурно ще запазя куфара ти тук. Ще си го получиш, когато се разплатиш, но не и преди това.

Навън вече беше тъмно и дъждът продължаваше да барабани по прозореца. Друсила си помисли за мокрите кални улици и за това, че ще ѝ се наложи да преспи на някоя пейка или в някоя уличка.

Госпожа Баксли, сякаш прочела мислите ѝ, отвори вратата докрай. Гласът ѝ проехтя по целия коридор:

— Ако питат мен, можеш да спиш и в канавката.

На Друсила ѝ се прииска да се помоли, но не можеше. Тя мина мълчаливо покрай хазайката, като се загърна в наметалото.

— Не забравяй — извика след нея госпожа Баксли, — куфарът ти ще остане тук, докато, си платиш сметката.

Друсила тръгна по-бързо и едва не се сблъска с високия мъж с правите гъсти вежди, който я беше погледнал с хладен интерес, но без съчувствие при опита ѝ да влезе в трапезарията малко преди това. Сега, под ярката светлина на лампата над главите им, Друсила видя, че очите му са сиви и будни, а кожата — силно загоряла. Когато отстъпи встрани, за да ѝ направи път, твърдите му тънки устни се изкривиха в иронична усмивка.

Друсила мина покрай него, пламнала от срам. Беше сигурна, че той е чул последните думи на госпожа Баксли. Девојката повдигна леко полите си и заслиза по стълбите с изправена глава.

После се озова навън. Дъждът шибаше лицето ѝ, мокреше тънкото наметало и синята шевиотна рокля прилепваше по тялото ѝ.

Не чу стъпките зад себе си и не усети, че не е сама, докато не почувства на лакътя си една ръка, която я подкрепяше. Обърна се и видя мъжа, станал свидетел на караницата с госпожа Баксли малко преди това. Друсила извърна поглед встрани.

— Моля, оставете ме сама — каза тя.

Мъжът ѝ подаде носна кърпа.

— Продължавайте — каза той, — заслужихте си един хубав плач след сцената с нашата хазяйка.

Друсила отблъсна ръката му.

— Нямам намерение да плача — отвърна тя. Годиците в пансиона за сираци в Охайо я бяха убедили в безполезността на сълзите и ѝ бяха дали непреклонна гордост.

— Добре — каза той, — но е очевидно, че сте загазили. А и сте вече мокра до кости.

— Не мога да се върна там...

— Няма и да ви се наложи. Ще намеря фойтон и ще ви заведа на вечеря. Ще вечеряте с мен.

— Аз дори не ви познавам...

— Името ми е Кевин Фаръл. А сега ме почакайте тук.

Мъжът пусна ръката ѝ и Друсила се хвана за железния парапет, докато го гледаше как крачи в дъжда към бордюра. Няколко минути по-късно вече ѝ помагаше да се качи в един фойтон.

— Хотелът на Пето Авеню — каза той на кочияша.

— Не, моля ви, господин Фаръл. Не съм облечена подходящо за хотела на Пето Авеню.

— Ако там влезете в трапезарията със същото достойнство, което показахте при слизането си по стълбите в пансиона, на никого няма да направи впечатление как сте облечена. — Сивите му очи я огледаха. — Треперите, — каза той и взе ръцете ѝ в своите. — Не бива да изстивате.

Мъжът започна да разтрива ръцете ѝ, докато ледената им вцепененост започна да изчезва.

— Сега по-добре ли е? — попита я.

— Да, благодаря ви. Много сте любезен...

— Когато ме опознаете по-добре, може би ще промените мнението си — отбеляза той усмихнато. — Няма смисъл да хванете пневмония и да отидете рано-рано в гроба като приятелката си. — Мъжът направи пауза, като я гледаше изпитателно: — Беше пневмония, нали?

Друсила се чувстваше твърде изтощена, за да лъже.

— Бет умря от свръхдоза лаудан. Може и да го е взела случайно, както госпожа Баксли каза на полицията, но...

— Но вие не мислите така.

— Какво значение има това... сега?

— Може би има, и то повече, отколкото си мислите. Вие платихте погребението на Бет Камърън, нали? Не е ли имала роднини, които да се погрижат за разходите?

— Не зная... Понякога ми разправяше разни неща. Но никога не можех да бъда сигурна. След като излезе от затвора... беше много отнесена. Нещата, които са ѝ сторили там... Моля ви, не можем ли да говорим за нещо друго?

— Разбира се — отговори той. — Поне за момента. Отдавна ли сте в Ню Йорк, госпожице Рийд?

— Само от три месеца. Аз... предполагам, че сте чули всичко за мен.

— Зная, че сте имали серия от неуспехи, но кой би могъл да каже? Нищо чудно положението да се промени.

— Не разбирам.

— Не е и необходимо; поне не още. Точно сега имате нужда от гореща храна и малко вино, което да ви затопли. Вечеряли ли сте някога в хотела на Пето Авеню?

— А вие как мислите? — попита горчиво тя.

— Ще ви хареса. Може би му липсва традицията на Астор Хаус, но градът се придвижва на север и сега Пето Авеню е считано за далеч по-модерно.

Когато влязоха в мраморното фоайе на хотела, Друсила видя, че Кевин Фаръл е прав. Тя го хвана за ръката и се загледа с почуда и възхищение в елегантно облечените жени и придружителите им, които минаваха покрай нея.

Това беше обстановката, която си бе представяла при пристигането си в Ню Йорк: мраморните стълбища, покритите с фрески тавани, кадифените завеси.

— Хайде — каза Фаръл. — Трапезарията е направо.

Друсила стисна по-здраво ръката му. Почувства твърдите мускули под шевиотното му сако и както когато беше взел ръцете ѝ във файтона, тя отново доби сили от допира си с него.

Влязоха в огромната, пълна трапезария с многобройни газени лампи. Друсила вдигна поглед към Кевин Фаръл и за момент забрави притеснението си. Видя, че той е висок, с широки рамене; имаше едра фигура, но се движеше с животинска грация. Държеше се напълно естествено в тази тъй плашеща я обстановка. Тя се почуди защо ли той живее в западния пансион на госпожа Баксли. След това си напомни, че мъжът бе там едва от една нощ.

Кевин Фаръл ѝ помогна да си свали наметалото и двамата последваха оберкелнера към маса близо до един от високите прозорци.

— Да поръчам ли вместо вас, госпожице Рийд?

Тя кимна. Един поглед към менюто ѝ беше показал смущаваща поредица от сложни и непознати ястия.

— Мисля, че ще е добре да започнем с крем супа от стриди. След това еленово месо в портвайнов сос.

Горещата гъста супа беше вкусна. Друсила забрави обстановката, забрави смущението от неподходящите си дрехи. Едва когато свърши, осъзна, че сивите очи на Кевин Фаръл я гледат изпитателно под гъстите черни вежди.

— Кажете ми, госпожице Рийд, какви са сега плановете ви?

— Не зная...

— Все още можете да отидете в концертния салон, който ви посочи госпожа Баксли, и да си намерите работа там.

— По-скоро бих гладувала.

Той се засмя. Смехът му не звучеше особено приятно.

— Съмнявам се — каза Кевин Фаръл. — Зная, че сега сте позаситена, но гладът е нещо съвсем друго. Той има начини да ви накара да промените мнението си за много неща.

Той отпи от виното си и я погледна изпитателно над ръба на чашата.

— Изпълвате ме с любопитство. Знаете, че можехте да направите това, което ви предложи госпожа Баксли — да постъпите на работа в концертния салон за толкова време, колкото да спечелите малко пари и след това да подновите обиколките си из театрите.

— Точно така си мислеше и Бет.

— О, да — каза Кевин Фаръл. — Бет Камърън. Разкажете ми за нея.

— Тя постъпи на работа в концертния салон. После стана някаква неприятност — един от клиентите бил намушкан с нож. Заведението било обискирано от полицията, а Бет и останалите момичета, които работеха там, бяха изпратени на Блекуелз Айлънд. Бет била хвърлена в килия заедно с крадлите, с истинските проститутки... В Блекуелз Айлънд правели ужасни неща с момичетата. Не можете да си представите...

— Мисля, че мога — каза тихо Фаръл. — Предполагам, че всички затвори до голяма степен си приличат...

— Може би. Но Бет не беше като другите момичета там... Тя не можеше... — Друсила извърна смутено поглед.

— И така — довърши вместо нея Фаръл, — тя се е върнала в пансиона след Блекуелз Айлънд и няколко седмици по-късно е взела свръхдоза лаудан. — Той сви рамене и погледна остро Друсила. — Нямала ли е семейство, към което да се обърне?

— Семейството на баща ѝ било богато. Разказвала ми е много пъти за тях. Показваше ми снимки на родителите си и няколко бележки от заложената къща за бижута — огърлица, която баща ѝ подарил на майка ѝ, годежния пръстен на майка ѝ и...

— Нямала ли е пари, за да си върне обратно бижутата?

— Не, но... тя ми даде бележките, в случай че... Сега това няма значение.

— Може би не. Но кажете ми, какво още ви е разправяла за семейството на баща си? Казвала ли ви е името му?

— Бет използваше артистичния псевдоним на майка си — Камърън. Майка ѝ била актриса, а баща ѝ... Бет казваше, че е бил слаб човек, под чехъла на майка си. А неговата майка, бабата на Бет, не одобрявала да имат актриса в семейството.

— Предполагам, че не се е стараела особено да прикрива неodobрението си — каза Фаръл.

— Старата дама правела живота на майката на Бет непоносим.

— Продължавайте — подкани я Фаръл.

Друсила му разказа историите, които беше чувала през вечерите, прекарани задно с Бет в пансиона на госпожа Баксли. Каза му, че Изабел, майката на Бет, напуснала съпруга си, избягала от фамилното имение в Нюпорт и се върнала в родния си Сан Франциско. Там родила дъщеря си и отново се върнала на сцената. Обикаляла Запада, играейки в пиеси в миньорските градчета.

— Животът ѝ бил труден. Изабел изгубила хубостта си, а после започнала да пие. Когато Бет станала на шестнадесет, майка ѝ починала. Бет обикаляла известно време из Невада и Колорадо. Изпълнявала малки роли в незначителни трупни. Дошла на изток, защото искала да си намери работа в истински театър.

— Вие двете имате много общи неща — каза Фаръл.

— О, да, дори малко си приличахме. Косата ѝ беше червена като моята, но по-тъмна. Кожата ѝ беше много светла. Даже и след излизането си от затвора, макар и слаба и болна, в нея имаше нещо, някаква особена хубост... Но постоянно кашляше и след затвора това се влоши още повече. Не можеше да спи, без да вземе лаудан.

Неочаквано Друсила взе огромното меню и закри лицето си с него. Почувства ръката на Фаръл върху своята.

— Недейте — каза той.

— Чувствам се съвсем добре. Нямам намерение да плача и да се излагам. Аз никога не плача.

— Добре тогава — отвърна Фаръл. — Оставете менюто и опитайте от еленовото месо. Обещавам ви, че е по-добро от студеното овнешко със зеле на госпожа Баксли.

Едва когато привършиха с ястието, Фаръл отново поде разговора за Бет Камърън.

— Бет никога ли не се е опитвала да влезе във връзка с баба си, за да потърси помощ?

— Никога. Бет обвиняваше баба си за всичките лоши неща, които са се случили с майка ѝ. Дори не използваше фамилията си име.

— И как ѝ беше фамилията? — попита Фаръл, като остави чашата си.

— Дори не съм сигурна, че си спомням. Какво значение има...

— Мислете, Друсила.

— О, да... точно така, Тримейн.

Кевин Фаръл си пое шумно дъх. После се облегна назад със свити в тънка права линия устни; гледаше през Друсила така, сякаш тя бе престанала да съществува.

— Аз... не исках да ви отегчавам, господин Фаръл — каза девойката, когато мълчанието между тях започна да става непоносимо. — Но вие ме попитахте за Бет.

— Мълчете — рече дрезгаво той — и пийте виното си.

Друсила го погледна объркано. Какво ли бе направила или казала, за да причини тази промяна в настроението му? Тя избута стола си назад и започна да се изправя.

— Къде, по дяволите, си мислите, че отивате?

— Аз...

Друсила осъзна с внезапна, болезнена яснота, че няма къде да отиде. Сякаш прочел мислите ѝ, Фаръл попита:

— Какви са плановете ви за бъдещето, госпожице Рийд?

— Моите плановете едва ли ви засягат. Всъщност не мога да разбера защо ме доведохте на вечеря тук...

— А защо може един мъж да изведе хубаво момиче на вечеря? — После отново напълни чашата ѝ. — Разбира се, думата „хубава“ не е особено справедлива за вас. Вие сте красива, привлекателна...

Друсила сведе поглед към вехтата си шевиотна рокля.

— Да, дори и в такава рокля — каза той. — Въпреки че в подходящи дрехи... копринена рокля; пурпурна, мисля. Очите ви са с цвета на теменуги.

Втрънена упорито в скута си, Друсила си помисли за мокрото мъгливо време навън. Къде щеше да прекара остатъка от нощта?

— Изглеждате изплашена, госпожице Рийд — каза Фаръл. — Недейте. Имали сте лош период, но мисля, че животът ви отсега нататък ще потръгне по-добре.

ВТОРА ГЛАВА

Друсила стисна зъби и си наложи да погледне Кевин Фаръл. Трябваше да вземе решение, а нямаше много време.

— Значи мислите, че късметът ми ще се промени към по-добро — каза тя. — Предполагам, че вие сте този, който ще го промени.

— Възможно е.

Друсила поклати леко глава, като се опитваше да прогони влиянието на виното. През годините си в пътуващата трупa често бе получавала предложения от мъже от публиката, докато актьорите изнасяха представления. Предложения за дрехи, за бижута. Какво я бе възпирало да приеме?

Не скованите религиозни уроци или заплахите за адски огън и проклетия, които бе слушала през годините, прекарани в пансиона за сираци. И със сигурност не примера на другите жени в трупата. Не беше и студена по природа. Само че винаги бе вярвала, че трябва да обича един мъж, преди да му се отдаде.

Сега, когато гледаше към Кевин Фаръл през масата си помисли: „Той е млад. Едва ли е на повече от тридесет. И изглежда добре. Но в лицето му има нещо; някаква твърдост. И очите му могат да бъдат толкова студени и далечни. Но когато държеше ръцете ми там, във файтона...“. След това я обзе вълна от паника и си каза: „Всъщност не зная нищо за него. Той е непознат, абсолютно непознат. Как бих могла да...“.

— Ще ви платя наема, госпожице Рийд — тъкмо казваше той. После ѝ се усмихна. — Дори ще ви купя пурпурна копринена рокля. Утре.

А тази нощ щеше да ѝ се наложи да сподели леглото му. Думите излязоха от устата ѝ неканени, необмислени:

— Господин Фаръл, много съм ви благодарна за вашето щедро предложение, но не мога да приема...

За нейно неудоволствие, той отметна глава назад и се разсмя:

— Мили боже, в момента не играете роля с онази ваша пътуваща трупа. Това не е една от мелодрамите за лошия хазяин и шивачката.

Друсила сведе поглед към масата.

— Нямам намерения към вашата... добродетел... ако това си мислите.

— Вие не раздавате милостиня от добро сърце — рече безизразно девойката. — Не сте такъв човек.

— Напълно сте права. И все пак предложението ми остава. Може би ще имате възможността да ми се отплатите, но не по начина, за който очевидно си мислите. — Когато ѝ се усмихна, лицето му загуби твърдото си, бдително изражение. В сивите му очи имаше нещо закачливо, почти момчешко. — Съжалявам, че ви разочаровах, скъпа моя.

Друсила се изправи с пламнали бузи толкова бързо, че прекатури празната си винена чаша.

— Седнете — каза той.

— Тръгвам си.

— След малко и двамата ще си тръгнем.

— Бихте ли ми казали къде смятате да отидем?

— Ще се върнем в пансиона. Аз ще уредя сметката ви с госпожа Баксли.

— О, но аз...

— Стойте мирно. Трябва да научавате нещата едно по едно. Тази нощ поне ще спите на сравнително прилично място.

Във файтона по пътя обратно към пансиона Кевин Фаръл потъна в мълчание. Друсила му беше благодарна за това, защото имаше нужда от известно време, за да се съвземе и да подреди обърканите си мисли. Само че не ѝ беше лесно да го направи. Беше уморена, а обилната вечеря и виното бяха замаяли главата ѝ.

Когато пристигнаха в пансиона, Кевин Фаръл плати на госпожа Баксли наема на Друсила. Хазяйката сви рамене, взе банкнотите и погледна многозначително мъжа, който съпроводи Друсила нагоре по стълбите до стаята ѝ. Но Фаръл не се опита да последва девойката вътре; вместо това ѝ пожела лека нощ и се качи в стаята си, която се намираше на горния етаж.

Поуспокоена, Друсила седна на ръба на тясното си легло и се съблече бързо. След това навлече нощницата си, легна и се зави с

тънкото одеяло. Тази вечер бе твърде изтощена, за да забелязва буците на дюшека. От улицата долу се чу тропот на конски копита върху мокрия паваж и пронизителен женски смях. Тя затвори очи, зарови лице във възглавницата и само след няколко минути вече бе заспала.

Първата светлина на зората проникна през дупките в сенника над прозореца. Друсила се събуди напрегната, с мокра от пот нощница. Беше сънувала. Обърканите спомени от кошмара изпълваха съзнанието ѝ.

Лицето на Бет зад прозорец с решетка в мрачния затвор Блекуелз Айлънд. Бет, легнала напъряно на леглото си, бледа и неподвижна, с шишенцето от лаудан до нея. Друсила знаеше, че няма смисъл да се опитва да заспи отново.

Стана, облече халата си и запали спиртничето. Напълни една тенджерата с вода от каната до леглото, след това взе кутията за чай от полицата и сложи няколко лъжички от скъпоценните листенца в чайника.

Прекъсна я почукване на вратата.

Друсила отвори вратата. Кевин Фаръл стоеше с гръб към мъждивата газена лампа в коридора и лицето му бе скрито в сянка.

— Чух ви да се движите из стаята — каза той. — Мога ли да вляза?

Друсила се поколеба, но само за момент, след това отстъпи.

Фаръл погледна към спиртничето.

— Виждам, че се каните да пиете чай. Мога ли да се присъединя към вас?

— Както желаете, господин Фаръл.

— Наричайте ме Кевин. Смятам, че при тези обстоятелства така е по-подходящо, нали?

— При тези обстоятелства няма нужда изобщо да разговаряте с мен. Платихте ми наема и сега идвате...

— Мили боже, вие наистина имате вродена подозрителност. А и очевидно сте доста кисела сутрин.

Той хвана брадичката ѝ и я повдигна, като изучаваше чертите ѝ. Друсила се стресна и се опита да се отдръпне.

— Или може би се страхувате?

Тя се отскубна рязко.

— Студено ми е, това е всичко. Тази стая е като кутия за лед.

— Съвсем вярно. Връщайте се обратно в леглото.

Когато Друсила се поколеба, той я вдигна на ръце, занесе я до леглото и я положи нежно върху него.

— Така е по-добре — каза Фаръл.

Тя го гледаше настръхнала, с напрегнато тяло. Но мъжът седна на един стол до леглото и се облегна назад.

— А сега нека си поговорим, докато чакаме водата за чая да заври...

— Бъдете проклет! — каза тя. — Защо не спрете да се преструвате? Не сте дошли тук в шест сутринта, за да пиете чай или...

— Зная, че това е малко необичаен час за посещения, но и нашата среща снощи не би могла да се нарече точно обичайна. Тогава ви казах, че ще имате възможността да ми се отплатите, заедно се погрижих за наема ви; както и че нямам никакви помисли към вашата добродетел. Очевидно не ми повярвахте. Нямах намерение да ви плаша.

— Никой мъж не може да ме уплаши — рече Друсила, като се надяваше гласът ѝ да не я издаде.

Той сви рамене.

— Колко сте глупава, Друсила. Можехте да си живеете чудесно, ако се бяхте научили да използвате женските оръжия.

— Не разбирам.

— Очевидно. — Фаръл се наведе напред и очите му проблеснаха присмехулно. — Сълзите могат да имат голям ефект при едно толкова младо и хубаво момиче като вас. А ако признаете, че се боите, тогава призовават мъжкия инстинкт за защита. — След това се засмя и прибави: — Простете ми тази лекция. Сигурен съм, че майка ви се е опитала да ви научи на някои женски хитрини...

— Не помня майка си. Тя е умряла при раждането ми. Баща ми ме е отгледал.

Кевин кимна:

— Това обяснява някои неща във вас.

— Баща ми направи за мен всичко, което му позволяваха силите — прекъсна го Друсила. — Беше учител и ме възпита като момче; смяташе, че момчетата и момичетата трябва да имат еднакво

образование. Дори говореше, че възнамерява да ме изпрати в нормално училище. Но... почина, когато бях на десет.

— Значи сте съвсем сама на този свят? Нямате ли близки роднини?

— Не ми е известно да имам каквито и да било роднини. Винаги съм успявала сама да се грижа за себе си.

— Очевидно не се справихте много добре с това снощи, когато ви открих навън в дъжда.

Друсила знаеше, че би трябвало да се ядоса от снизходителния му тон, но усети, че му е благодарна за присъствието в този момент. Докато говореше с него, успяваше да избута кошмарите назад в съзнанието си.

— Водата вече трябва да е завряла — каза тя и се наведе напред в леглото.

— Не ставайте! — заповяда Кевин. — Запарването на чай е едно от многото ми постижения.

Няколко минути по-късно тя се съгласи с него:

— Наистина правите хубав чай.

— Става още по-хубав с току-що налята вода. Но при всяко положение запомнете, че когато правите чай, трябва винаги да занасяте керамичния чайник до тенджерата, а не обратното.

Друсила си спомни англичанина, който бе участвал в пътуващата трупа в Охайо. Той постоянно бе критикувал начина, по който американците приготвят чая си.

— Да не би да сте англичанин? — попита тя.

Чертите на лицето му се изостриха.

— Господи, не — отговори той. — Ирландец съм. Но все пак живяхме известно време в Англия.

— Живяхте?

— Майка ми и аз. Това беше всичко, което остана от нашето семейство. Напуснахме Ирландия по време на глада.

Друсила се почуди защо ли Кевин Фаръл беше напуснал Англия, за да дойде в Ню Йорк, и как бе съумял да достигне благополучие тук. Но преди да успее да го попита нещо повече, той каза:

— Сега вече се чувствате по-добре, нали? На бузите ви се появи малко руменина.

Друсила отпи от чая си.

— Добре съм. — След това, в отговор на някаква съчувствена нотка в гласа му, прибави: — Имах ужасни кошмари точно преди да се събудя. Аз...

— Разкажете ми ги — усмихна се той. — Казват, че когато си разправяш кошмарите на някого, те никога повече не те измъчват.

— Сънувах Бет... онзи ужасен затвор, в който беше изпратена точно преди да... — Друсила потрепери. — Моля ви, не мога да говоря за това.

— Добре — съгласи се Кевин и я стисна за ръката. — Но кажете ми... тук ли са онези бележки от заложната къща? Онези, които ви е оставила Бет?

Друсила кимна.

— Чудесно. Днес ще отидем до заложната къща и ще вземем обратно бижутата ѝ.

Друсила издърпа ръката си от неговата и му хвърли изпълнен с подозрение поглед. Нима си бе направил всичкия този труд само за да се докопа до бижутата на Бет? Едва ли, защото изглеждаше явно преуспял, добре облечен и бе имал достатъчно пари, за да я изведе на обилна вечеря предишната вечер и да плати наема ѝ. Въпреки това Друсила му каза:

— Бижутата на Бет не са особено ценни. Майка ѝ е трябвало да остави всичко с наистина голяма стойност, когато е избягала. Всичко, което Бет е заложила, е гранатов пръстен, златна верижка с медальон и...

— Пет пари не давам дали онези дреболии са направени от оловен кристал и тенеке — прекъсна я нетърпеливо Кевин. — Ще ги вземем обратно. — След това забеляза, че се е отдръпнала, очевидно стресната от резкия му тон, и прибави: — Та сигурно бихте искали да получите нейните бижута. Имате един час да се облечете. Ще намеря файтон и ще ви чакам отвън.

Той стана, обърна се и излезе от стаята. Друсила остана седнала в леглото, с празната чаша от чай в ръце. Погледа известно време след него, после стана бавно и започна да се облича.

Двамата излязоха от заложната къща на Дивижън Стрийт. Друсила носеше пакетчето с дрънкулките в кесийката си. След това

спряха за обилна закуска в един голям слънчев ресторант на Долен Бродуей. Друсила се изненада, когато откри, че въпреки здравата вечеря предишната вечер, бе в състояние да отдаде заслуженото на щедрата порция шунка с яйца, горещи бисквити и кафе.

По-късно, когато се върнаха в стаята на Друсила в пансиона, Кевин каза:

— Можете да си задържите бижутата, но се погрижете да ги сложите на сигурно място.

Друсила отиде до куфара си, отключи го и като избута настрана спретнато сгънатото си бельо, извади малка квадратна кутийка, покрита с протрито бледосиньо кадифе.

— Това принадлежеше на Бет — обясни тя, отвори кутийката и сложи бижутата вътре.

— Има ли още нещо там? — попита Кевин.

— Само няколко стари фотографии.

— Дайте да ги видя!

Тя му подаде фотографиите. Не беше особено изненадана от заповедническия тон и рязкото му държане. Беше свикнала да приема заповеди през безрадостните си години в пансиона за сираци в Охайо. Също така бе свикнала да се подчинява веднага, без да се оплаква и да задава въпроси. Но сега Друсила си припомни, че вече не е безпомощно дете, нито пък Кевин — неин господар. Макар и да му се подчини, почувства прилив на гняв.

— Коя е тази? — попита той и показа една от фотографиите на Друсила.

Тя погледна към портрета на слабичка млада жена с нежни, правилни черти. Дългата гъста светла коса се спускаше на вълни върху раменете ѝ. Носеше бяла дантелена рокля с набрани поли, по модата отпреди двадесет години; в ръката си държеше широкопола сламена шапка, украсена с маргаритки.

— Това е майката на Бет — Изабел. Фотографията е направена малко преди тя да се омъжи за баща ѝ.

Кевин кимна и ѝ протегна друга фотография:

— А тази? Щастливата млада двойка, предполагам.

— Да. Бет ми каза, че снимката е била направена точно след като родителите ѝ са се оженили тайно. Той е бил хубав, нали?

Кевин сви рамене.

— Може би. Жалко, че не е бил достатъчно мъж, за да защити жена си от майка си. — После млъкна и извади трета фотография.

— Това е Бет, на шест месеца, с майка си. Каза ми, че снимката е направена в Сан Франциско, след като майка ѝ избягала от баща ѝ.

Кевин постави фотографиите обратно в кутийката.

— И това ли е всичко, което ви остави Бет — снимките и бижутата?

— Да, това е всичко. Но наистина не мога да разбера защо... Винаги ли проявявате толкова дълбок интерес към непознати хора?

Неочаквано Друсила млъкна. В ума ѝ се бе появила друга идея:

— А може би сте познавали Бет? — Изведнъж цялото ѝ въображение, подхранвано от романтичните драми, в които бе участвала, започна да работи трескаво.

Може би Кевин познаваше Бет от Запада. Сигурно беше така. Сигурно я бе видял на сцената там и се бе влюбил в нея. Беше я последвал в Ню Йорк, но бе пристигнал твърде късно. Друсила погледна към Кевин и въздъхна:

— Кажете ми, да не би... вие и Бет...

— Замълчете, ако обичате. Трябва да помисля.

Той отиде до прозореца, обърна се с гръб към нея и се загледа надолу към улицата. Обидена от резкия му тон, Друсила потъна в мълчание и се зае да подрежда спретнатото фотографиите до бижутата. После заключи кутийката, сложи я обратно в куфара и я покри с купчина бельо.

Кевин все още не се помръдваше. Беше потънал в собствените си мисли.

След това, съвсем неочаквано, той се обърна към нея и се усмихна.

— Хайде — каза Кевин. — Излизаме отново.

— Но къде...

— Обещах да ви купя рокля, нали? Сега ще отидем до Лейдис Майл и ще имате най-елегантната пурпурна рокля в Ню Йорк.

ТРЕТА ГЛАВА

Кевин Фаръл удържа на думата си и Друсила забрави подозренията си към него, докато обикаляха един след друг модните магазини, които образуваха непрекъсната линия от хотел „Сейнт Никълъс“ до Тридесет и четвърта улица. Никога не бе влизала в тях, макар и често да бе поглеждала с копнеж към витрините им.

След доста нерешителност Друсила накрая избра рокля за разходки от лилава коприна и сатен в същия цвят, в тонове от най-бледото сиво до наситеното виолетово на полунощно небе. Отражението на сатенените поли променяше очите ѝ в дълбок тъмно лилав цвят. Коприненият корсаж прилепваше плътно и се свиваше към тънката ѝ талия. Той подчертаваше високите ѝ закръглени гърди; докато полите, със сложните си и изкусни набори, скриваха това, което според Друсила беше единственият дефект във фигурата ѝ — почти по момчешки тънките ѝ бедра.

Кевин Фаръл бе настоял тя да си купи не само пурпурна рокля, но и още една-две; също и каквото сметеше за нужно да прибави към гардероба си. Пурпурната рокля беше готова, но продавачката обеща необходимите поправки по останалите да бъдат довършени до следващия ден. Двете други рокли — първата от бледосиня, а втората от китайска коприна в нежно кремав цвят с избродирани мънички лилави и зелени цветчета щяха да бъдат довършени малко по-късно.

На следващия ден, докато Друсила стоеше в пробната стая на „Лорд енд Тейлър“, пристъпваше и се въртеше грациозно пред огледалото, все още се опитваше да намери отговорите на въпросите, които я измъчваха от първата ѝ среща с Кевин Фаръл насам. Защо ѝ купуваше тези дрехи, ако не по обичайните причини? И защо проявяваше толкова дълбок интерес към Бет Камърън — момиче, което никога не бе срещал; и защо...

— Нещо не е наред с роклята ли, госпожице? — попита я в този момент продавачката.

— О, не. Роклята е прекрасна — отвърна Друсилата и приглади влюбено една гънка на сатенените поли. — Кара ме да се чувствам... О, никога не съм имала толкова хубава рокля!

Продавачката прикри усмивката си. Голяма част от клиентките ѝ се суетяха безкрайно, колкото и да им отиваше роклята. Някои критикуваха и намираха недостатъци, за да докажат, че са свикнали само с най-доброто. Но това красиво младо момиче с лъскави червени коси и теменужени очи, застанало пред огледалото, обхванато от възхищение към новата рокля, беше загадка.

— Винаги трябва да носите този цвят, госпожице. Изглеждате така, сякаш е бил създаден за вас. — Продавачката направи някои последни поправки по полите и добави: — Може би ще искате да погледнете в шапкарския отдел. Имаме нова шапка; едва вчера пристигна от Париж. Позволете да ви я покажа.

Друсилата се поколеба, но после си спомни нарежданията на Кевин и каза:

— Много бих се радвала да я видя.

Това наистина беше идеалната шапка за костюма — мъничка и закачлива, немирно кацнала над едното око и украсена със същия сатен като роклята. Имаше три щраусови пера, оцветени от бледомораво до наситено теменужено. Друсилата я купи и след това, забравила всякаква предпазливост, взе също и ароматизирани бледоморави ръкавици и мъничка кесийка от пурпурно кадифе.

Кевин, който я чакаше на партера, плати сметката, без да повдигне вежди, и каза:

— Цялата тази елегантност е твърде красива, за да стои скрита. Ще ви изведа с файтон, за да можете да покажете дрехите си.

През следващите седмици Друсилата откри другото лице на Ню Йорк — това, за което досега само бе слушала. Вместо да се влачи от един директорски кабинет в друг, сега разглеждаше вълнуващия град, който нарастваше на население и забавления — някои елегантни, други простовати, но всичките приятни.

Кевин бе наел чудесен лъскав кабриолет и впряг охранени коне, които управляваше със завидно умение. През тези седмици Друсилата бе

научила, че той може да бъде идеален компаньон, когато пожелае. Познаваше града добре и явно изпитваше удоволствие да ѝ го показва.

През този май времето се бе затоплило рано и на Друсила ѝ се струваше, че целият Ню Йорк се е събрал в Сентръл Парк. Елегантно облечени дами правеха следобедните си разходки с придружителите си по внушителната алея. В сряда и събота Кевин я водеше да слуша концертите, давани в украсения музикален павилион до крайбрежната улица. Седяха заедно в казиното, на терасата над алеята и се наслаждаваха на леки закуски, докато слушаха музиката.

Един следобед Кевин я поведе надолу по стъпалата близо до алеята, за да я повози на лодка. Друсила бе очарована от лебедите, които плаваха по езерото. Напълно осъзнаваше, че много от двойките в другите лодки са далеч по-заинтересовани от собственото си ухажване, отколкото от храненето на лебедите. Улови се, че гледа към Кевин и се чуди защо той още не е показал, че забелязва нейната привлекателност.

Наистина, докато ѝ помагаше да се качи в лодката, бе държал ръката ѝ, но това бе само обичайна учтивост. Друсила се почуди какво ли не е наред с него. Или може би с нея? През първата вечер Друсила почувства истинско облекчение, когато ѝ каза, че няма желание да спи с нея. Сега, след толкова много време, прекарано с него, чувствата ѝ започнаха да се променят. Девојката си спомни как я беше взел на ръце в онази сутрин в стаята ѝ в пансиона. Ами ако тогава не я бе пуснал, а бе правил любов с нея? Тя го погледна и видя как твърдите мускули играеха под сакото му, докато Кевин гребеше към средата на езерото. Девојката почувства прилив на вълнение.

— Умеете ли да яздите, Друсила?

— Не, всъщност не много добре.

— Все едно. Ще ви заведа да пояздим утре сутринта. Ще ви науча на някои тънкости. След това ще закусим в „Маунт Сейнт Винсът“ на Сто и шестдесета улица. Заведението се счита за малко вулгарно, но вие не сте по-привързана към общоприетите порядки от мен.

Един следобед в средата на май Кевин я изведе с кабриолета в Сентръл Парк и през цялото време я забавлява с анекдоти за първите граждани на Ню Йорк; някои уважавани, други не толкова. Беше модното време, четири часът, и целият град бе излязъл да се порадва на хубавото време. Той и посочи кабриолетите на старите нюйоркски

фамилии: Джей, Стивънсън и Ливингстън. Тези возила бяха също толкова недвусмислено внушителни, колкото и притежателите им. Караха ги достолепни стари кочияши, служили на фамилиите от дълги години.

Но Кевин насочи вниманието на Друсила и към каретите на такива забележителни личности, като Джозефин Ууд, собственица на най-модерния нюйоркски публичен дом; както и на мадам Рестел — най-преуспялата в абортите дама на града.

— Мадам Рестел има голяма къща на пресечката между Петдесет и втора улица и Пето Авеню; за най-голям ужас на съседите ѝ.

— Но нима не може да бъде изгонена от града такава жена? — попита Друсила.

— Не познавате Ню Йорк, скъпа моя. Изглежда, че мадам Рестел знае твърде много интимни тайни на твърде много важни фамилии. Никой не смее да я обиди.

Кевин продължи да разправя на Друсила за Джон Алън, който минаваше наблизко с елегантния си четворен впряг.

— Притежава танцувален салон и публичен дом на Уотър Стрийт. Няколко от братята му са проповедници. Чувал съм, че самият Джон Алън някога е бил студент в Съюзната теологическа семинария. Но предполагам, че намира сегашното си занимание за много по-печелившо.

— Но това е... ужасно!

— Е, не зная. Алън държи доста оживено заведение. Момичетата му носят дълбоко деколтирани къси червени рокли и ботушки от червена кожа със звънчета по глезените. Получава се нещо доста примамливо.

Друсила ахна и извърна поглед, сигурна, че Кевин знае тези неща за заведението на Джон Алън от личен опит.

— Извинявайте — каза той. — Не исках да ви шокирам. Погледнете там... точно така. Това се нарича фиакър. Нов вид превозно средство; а жената вътре е госпожа Огъст Белмон.

Друсила едва го слушаше. Вместо това си мислеше за Кевин Фаръл. Що за човек е той? С какво се занимава и защо проявява такъв интерес към нея? Беше ѝ казал, че е красива, но Ню Йорк бе пълен с красиви млади жени, чудесно облечени. И все пак през последните три

седмици бе прекарал почти всеки ден, а и на няколко пъти сложи ръка на талията ѝ. Но нито веднъж не се опита да я целуне.

Потънала в мислите си, Друсила не забеляза веднага, че Кейн е обърнал кабриолета и насочва впряга извън парка, по Харлем Лейн.

— Къде отиваме? — попита тя.

— На пътя до реката, близо до Хай Бридж, има малка гостилница — отвърна Кевин. — Мислех си, че ще ви хареса да вечеряте там.

— Много ли е далеч? — Друсила погледна към удължаващите се сенки, които падаха по откритото поле от двете страни на пътя. — Става късно.

Кевин сви рамене.

— Ако се страхувате да ви закарам обратно по тъмно, можем да преспим там.

— Разбира се, че не... аз...

— В отделни стаи — добави той. После поклати глава: — Не мога да ви разбера, Друсила. В един момент сте толкова скована и благоприлична, а в следващия... Кажете ми — какво момиче сте всъщност?

— Разказах ви всичко за себе си — каза тя.

— Разказахте ми за баща си, че е бил учител в Охайо, че след смъртта му са ви преместили в пансиона за сираци и че сте обикаляли с пътуваща трупа. Но все още има много неща, които не знам. Защо решихте да станете актриса?

— Трудно бих могла да обясня. Актьорството е смесено в ума ми с толкова много неща: свобода, вълнение... хубави дрехи... И това да бъда някой друг, а не себе си...

Друсила очакваше той да ѝ се присмее, но вместо това, Кевин каза тихо:

— Продължавайте.

— Мисля, че всичко започна в пансиона за сираци до Синсинати. Понякога играех сценки за другите деца, но повече за себе си. Също така много играех, когато управителката ме заключваше в хамбара.

— В хамбара?

Даже и сега при спомена стомахът ѝ се сви на топка, но я си наложи да продължи:

— Хамбарът беше ужасно място. Заключваха ни там за наказание. Беше точно до помийната яма, страшно студено през зимата

и винаги влажно. Прозорците бяха заковани с дъски и нямаше свещ. Представях си, че в тъмното ме очакват всевъзможни ужасии. След това си спомнях приказките, които татко ми четеше, и си представях, че съм някой друг: например Мария-Антоанета в затвора, чакаща да отиде на гилотината. Или пък Жана д'Арк точно преди да бъде изгорена на кладата... — Друсила млъкна притеснено. — Сигурно ме смятате за луда. Но това ми помагаше.

— Колко време бяхте в пансиона за сираци?

— Докато станах на четиринадесет. След това ми намериха работа като камериерка в един хотел в Синсинати. Не беше толкова лошо, колкото в пансиона, но и там не ми харесваше. Прекарах в хотела само няколко месеца, когато една театрална труппа спря там и директорът ми даде билет за представлението. Беше чудесно, с всичките онези светлини и костюми и... разбрах, че трябва да бъда част от това. Не можех да се върна към търкането на подове и оправянето на легла в хотела. Така че когато трупата продължи към Кентъки, аз заминах с тях.

— Просто така?

— Ами жената на директора беше родила наскоро, а и имаха още две деца. Предложих ѝ да се грижа за тях, да помагам в шиенето, в каквото и да било, само да се добера до възможността да играя.

— Разбирам. Звучи така, сякаш директорът е направил добра сделка.

— Вярно е, но и аз получих каквото исках. Не беше лесно да се преспива в бараки, обори и малки мръсни ханчета по реката; а и някои от зрителите в затътените градчета бяха доста груби. Но актьорите се държаха добре с мен и след известно време започнаха да ми дават малки роли в представленията. — Друсила млъкна, защото усещаше очите му върху себе си.

Беше виждала този поглед и преди и както обикновено, той я караше да се чувства неловко.

— Сега знаете всичко за мен — завърши тя.

— Не съвсем — каза Кевин. — Навремето познавах доста актриси и те бяха — простете ми, — те не отказваха да вземат пари от мъже в замяна на някои услуги; за разлика от вас вечерта, когато се срещнахме за пръв път.

— Това не е честно — започна Друсила, но гневът ѝ бързо затихна, тъй като знаеше, че в думите на Кевин има известна доза истина. — Другите актриси от трупата ми казваха, че съм глупава, задето не позволявам на мъжете... но аз просто не можех другояче. Винаги съм смятала, че трябва първо да обичам един мъж, преди да...

— А сега?

— Предполагам, че все още съм на това мнение.

— Казахте „любов“. Не споменахте за женитба.

— Женитба?

— Несъмнено сте чували за това.

— Като че ли никога не съм мислила по този въпрос — каза Друсила, като пренебрегна иронията в гласа му. — Дори не знам дали искам да се омъжвам. Но любовта... това е нещо съвсем различно.

— А били ли сте влюбена някога, Друсила?

Тя погледна към Кевин; към твърдата линия на брадичката, към тънките му устни, към сивите му очи под гъстите черни вежди. В нея бавно и лениво се надигна прилив на някакво чувство; смесица от страх и желание. Тя си наложи да се отдръпне от него и да седне поизправено.

— Девствена съм, ако за това ме питате.

Думите излязоха от устата ѝ непредвидени, неканени и секунди по-късно лицето ѝ пламтеше от срам.

Кевин отметна глава назад и избухна в смях. Друсила се гърчеше вътрешно от притеснение. Никое уважаващо себе си момиче нямаше да използва такъв откровен език в разговор с мъж.

— Не се срамувайте, Друсила — рече почти нежно Кевин. — Казахте, каквото мислехте. Това ми харесва. Не искам да се преструвате пред мен, никога. Не е необходимо. Ние имаме твърде много общи неща.

— Наистина ли?

— Мисля, че да. И двамата сме получили жестоки удари от живота, когато сме били твърде малки, за да се защитим. Сега искаме нещо по-добро. Вие смятате, че можете да получите каквото искате — пари, сигурност и щастие — от кариерата си на сцената. Макар и след всичко, което се е случило с Бет Камърън...

— Аз няма да свърша като Бет.

— Откъде сте толкова сигурна?

— Защото няма да се предам... Няма да поема по лесния път като нея. Ще се боря за това, което искам, и ще го получа.

— Мисля, че наистина си вярвате.

Кевин зави извън шосето и пое по гористата пътека, която водеше между дърветата към края на реката. Огромните дебели стволове на дъбовете ги закриваха от пътя.

— Мога да ви помогна, Друсила — каза той. — Дватама можем да си помогнем един на друг.

— Не разбирам.

— Една рискована игра — много голяма — и можете да имате повече, отколкото сте мечтали: пари, сигурност, положение в обществото... Дори богат съпруг, ако искате.

В гласа му се чувстваше напрежение, някаква едва сдържана енергия. Очите му я пронизваха остро и властно. Погледът му я плашеше и тя се засмя нервно.

— Не ми се присмивайте. Нито сега, нито когато и да било. И не казвайте нищо. Просто слушайте. Можете да имате каквото искате. Нужна е само малко смелост... И късмет.

— Какво ви кара да мислите, че имам късмет?

Той сложи ръце ма раменете ѝ.

— Имате късмет. Били сте приятелка на Бет Камърън, единствената ѝ довереница. А сега ще станете Бет Камърън.

Друсила се втренчи в събеседника си, като се опитваше да проумее думите му.

— Трябва да сте полудели — каза накрая тя. — Даже и да имах желание да участвам в такава... измама, на какво бих могла да се надявам?

— На богатство. На богатството на Тримейн. Бет е единствената наследница на баба си. На старата госпожа Тримейн не ѝ остава много. Прехвърлила е седемдесетте и мисля, че това, което я е поддържало досега, е мисълта да намери внучката си. Бет щеше да наследи всичко, ако я бях открил навреме.

— Ако я бяхте открили? Значи сте я търсили? Затова ли ми зададохте всичките тези въпроси за нея? Кой сте вие? И каква връзка имате с Бет Камърън?

Кевин помълча известно време. Гледаше към водите на Хъдзън, които вече бяха придобили розов цвят.

— Чудесно — каза накрая той. — Време е да разберете. Бях нает от адвокатите на госпожа Тримейн да намеря Бет.

— Значи сте... детектив?

— Точно така. Някога работех за агенция „Пинкертон“, сигурно сте чували за тях. Сега работя за себе си. Печалбата е по-голяма... или поне ще бъде, ако ми помогнете. — Той стисна зъби. — Ако бях пристигнал в Ню Йорк с няколко дни по-рано...

— Само да бяхте! Горката Бет. Ако бяхте я намерили...

— Както вече ви казах, намерих я. Вие ще заемете нейното място.

— Едва ли бих могла...

— Ще убедите баба й, адвокатите и цялото общество на Нюпорт, че сте Бет Камърън.

Друсила се отдръпна от него.

— Не. Това е невъзможно. Помислете си само за какво ме молите.

— Помислил съм. От първата вечер, когато се срещнахме, не съм мислил за нищо друго. Можете да го направите, Друсила. Обмислил съм всичко, пресметнал съм всеки риск. Слушайте сега. Заминавате с мен за Нюпорт. Ще ви заведе първо при адвокатите, а след това в дома на Тримейн. А щом го видите, ще разберат колко много ще спечелите. Фамилията Тримейн са богати и тяхното богатство идва отпреди почти век. А когато старата дама умре, всичко ще бъде ваше.

— Казахте ми онази вечер в хотела на Пето Авеню, че ще мога да ви се отплатя. Това ли имахте предвид?

— Разбира се. Но ви уверявам, че няма да бъда алчен. За вас ще остане повече от достатъчно. И дори преди да получите наследството си, госпожа Тримейн ще ми заплати щедър хонорар заедно с открил внучката й. Така че разбирате...

— Разбирам, че не искам да участвам в този ужасен заговор. — Та потрепери. — Казвате, че сме еднакви, но грешите. Каквото и да ви се е случило в Ирландия по време на глада, а и след това, ви е изкривило душевно, корумпирало ви е.

— Спрете! Говорите като глупачка.

— Не ме е грижа какво мислите за мен. Просто ме откарайте в града, и то веднага.

— Още не.

— Тогава ще го направя сама.

Друсила се опита да вземе юздите, но той ги отне от ръцете ѝ.

— Предлагам ви богатство, а вие сте твърде уплашена, за да го видите!

Друсила се изправи в кабриолета.

— Ако се наложи, ще си отида пеш.

Опита се да слезе, но Кевин я хвана и я принуди да седне обратно на мястото си. Конете се изправиха панически на задните си крака и той трябваше да положи всички усилия, за да ги укроти. После отново се обърна към нея:

— Стойте мирно, дявол да го вземе, иначе ще се прекатурим през ръба на скалата и ще паднем във водата.

— Не ме е грижа... Искам да се върна... Искам...

Той пусна юздите с едната си ръка и преди Друсила да разбере какво става, я зашлеви по бузата с отворената си длан. От силния удар очите ѝ се насълзиха. Когато заговори, гласът ѝ трепереше:

— Явно те означават много за вас... тези пари.

— Дяволски права сте; така е. И за вас трябва да означават много. Казахте, че по-скоро бихте гладували, отколкото да започнете работа в онзи салон, както е направила Бет. Спомняте ли си? Прекрасни думи! Само че аз съм гладувал. И то не ден или седмица, а години. Видях как баща ми, братята и сестрите ми умират от глад. Това е бавна и ужасна смърт. Виждали ли сте някой някога да умира по този начин, Друсила?

— Не — отговори тя. — Дори и в пансиона за сираци.

— Видях хората от моето село, деца, големи мъже и жени. Видях как кожата им стават сухи и грапави, как телата им се обезформяват. Имаха рани по телата и между пръстите. Виждах ги да лежат на пътя със зеленикава пяна на устата от тревата, тъй като нямаше какво друго да ядат.

— Но вие казахте, че сте напуснали Ирландия с майка си. Животът ви в Англия не беше ли по-добър?

— Просехме, за да стигнем до Дъблин, а след това майка ми взе билети за Ливърпул. Никога не ми каза как го е направила. Когато

станах малко по-голям, не ми беше трудно да се досетя; но така и не посмях да попитам. В Ливърпул положението ни беше същото, ако не и по-лошо. В края на 1874-а там имаше повече от триста хиляди ирландски бежанци, натъпкани в мизерни, бракувани преди години мазета. Англичаните не ни искаха, а и ние също не искахме да бъдем там, но без парите за път до Америка няхахме друг избор. Бяхме в Ливърпул само няколко седмици, когато майка ми се разболя. Беше тифус. Опитах се да намеря пари. Просех по улиците, след това откраднах. Хванаха ме и ме изпратиха в затвора за месец.

— Но вие едва ли сте били на повече от...

— Бях на осем, ако трябва да бъдем точни. Но както и да е, когато ме освободиха, майка ми беше мъртва. Никой не можа да ми каже дори къде е погребана.

— О, Кевин, аз...

— По-добре, че умря. Тези жени, които оцеляха, трябваше да се продават по улиците за храна или за пари за билет до Америка. — Очите му бяха пълни с тъга. — Питате ме защо парите са толкова важни за мен. Защото без пари няма чест, дори елементарно приличие. През следващите няколко години живях като животно. Крадях храна, но вече бях по-опитен в кражбите. След първите няколко месеца повече не ме хванаха.

Неспособна да каже нищо, Друсила сложи длан на ръката му. Гневът ѝ беше изчезнал и сега изпитваше само съжаление.

— Не знаех. Съжалявам...

— Не съм ви казал всичко това, за да ме съжалявате. Искан ви накарам да видите какъв може да бъде светът за хора като нас. — Той се наведе по-близо към нея и Друсила почувства топлия му дъх на бузата си. — Сега разбирате защо трябва с вас да направим това. Ще го направите, нали?

Кевин уви ръце около нея и я притисна толкова силно към себе си, че ѝ беше трудно да диша.

— Ще го направите — повтори той. — Кажете го.

— Да. Ще го направя.

Сега тя го прегърна. Тялото ѝ, сякаш по своя воля, се притисна към него. Друсила потъна в гореща мъгла, различна от всяко чувство, което някога беше изпитвала. Гърдите ѝ под тънката китайска коприна на корсажа бяха притиснати към твърдата му гръд. След това Кевин се

мержелееше над нея и тя лежеше в ръцете му. Устните му намериха нейните и езикът му се плъзна във влажната топлина на устата ѝ.

— По-добре да продължим към гостилницата — каза той.

— Още не, Кевин. Моля те, още не.

— Друсила, ако останем тук... предполагам, знаеш...

— Зная.

Очите ѝ бяха станали пурпурни в сумрака. Кевин си пое дълбоко дъх. Пръстите му се насочиха към копчетата на корсажа ѝ и секунди по-късно устните му докоснаха нежната извивка на гърдите ѝ, едва-едва покрити с тънката ленена риза, украсена с дантели. Друсила погали с разтреперани от желание пръсти тъмните му коси.

Беше изтерзана от нужда, но се и страхуваше, защото не знаеше какво ѝ предстои. Позволи му да я вдигне и той я понесе навътре в горичката, близо до ръба на скалата, където младата трева беше гъста и мека, все още топла от горещината на деня. Кевин легна до девойката и ароматната тъмнина на майската вечер ги обгърна.

Притегли я към себе си. Друсила почувства топлината му, която проникваше през тънката ѝ риза — единствената ѝ дреха в момента. Твърдостта му ѝ показва, че е готов да я обладае сега, веднага. Но не беше готова. Имаше нужда от време. Постапи ръце на гърдите му, за да го задържи.

— Какво има?

Неспособна да каже нищо, тя изхълца тихо.

— Не се страхуваш, нали? — Той се надигна на лакът и се вгледа в лицето ѝ. После каза бавно: — Да, мисля, че се страхуваш.

Започна да я гали по косите, махна фибите ѝ и ги пусна на земята. След това я целуна дълго и бавно. Устните му се спуснаха по шията ѝ. Ръцете му погалиха бедрата ѝ под тънката ленена риза. После Друсила усети как той издърпа ризата ѝ нагоре.

— Така е по-добре — каза тихо Кевин. — Сега...

Езикът му докосна гърдите ѝ и зърната им се втвърдиха. Този път звукът, който Друсила издаде, беше на истинско удоволствие. Ръцете му се спуснаха бавно и нежно към бедрата ѝ. Ханшът ѝ се повдигна, за да посрещне докосването му.

Когато Кевин махна ръката си, Друсила почти извика, но само след секунда той легна върху нея. Дългите ѝ стройни крака се увиха около него; ръцете ѝ го притеглиха надолу...

Момент по-късно трескавото ѝ нетърпение отстъпи на пронизваща болка. Друсила притисна устни до рамото му, за да заглуши вика си. След това, когато той започна да се движи в нея — отначало бавно, а после по-бързо, болката заглъхна и на нейно място се появи ново усещане. Водена от инстинкта си, и тя започна да се движи, търсейки и намирайки крайния експлозивен момент, крайното освобождение.

Нощният бриз от реката раздвижи дърветата и Друсила видя между клоните звездите, които блещукаха в пролетната нощ. Обърна глава към Кевин, който лежеше до нея със затворени очи. Надигна се на лакът и протегна ръка към него. Дългите ѝ коси го докоснаха по лицето и той отвори очи.

— Добре ли си, скъпа? — попита Кевин.

Тя се засмя тихо. Никога не бе изпитвала такова чувство на спокойствие и удовлетворение от топлината, която се разпространяваше от най-дълбоката част на тялото ѝ до всеки нейн нерв.

Едва по-късно, когато потеглиха към града в топлата уханна нощ, Друсила си спомни, сякаш като от трескав сън, фантастичния план на Кевин да я заведе в Нюпорт и да я представи за Бет. Беше говорил за богатство и за възможността ѝ да сключи обществено приемлив брак с богат мъж. Но със сигурност сега, след случилото се между тях двамата, щеше да промени решението си.

Погледна към засенченото му лице. На лунната светлина то изглеждаше студено и далечно. Очите му бяха мрачни и печални. У Друсила, въпреки волята ѝ, се породихо съмнение. Може би моментите, които бяха споделили там, край реката, не означаваха толкова много за него?

Може би се бе любил с нея не само защото я желаше, но и за да я обвърже със себе си, да я направи печелившата пионка в опасния си план?

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Влакът минаваше с тракане през зелените местности на Кънектикът и в купето в този юнски следобед беше топло и задушно. Друсила се размърда неловко върху плюшената седалка. Въпреки че синият ѝ копринен пътен костюм бе подходящ за лятото, прииска ѝ се да бе облякла нещо по-леко. Яката на модерната блуза стигаше чак до брадичката ѝ, а ръкавите покриваха ръцете ѝ до китките.

Въпреки всичко точно в този момент Друсила не се интересуваше от външния си вид. Дланите ѝ бяха влажни, а стомахът ѝ все повече се свиваше на топка.

— Продължавай — подкани я Кевин Фаръл. — Повтори пак последната част от историята, за да сме сигурни, че я знаеш по вода.

Тя си пое дълбоко въздух.

— С майка ми бяхме в една пътуваща трупа във Вирджиния Сити, когато тя се разболя. По това време участваше в една постановка на „Младоженецът призрак“, но една вечер просто не беше в състояние да продължи. Докторът каза, че е охтика. Друга актриса от трупата замести майка ми. — Друсила се поколеба, но видя как устните на Кевин се свиват в твърда линия и побърза да продължи: — По-късно майка ми се повъзстанови и когато трупата се премести в Жълтия каньон тя беше в състояние да поднови участията си, но...

— Не, дявол да го вземе! Трябва повече да се съсредоточиш. Майка ти се е върнала на сцената, когато трупата е била в Сакраменто. И няколко месеца по-късно, в Жълтия каньон, е рухнала напълно и ти е трябвало да я заместиш. Не можеш ли нищо да си спомниш?

— Съжалявам — каза Друсила. — Старая се, но колкото повече приближаваме Нюпорт, толкова повече започвам да се страхувам.

— Не ме интересува какво чувстваш. Чувствата са лукс, който точно сега не можеш да си позволиш.

— Зная. Но не разбирам защо е толкова необходимо да запамята имената на всички градове от Запада, където майката на Бет се е появявала на сцената.

Кевин я сграбчи за раменете с потъмняло от гняв лице:

— На майката на Бет. Твоята майка. Изабел Тримейн е била твоя майка. Ти си Друсила Тримейн.

— Много любезно от твоя страна, задето ми позволи да запазя собственото си име — каза троснато тя.

— Имах причини за това.

— Знаем, нали ми обясни. Не съм толкова глупава.

— Ами докажи го. Повтори онази част от историята с майка ти и с твоето първо появяване на сцената. И този път гледай да е правилно.

Колко твърд и неумолим беше, като я гледаше така; сивите му очи бяха безмилостни.

— С майка ми бяхме във Вирджиния Сити, когато тя се разболя...

Този път Друсила стигна до края на рецитацията си, без да направи нито една грешка. Едва когато свърши, Кевин я пусна. Над горната ѝ устна бяха избили ситни капчици пот и тя ги попи с носната си кърпичка.

— Може би и двамата имаме нужда от почивка — каза той и погледна часовника си. — Почти два часът е. Предлагам да отидем във вагон-ресторанта.

— Ти върви, Кевин. Не бих могла да изям нито хапка.

— Глупости! Ти едва докосна закуската си. Би трябвало да си прегладняла. — Кевин се изправи. — Храната в тези влакове е отлична. Мисля, че бих се зарадвал на един бифтек. Или може би на малко еленово месо.

От споменаването на храната, комбинирано със задуха и горещината в купето и люлеенето на влака, Друсила почувства леко гадене.

Още от онази нощ през май, когато Кевин ѝ бе разкрил плана си за първи път, тя се бе надявала той да промени решението си. Ужасяваше се от мисълта да се представи за Бет, независимо колко голям беше залогът. Но знаеше, че ако му откаже, той ще я напусне.

След като се бяха любили в сенчестата горичка до реката, Друсила бе разбрала, че отсега нататък за нея няма да има друг мъж, освен Кевин. От страх да не го разсърди, тя предпочете да направи това, което се искаше от нея.

Но виденията за арест и затвор бяха постоянно пред очите ѝ и ставаха все по-ужасни с приближаването на Нюпорт.

— Хайде, Друсила — каза нетърпеливо Кевин.

— Не мога. Аз... Моля те, не се сърди.

— Наистина си уплашена, нали? Но нямаш никаква причина за това. Щом стигнем в Нюпорт, всичко ще потръгне така, както съм предвидил.

— Кевин, не ме подлагай на всичко това! — Друсила се чувстваше на ръба на истерията и полагаше огромни усилия да се владее. — Аз... не мисля, че мога!...

— Продължавай.

— Толкова е опасно! Можеш да отидеш в затвора за години, аз — също.

— Но няма. Не и ако запазиш самообладание. — След това прибави по-меко: — Предполагам, че е нормално за теб да се чувстваш нервна. Но трябва да мислиш за това като за сценична треска.

— Това не е театър. Искаш от мен да убедя старата дама, че съм нейната внучка. Това не е правилно... Това е грях! Ако госпожа Тримейн ни повярва, а по-късно открие истината, това ще я убие.

— Престани, Друсила. Веднага! — изплющя като камшик гласът му. Кевин се наведе над нея и каза дрезгаво: — Твоите морални скрупули ти правят чест. Но нима си забравила, че Шарлот Тримейн е прогонила майката на Бет просто защото тя е била актриса, преди да се омъжи? Не ми ли каза, че Бет е мразела старата дама дотолкова, че е отказвала да потърси помощта ѝ дори и когато е загазила съвсем в оня мизерен пансион?

— Но Бет никога не е виждала баба си. Знаеше само това, което ѝ е казвала майка ѝ. Може би старата госпожа Тримейн после е съжалявала. Защо иначе ще нареди на адвокатите си да търсят внучката ѝ?

— Не зная и не ме интересува. Но погледни нещата и от другата страна. Ще направим на Шарлот Тримейн услуга. Ще ѝ върнем нейната внучка. И ще ѝ дадеш възможността да успокои съвестта си на стари години. От това, което ми каза господин Полък, адвокатът ѝ, тя не се чувства щастлива в края на живота си. Живее сама в онази голяма къща. Няма близки роднини, а и приятелите ѝ са малко. А сега, когато ти пристигнеш, ще има за какво да живее. Помисли какво би

означавало за нея да има красива млада внучка, която да представи на Нюпортското общество.

Думите на Кевин звучаха съвсем правдоподобно и все пак нещо в съзнанието на Друсила се бунтуваше. Но щеше да бъде безполезно да обяснява чувствата си на Кевин. Та нали ѝ бе казал, че чувствата ѝ са лукс, който не може да си позволи?

— Даже и да успея да доведа всичко това докрай и да убедя госпожа Тримейн, че аз съм нейната внучка, колко дълго очакваш от мен да се преструвам?

— Не много дълго, скъпа моя. Съгласен съм, че би било голямо напрежение да продължаваш неопределено време с този фарс. — Той отново седна до нея, сложи ръка на раменете ѝ и както винаги, Друсила почерпи топлина и увереност от допира си с него. — Пристигаме в Нюпорт точно преди началото на сезона. Разбираш ли какво означава това?

— Казвал си ми, че богатите хора от цялата страна пристигат тук, че има балове, пикници и партита на яхти. Но не разбирам как това ще ми помогне да се отдалеча от госпожа Тримейн, преди да...

— Причината за цялата тази трескава дейност е необходимостта младите момичета да бъдат омъжени за подходящи мъже. Става дума за момичетата, които са добри партии, разбира се.

— О, но аз...

— Ти ще бъдеш много добра партия не само защото зад теб ще бъде богатството на Тримейн, но и името. Тримейнови са от старото нюпортско общество. Парите им идват от повече от век. Сравнени с тази фамилия, Вандербилт, Астор и Гулд са начинаещи. Да, Друсила, ти със сигурност ще си намериш подходящ съпруг.

Тя се отдръпна вцепенена. Веднъж преди ѝ беше говорил за намиране на подходящ съпруг в Нюпорт, но след това същата вечер бе правил любов с нея. Този факт със сигурност трябваше да е променил всичко. Как бе възможно да очаква от нея да се омъжи за някой друг, когато го обичаше толкова?

— Когато се омъжиш — продължи спокойно Кевин, — можеш да напуснеш Нюпорт и да заживееш нов живот. Разбира се, ще посещаваш баба си от време на време, но няма да има нужда да живееш с нея под един покрив.

— Не бих могла...

— Разбира се, че би могла. И ще го направиш. С твоя чар няма да ти бъде никак трудно да убедиш щастливия младоженец, че си всичко това, за което се представяш.

— Онази нощ до реката — каза тихо Друсила — не е означавала нищо за теб, абсолютно нищо.

Кевин взе ръцете ѝ в своите.

— Моля те, Друсила. Трябва да забравиш онази нощ. Заради теб самата, а и заради мен. Залогът за двама ни е толкова голям.

— Да, разбира се — каза тъжно тя. — Богатството на Тримейн.

Искаше ѝ се да му се моли, да го убеди в любовта си и в това, че не иска никой друг мъж. Но той не я обичаше, може би не можеше да обича никого друг. Гордостта ѝ даде сила да застане изправена и да се отдръпне от него. Тя се изправи бавно.

— Къде отиваш? — попита той.

— До вагон-ресторанта с теб.

— Доколкото си спомням, каза, че не си гладна.

— Промених решението си.

— Знаех си, че ще бъдеш разумна. За нас двамата няма бъдеще заедно. В Нюпорт с малко разум можеш да си уредиш бъдеще, за което всяко момиче би ти завидяло.

Той отвори вратата на купето и я поведе по тесния коридор.

— Напълно си прав, разбира се — съгласи се Друсила. Но още докато изговаряше думите, знаеше, че лъже. Също така чувстваше увереност, решителност. Нямаше да се остави да бъде победена. Кевин може и да не я обичаше сега, но един ден щеше. Тя щеше да го накара да я обича.

Беше късно вечерта, когато Кевин и Друсила слязоха от влака и взеха ферибота до Нюпорт. Даже и сега, през юни, морският въздух бе хладен и Теймз Стрийт, тясната оживена уличка до пристанището, бе покрита с перлена мъгла. Друсила дишаше дълбоко и пълнеше дробовете си със соления въздух.

— Тук е много тихо и сградите изглеждат толкова стари. Очаквах нещо съвсем различно.

— Това е най-старата част на града — каза Кевин, докато ѝ помагаше да се качи в наетата затворена карета. — Датира отпреди

Революцията. — Той влезе при нея и след като даде указания на кочияша да ги откара в Акуиднек Хаус, затвори вратата. Конете поеха в енергичен раван. — Почакай само няколко седмици — продължи Кевин. — Сезонът не е започнал. Когато започне, ще видиш промяната. Не тук, разбира се, а в модерната част на града. Белвю Авеню и Оушън Драйв.

Въпреки дългото пътуване с влака и страховете ѝ за това, което предстоеше на следващия ден, Друсила не можа да не се зарази от ентузиазма му.

— Ще видиш госпожа Белмон да кара надолу по авенюто в нейния фиакър. Спомняш ли си, показах ти я в Сентръл Парк.

— О, да. Никога преди не съм виждала такава карета. Четири коня и двама ездачи на предните коне, облечени като жокеи.

— Точно така. Тя е един от светските арбитри тук. Други известни домакини са госпожа Никол Бийч, госпожа Парън Стивънс, госпожа Сидни Брукс. Всяка една от тях е светска лъвица. Ще пристигнат с цял куп куфари с рокли от „Уърт“ в Париж и бижута от Тифани. Също и с дълги цял ярд списъци с гости.

— Но, Кевин, как изобщо бих могла да се надявам да бъда допусната? Това не е моята естествена среда. Баща ми беше учител. Търкала съм подове и съм почиствала нощни гърнета в хотел в Синсинати.

— Замълчи. Ти си толкова добра, колкото и всяка една от тях. И също толкова дама. Мили боже, Друсила, не бива да се плашиш от тези хора. Не разбираш ли, че половината от тях са направили състояние от спекулации през войната. Те са дяволски много по-лоши от нас.

— Не ти вярвам. Онези дами, които видях да се возят в Сентръл Парк, изглеждаха като... като същества от друг свят.

— Слушай ме, скъпа моя, онези прекрасни дами са съпруги и дъщери на мъжете, които направиха милиони, като снабдяваха Съюзническата армия. — Той се засмя и изкриви уста. — И то какво снабдяване!

— Не разбирам.

— Някои от водещите финансисти направиха пари, като продаваха на правителството негодни кораби; дефектни стари пушки, закупени от европейски арсенали; лошо направени униформи, ботуши с картонени подметки; развалена храна.

— Но това е... ужасно!

— О, сега те са толкова елегантни. Съпругите и дъщерите им са кралици в нюпортското общество и са готови да накълцат на парченца всеки нещастен новодошъл, който им се стори неприемлив.

— И мислиш, че ще ме намерят приемлива?

— Естествено. Ти си внучката на госпожа Тримейн. Повярвай ми, ще пристигат на тумби в Перегрин^[1] Корт, за да се запознаят с теб.

— Перегрин Корт?

— Фамилният дом на Тримейнови. Първоначалният изгорял няколко години преди Гражданската война и госпожа Тримейн е построила нов, без да жали средства. Ходила няколко години преди това в чужбина със съпруга си и старите английски къщи я заинтересували. Перегрин Корт е прекрасна, в стил „Тюдор“ и от сив камък. Моравите стигат чак до Клиф Уок.

— Но какво означава името?

Кевин се засмя:

— Госпожа Тримейн е била впечатлена от ловуването на старата английска аристокрация, особено от лова със соколи. Накарала е да се изваят два сокола скитника върху колоните на предната порта. Този мотив се повтаря из цялата къща. Казват, че било много внушително.

— Значи никога не си бил в къщата?

— Още не. Дори не познавам лично госпожа Тримейн. Господин Полък ме нае. Винаги сме се срещали в неговия офис. Утре трябва да отида там, за да му кажа, че съм намерил наследницата на богатството на Тримейн.

— О, Кевин, аз...

— Ето стигнахме. Това е Акуиднек Хаус. Малко е старомоден, но е доста удобен. Освен това няма да останеш дълго тук.

Той си бе запазил стая на същия етаж, на който се намираше тази на Друсила. „Само че на другия край“, бе й обяснил преди това. Когато трябваше да се подпише в регистъра, тя написа първото си име, после се поколеба за частица от секундата и когато усети как Кевин я стиска силно за ръката над лакътя, за пръв път прибави фамилията Тримейн.

Не можа да не забележи как погледът на администратора проблесна заинтригувано за момент, когато видя подписа. След това Друсила и Кевин се отпавиха нагоре към стаите си.

Въпреки че леглото ѝ — с мекия си дюшек и хубавите дебели вълнени одеяла — далеч превъзхождаше това в пансиона на госпожа Баксли в Ню Йорк, Друсила откри, че сънят ѝ бяга.

Затвори очи и се опита да си представи къщата, наречена Перегрин Корт. Опита се да си представи и артистичната стара дама, която живееше там; бабата на Бет. Не... сега нейната баба.

„Мисли за това като за пиеса — каза си Друсила. — Кажи си репликите така, както те научи Кевин, и му се довери...“

Но как беше възможно да се довери на толкова безскрупулен човек като Кевин Фаръл? Как бе възможно да обича такъв човек? Нали същия следобед ѝ бе казал да се омъжи за някой друг, за някой подходящ?

Но все пак той я обичаше. Може би нямаше желание да го признае дори на себе си, но Друсила знаеше, че е така. Тя се усмихна в тъмнината. Някой ден щеше да го накара да признае любовта си.

Усмивката ѝ угасна. Ами ако нещо не потръгнеше както трябва? Ами ако онзи адвокат, господин Полък, откриеше истината за нея? Адвокатите са умни хора, обучени да надушват измамните, а със сигурност жена, богатата колкото Шарлот Тримейн, си наема само най-добрите адвокати.

Добре тогава, какво щеше да стане, ако се разкриеше истината? Тя и Кевин щяха да бъдат арестувани, разделени. Друсила щеше да бъде изпратена в затвора като Бет, но не за няколко седмици, а за месеци, дори за години.

Девојката отметна завивките, облече халата, обу чехлите си и излезе тихо от стаята.

Кевин отговори на почукването и остана на вратата като закован, вперил поглед в Друсила:

— Какво правиш тук? Някой би могъл да те види...

Издърпа я в стаята и затвори вратата.

— Това не е пансионът на госпожа Баксли. Трябва да бъдеш по-дискретна, скъпа.

— Съжалявам... Просто...

Кевин се усмихна и момичето видя в очите му насмешливи, почти момчешки искрици.

— Да смея ли да се лаская от мисълта, че именно неконтролируемата ти страст към мен те е довела тук?

— Не говори глупости — отвърна рязко тя. — Не виждаш ли, че съм изплашена? И ако имаш поне малко разум, би трябвало и ти да се чувстваш така.

Кевин я прегърна и я притегли към себе си.

— Нямам намерение да бъда хванат — рече той. — Няма да свършим в затвора, сладка моя. А ти ще бъдеш красавицата на сезона в Нюпорт.

— А ти? Нали няма да си отидеш и да ме оставиш? Знам, че няма да мога да се справя с нищо, ако ме напуснеш.

— Тогава ще трябва да остана известно време, нали? Само че трябва да бъдем много внимателни, когато се срещаме.

— Значи наистина искаш да продължим да се срещаме... искаш...

— Кой мъж не би те желал? Виждал съм много красиви жени през живота си, но ти... В теб има нещо, което кара мъжа да забравя всяка друга жена, която е имал. Това го кара да иска... — Той млъкна и Друсила видя жарката светлина в очите му, чу неравното му дишане. Само след малко...

Но за нейна изненада Кевин я пусна.

— Върни се в стаята си, Друсила. Утре трябва да бъдеш спокойна и отпочинала. Можеш да си поспиш до късно, ако искаш. Аз ще отида да се срещна с господин Полък. — Сега гласът му звучеше съвсем делово. — Едва когато разговарям с него, ще трябва да ви запозная. Ще му покажеш бижутата и снимките. Той ще ти зададе много въпроси, но ако историите съвпадат, ще бъде доволен.

— А после?

— После, любов моя, ще отидеш в Перегрин Корт и ще бъдеш представена на баба си.

Господин Бенджамин Полък беше висок слаб сивокос мъж във втората половина на четиридесетте. Имаше тих глас и безупречни маниери, а в бледосините му очи личеше остра интелигентност. Друсила беше доволна, задето Кевин е поставил основите на срещата ѝ с адвоката.

— Появявах се на сцената в продължение на две години, след като майка ми престана да бъде в състояние да работи — казваше тя. — Най-вече в Запада, Невада, Калифорния...

Господин Полък въздъхна и поклати глава:

— Страхувам се, че това няма да се хареса на госпожа Тримейн.

— Несъмнено — отговори Друсила. — Майка ми ми е казвала за предрасъдъците на баба относно актрисата в семейството. Но не мога да променя това, което съм била; даже и да исках.

— Вие ли предпочетохте тази кариера? Или ви бе наложена от обстоятелствата? — попита адвокатът. Бдителните му очи нито за момент не изпусаха лицето ѝ.

— Не е толкова просто да се отговори на този въпрос — каза момичето. — Понякога харесвах работата си, но дори и да не я харесвах, не бях обучена за нищо друго.

— Следователно нямате никакво официално образование?

— Тъй като постоянно се местехме, невъзможно ми беше да ходя на училище.

— И все пак... — Светлите очи се присвиха леко. — Вашите говор и обноски са като на млада дама, получила известно образование.

Друсила погледна към Кевин, който седеше на тапицирания с кожа стол до стената. Дългите му крака бяха кръстосани, ръцете му лежах на облегалките и той изглеждаше напълно спокоен. Лицето му беше безизразно и с нищо не ѝ подсказваше какво да отговори.

— Един от актьорите в трупата беше бивш учител — рече тя — и ми преподаваше, когато можеше. — После прибави, както се надяваше, с точно нужното количество жар: — Актьорите не са нехранимайковци, нито пък неграмотни, господин Полък; независимо какво вие или баба ми си мислите.

— Както и да е, поне сте наследили упоритата гордост на баба си — каза адвокатът. — Уверявам ви, не исках да ви обиждам. Но вярвам, че ще разберете чувствата на госпожа Тримейн относно това да има актриса в семейството. Днес, с промените, които ни донесе войната, нашите стандарти са може би по-либерални, но за дама от поколението и произхода на баба ви...

— Няма нужда да ми обяснявате — каза с разбиране Друсила. — Баба ми е вече възрастна и аз не съм дошла, за да съживявам старата

вражда, разделила семейството ми преди години.

— Защо дойдохте? — проговори тихо и почти хладно господин Полък, но Друсила не се остави да бъде подведена.

Тя си пое дълбоко въздух, но преди да успее да отговори, Кевин каза:

— Както знаете, тя дойде по моя молба. Вие ме наехте да намеря внучката на госпожа Тримейн и аз го направих. Обясних на госпожица Тримейн, че старата дама сега съжалява, задето е изгонила снаха си... че иска да се компенсира.

Адвокатът отново се обърна към Друсила:

— А сега нека вие ми кажете за причините, поради които сте дошли с господин Фаръл в Нюпорт. Само желанието да донесете спокойствието на съвестта на една стара дама ли ви накара да направите това?

Друсила не можа да не забележи иронията в гласа на адвоката.

— Имах друга причина — каза тя.

— Така ли?

— Нямах други живи роднини. Съвсем сама съм на този свят. Последните години след смъртта на майка ми прекарвах между чужди хора. Живях по пансиони. Аз... искам да имам някъде дом, да установя връзки поне с един човек, който би могъл да означава нещо за мен. Можете ли да разберете това, господин Полък?

— Мисля, че да. Сигурно не е било лесно за младо момиче като вас да бъде оставено да се издържа само.

— Аз имам моята професия — каза Друсила. — Добра актриса съм... Бих могла да бъда по-добра, ако имам необходимото образование.

Господин Полък взе фотографите, които бяха разпръснати по писалището; същите фотографии, които Друсила беше показала на Кевин в Ню Йорк.

— Предполагам, че сте наследили таланта на майка си — каза той. — Също и красотата ѝ, ако мога да се изразя така. Но все пак не приличате на нея. Тя е била по-крехка, по-неземна.

— Тя никога не беше много здрава — отговори Друсила.

— Зная. Господин Фаръл ми разказа част от нейната нещастна история след напускането и на Нюпорт. Как се е разболяла в Карсън Сити...

— Във Вирджиния Сити — поправи го Друсила. След това се усмихна невинно. — Предполагам, че всичките тези имена на западни градове звучат объркано за човек от Изтока като вас.

— Ходил съм там. Всъщност само преди няколко години. Имах делово посещение в Калифорния. Вие сте направили дебюта си в Сакраменто, нали?

— Не, господин Полък. За пръв път излязох на сцената в Жълтия каньон в Невада.

— Мисля, че никога не съм чувал това място. Голям град ли е?

— То изобщо не е град. Просто миньорско градче. Сам разбирате, че на Запад много пътуващи трупи играят по места, които вие не бихте нарекли театри. В общинските зали, в хамбари, в палатки.

— Да, разбира се. Доста труден живот за една млада дама.

— Да, така беше — отговори убедено Друсила, като си спомняше собствения си опит от Охайо и Кентъки. — Заминах за Ню Йорк, защото се надявах да променя положението си.

— И успяхте ли в Ню Йорк?

— Не... Не успях да получа роля... Сигурна съм, че господин Фаръл ви е казал...

— От какво преживявахте тогава?

— Имах известни спестявания.

— Едва ли са били много.

Накъде ли биеше този мъж с тих глас и лукави очи? Той не беше глупав и ако Друсила се опиташе да се представи като твърде добродетелна, твърде чиста, със сигурност нямаше да успее да го убеди, че говори истината.

Трябваше да поеме риск, и то без да има възможност да се консултира с Кевин преди това.

— Аз... аз... — Тя погледна умоляващо към господин Полък изпод дългите си гъсти ресници. — Не бих искала да говоря за това, освен ако...

— Продължете, моля.

— Трябва да ми обещаете, че няма да кажете на баба ми.

— Госпожице Тримейн, уверявам ви, че господин Фаръл вече ми е казал всичко за вас.

— Но той не знае всичко... никой не знае.

Кевин изправи рязко глава като животно, надушило опасността.

— Разбирам. Искате ли сега да говорите пред него?

— Вярвам, че той е светски мъж като вас, господин Полък. Но баба ми е възрастна и живее с нормите на друго поколение, както вече изтъкнахте.

— Много добре. Ще запазим тайната ви. Нали, господин Фаръл?
Кевин кимна, застанал нащрек.

— Работих в един концертен салон като компаньонка. Нямах пари, а и не можех да си намеря работа няколко седмици, а след това ме намери господин Фаръл...

— Значи концертен салон — каза господин Полък и Друсила разбра от тона му, че знае репутацията на тези заведения.

— Давам ви думата си, че не съм направила нищо, от което да се срамувам. Нито тогава, нито когато и да било.

— Ами ако предположим, че господин Фаръл не се беше появил? Смятате ли, че щяхте да живеете добродетелен живот... в такава среда?

— Кой човек знае какво може да направи, когато е отчаян? Вие знаете ли, господин Полък?

Сега господин Полък бе притиснат в ъгъла.

— Права сте — каза той. — Нямах намерение да ви разстройвам. Но трябва да защитавам интересите на госпожа Тримейн. Необходимо е да знам всичко за вас, преди да ви представя пред нея.

— Разбирам — отговори Друсила. После си спомни съвета на Кевин за това как да събужда кавалерските инстинкти на мъжа посредством женската си слабост, бръкна в сивата си копринена чантичка и извади мъничка дантелена кърпичка. Извърна лице встрани и избърса леко очите си.

— Моля ви, госпожице Тримейн, овладейте се — каза господин Полък. — Разбираемо е, че не сте се държали особено разумно, докато сте били сама в Ню Йорк. Сигурен съм, че... не се е случило нищо непоправимо.

— Но не бива да казвате на баба ми. Ако искате да съблюдавате нейните интереси, със сигурност ви е ясно...

— Разбира се. Шарлот Тримейн и без това е преживяла твърде много. Загубила е трима синове в кърмаческа възраст. Единствено баща ви оцелял, но е била още доста млада, когато е починал съпругът ѝ. Ако се е опитвала прекалено да предпазва баща ви, може би това е

разбираемо. Той е бил целият ѝ свят. След като синът ѝ умря, тя стана нещо като отшелничка. Не напълно. Но се отказа от дома си в Ню Йорк и остана тук, в Нюпорт. Не е участвала в светски събития от години.

— Толкова малко зная за семейство Тримейн; майка ми не обичаше да говори за... Как е умрял баща ми, господин Полък?

Лицето на адвокатата придоби далечно, предпазливо изражение.

— Госпожа Тримейн може да ви каже това. Ако желае. Ще отида веднага да се срещна с нея. Ще ѝ съобщя, че внучката ѝ е намерена. — Той се изправи зад широкото дъбово писалище. — Осъзнавам, че това беше истинско изпитание за вас, госпожице Тримейн. Господин Фаръл ще ви придружи до хотела. Ще ви уведоим, когато баба ви е готова да ви види. — После си позволи да се усмихне. — Не мисля, че ще ви се наложи да чакате дълго.

Друсила се облегна назад в наетия от Кевин кабриолет. Най-сетне си позволи да се отпусне, да подиша свежия морски въздух и да се наслаждава на слънцето, което напичаше лицето ѝ.

— Би била чудесна актриса дори и на нюйоркската сцена — казваше в този момент Кевин. — Твоят разказ за краткото ти пребиваване в концертния салон беше трогателен.

— Помислих, че това може да помогне на историята ми да звучи по-правдоподобно.

— Умно — призна събеседникът ѝ. — Почти твърде умно. Още не сме излезли от блатото.

— Господин Полък обеща, че няма да каже на Шарлот Тримейн за онази част с концертния салон. — Тя постави тревожно длан върху ръката на Кевин. — Ще удържи на думата си, нали?

— Мисля, че да. Не забравяй, това, че те намерихме, е плюс както за господин Полък, така и за мен. И двамата бихме искали да извлечем полза от нашия успех.

— Сигурно тя е една много нещастна стара дама — каза Друсила. — И самотна.

— Предполагам, че да. Но ако синът ѝ я е напуснал, сигурно си е имал доста основателна причина. Не забравяй, че тя е развалила брака му.

— Как е умрял той, Кевин? Господин Полък не пожела да ми каже.

— На мен също не ми е казал. Само знам, че Хорас Тримейн е напуснал Нюпорт малко след бягството на жена си. Умрял... е в Калифорния. Не са ми известни обстоятелствата около смъртта му. — Той изостави темата. — Не се съмнявам, че баба ти ще ти разкаже цялата семейна история. — Кевин пое юздите с едната си ръка и сложи другата върху нейната. — Днес ти се справи добре, Друсила. Гордея се с теб.

Само да ѝ беше казал, че я обича! Сега тя се нуждаеше от подкрепа повече от всякога. Само обещанието му за съвместно бъдеще можеше да ѝ даде смелост да продължи с тази измама.

Уви ръка около неговата, намести се по-близо до него и опря буза на рамото му.

— Внимавай, скъпа — каза той. — Не забравяй, че въпреки високомерието си, Нюпорт е малък град. Не бихме искали да плъзнат слухове за наследницата на Тримейн.

[1] Peregrine (перегрин) на английски означава сокол-скитник. — Б.пр. ↑

ПЕТА ГЛАВА

Късно следобед на другия ден, в отговор на съобщението на господин Полък, Кевин Фаръл закара Друсила в Перегрин Корт. Там спря конете пред високите железни порти и докато чакаха портиерът да ги пусне да влязат в двора, Друсила зърна колоните от двете страни на портала. Върху всяка от тях имаше каменна скулптура на сокол с разперени криле, който сякаш се готвеше да скочи върху плячката си. На гаснещата светлина каменните птици имаха според Друсила зловещ вид.

Кевин сигурно беше усетил настроението ѝ, защото посегна и я стисна за ръката.

— Господин Полък не е губил никакво време, докато е уреждал тази среща. Баба ти очевидно няма търпение да те види.

Пегрин Корт изглеждаше така, сякаш беше тук от векове. От красивата каменна фасада с колони от двете страни се излъчваше някаква самота. Слънцето се отразяваше в еркерните прозорци, поставени на равни разстояния по целия първи етаж.

Друсила беше дълбоко впечатлена, но тук се чувстваше не на място, като натрапница.

Тя приглади гънките на роклята си от виолетова коприна, която бе семпла, но ѝ отиваше. Знаеше, че външният ѝ вид вдъхва уважение, дори излъчва достойнство, въпреки осемнадесетте ѝ години. Беше сплела лъскавата си червена коса и бе подредила плитките в спретнат кок на тила си.

Кевин ѝ помогна да слезе от кабриолета и момичето си наложи да мисли за къщата като за сценичен декор; да си припомни, че играе роля и че трябва да се представи съвършено. Но когато се изправи заедно с придружителя си срещу масивната дъбова врата, наложи ѝ се да употреби цялата си воля, за да не се върне в кабриолета и да помоли Кевин да я отведе далече оттук.

Но Кевин дръпна звънеца и вратата се отвори веднага.

— Аз съм Кевин Фаръл, а това е госпожица Друсилa Тримейн — каза той на прислужницата.

Жената — висока и слаба, в средата на четиридесетте — отстъпи настрани, за да им стори път. Носеше колосана бяла престилка върху спретнатa черна рокля и малка бяла шапчица на къдрички, кацнала на върха на главата ѝ.

Като влязоха в антрето, жената каза:

— Госпожа Тримейн ще ви приеме веднага.

Но когато Кевин понечи да последва Друсилa, прислужницата прибави учтиво:

— Само госпожица Тримейн, ако обичате, сър. Госпожа Тримейн помоли да я почакате тук. — После посочи към малкия салон. — Моля, настанете се, сър.

Когато видя как Кевин се обърна, за да я изостави, Друсилa усети, че сърцето ѝ се свива. Тя му хвърли отчаян поглед и мъжът ѝ се усмихна. Сивите му очи излъчваха топлина и подкрепа.

— Оттук, госпожице — каза прислужницата.

Друсилa я последва по дългия коридор с висок таван. Доби бегло впечатление от тъмните стени, по които висяха тежки, изкусно ушити гоблени. Масивните стълбища водеха към горните подпорни колони на къщата, където имаше по един сокол-скитник, издялан от тъмно дърво.

Друсилa си помисли, че тежките мебели в стил „Тюдор“, столовете с високи облегалки, гравираните масички и скринове сигурно са били докарани от Англия. Никога не бе виждала нещо подобно, освен на картините в някои от книгите на баща си.

Прислужницата отвори двете плъзгащи се врати, отстъпи встрани и каза:

— Госпожица Друсилa Тримейн, мадам.

Друсилa си пое дълбоко въздух и пристъпи напред в библиотеката. Беше внушителна стая, като всичко, което бе видяла досега, и я изпълваше със страхопочитание. При други обстоятелства тя нямаше да се лиши от удоволствието да огледа по-отблизо мебелировката, но сега можеше да гледа само към жената, която се бе изправила, за да я посрещне. Шарлот Тримейн. Бабата на Бет. А сега — нейна баба.

Лъчите на залязващото слънце, които струяха през еркерните прозорци, разкриваха жена, някога красива и все още запазила следи от

хубостта на фино изваяния си нос, нежните устни и твърдата, малко надменна линия на челюстта. Белите ѝ коси бяха разделени на път в средата и вдигнати в сложна фризура от къдрици и масури, които добавяха още един щрих към достойнството на външността ѝ.

В осанката ѝ също имаше достойнство. Жената носеше кафява копринена рокля, изкусно украсена с мъниста, с висока яка и тесни, прилепнали ръкави.

— Значи ти си детето на моя син — каза тя.

Гласът на старицата потрепери леко и на Друсила ѝ дойде наум, че не само тя се чувства неловко от тази среща. Това сигурно бе истинско изпитание и за госпожа Тримейн, а по-възрастната жена не притежаваше силата и издръжливостта на девойката. За своя най-голяма изненада, Друсила усети, че страхът ѝ се отдръпва, за да отстъпи на непознат импулс: на съчувствие и желание да предпази госпожа Тримейн от ненужно напрежение.

— След малко Едит ще ни донесе чай — каза госпожа Тримейн. — Моля те, седни тук; не, там, до прозореца. Искам да те погледам.

Друсила зае посочения ѝ стол.

— Детето на Хорас — рече кротко старата дама. През лицето ѝ премина тъга. — Но може би — продължи тя, докато се настаняваше срещу Друсила — ти се считаш единствено за дете на Изабел. Това би било разбираемо. Тя те е отгледала сама.

Друсила само кимна, тъй като не беше сигурна какъв отговор се очаква от нея.

— Предполагам, че майка ти ти е говорила понякога за мен — каза Шарлот Тримейн и погледна Друсила остро, прямо и предизвикателно.

— Казах на господин Полък, че искам да забравя миналото, горчивината и конфликта.

— Но със сигурност — продължи Шарлот Тримейн, — след като си живяла с Изабел, си чувала някои неприятни неща за мен.

— Да, така е.

— Казвала ти е, че съм жестока и властна старица, която я е мразела само защото е била актриса, преди да се омъжи за Хорас.

Друсила реши, че няма нужда да увърта пред госпожа Тримейн. Макар и да беше стара и крехка, в нея имаше вътрешна сила, която не можеше да остане незабелязана.

— Да, казвала ми е тези неща.

— Обвинявала ме е за разрушаването на брака ѝ и задето съм я пропъдила от този дом.

— Така беше.

— Майка ти е била напълно права. Всичко, което може да ти е казала за мен, е било вярно.

Друсила се втренчи изненадано в госпожа Тримейн. Беше очаквала жената да отрече вината си, да отхвърли всякаква отговорност за провалянето на брака на сина си.

Госпожа Тримейн се усмихна тъжно:

— Ти си много млада, скъпа моя. Ще ти бъде трудно да разбереш това, което ще ти кажа. Но имаш правото да знаеш. Съпругът ми, Робърт, искаше синове, които да продължат бизнеса му — продължи госпожа Тримейн. — В първите три години от брака ни му родих трима синове. — Тя затвори за момент очи и стисна тънките си устни. После каза с равен глас: — Първият беше мъртвороден. Другите двама умряха, преди да достигнат и година.

Друсила чу как старата мъка и отчаянието проникват през преградата на времето.

— Пет години по-късно, когато почти бях загубила надежда, се роди Хорас. Баща ти, скъпа моя. Роди се преждевременно и беше мъничък и болнав, но жив. И аз бях твърдо решена да го опазя. Имах дойки, разбира се, но аз бях тази, която му помогна да оцелее; която го хранеше, къпеше и се грижеше за него, когато боледуваше. А той боледуваше почти постоянно през първите години. — Госпожа Тримейн вдигна глава. — Но оцеля.

Лешниковите ѝ очи, все още живи под провисналите, набръчкани клепачи, блестяха победоносно. Макар и неохотно, Друсила изпита възхищение към старата дама, която се бе борила тъй упорито на младини.

— Когато Хорас стана на шест, Робърт замина за Ню Орлеан по работа. Докато беше там, градът бе обхванат от епидемия. Жълта треска. Робърт беше повален от нея. Умря за по-малко от няколко седмици.

Друсила потрепери, когато си помисли, че семейство Тримейн, въпреки богатството и гордостта си, бяха преживели много мъка и

загуби. Гордата стара дама, която седеше срещу нея, не беше неуязвима.

— Остана ми само Хорас и аз може би треперех над него и го глезех повече, отколкото беше правилно... или разумно. Но сама разбираш, ужасно се страхувах да не го загубя. Учеше тук, вкъщи, с най-добрите учители, но когато дойде време да постъпи в колеж, разбира се, трябваше да го пусна. Срещнал Изабел в Ню Йорк. Видял я на сцената на някакъв музикален театър и бил завладян от нея. Не беше много талантлива, но бе свежа и хубавичка, а и млада. Предполагам, че е имала и известен чар. — Гласът на госпожа Тримейн стана леден. — Тя не беше подходяща за моя син.

— Откъде сте могли да бъдете толкова сигурна? Може би ако ѝ бяхте помогнали, ако я бяхте подкрепили...

— Не беше подходяща за Хорас, казвам ти — повтори упорито старата дама.

— Защото е била актриса? — Гордостта на Друсила към нейната професия придаде резки нотки на гласа ѝ.

— Майка ти, скъпа моя, беше една хубавичка, лекомислена малка глупачка. — Тя се наведе напред. — Не мисля, че си като нея. Нито пък като сина ми.

Какво щеше да стане сега? Дали госпожа Тримейн щеше да я разобличи като самозванка?

— Но си като мен — каза спокойно старата дама. — Разбираш ли, това се случва често. Някои качества пропускат едно поколение, за да се появят в следващото. Наблюдавала съм го при много семейства.

Друсила изпита огромно облекчение и си позволи да се поотпусне.

— Ако майка ти беше силна жена, тя щеше да ми се съпротивлява. Щеше да помогне на сина ми да се превърне в мъжа, който трябваше да бъде.

— Това честно ли е? — попита Друсила. — Ако, както казвате, сте го предпазвали и глезили прекалено през всичките години на израстването му, как можехте да очаквате, че жена му ще го направи мъж?

Друсила очакваше сърдит, предизвикателен отговор, но вместо това госпожа Тримейн каза:

— Няма да отрека това. Трябва да понеса своя дял от вината за всичко, което се случи с баща ти. За всичко, което стана Хорас. Но не ме разбирай погрешно. Баща ти посвоему беше чудесен човек.

— Нима? Мисля, че след като майка ми е избягала, е трябвало поне да се опита да я намери. Това със сигурност е било негово задължение като неин съпруг. Но вместо това, той е продължил да живее тук в охолство, докато майка ми...

Обвинението се изтръгна от Друсила при спомена за Бет — болна и съсипана от преживяното.

— Ако синът ви се беше опитал да намери жена си, да ѝ създаде дом... всичко щеше да бъде толкова различно.

Устните на госпожа Тримейн се разтвориха. Друсила си помисли, че се кани да заговори, но вместо това, челото на старата дама се смръщи озадачено.

— Съжалявам — каза Друсила. — Може би изобщо не трябваше да идвам тук.

— А къде другаде трябваше да отидеш? Твоят дом е тук, при мен. И двете трябва да забравим миналото. Ти си млада и много красива. Трябва да помислим за бъдещето ти. Ти... ще останеш ли?

Друсила знаеше, че за горда жена като госпожа Тримейн не е лесно да моли за каквато и да било услуга. А сега молеше, направо умоляваше. Това личеше в гласа ѝ, в очите ѝ.

— Ще остана — каза Друсила.

Госпожа Тримейн възстанови уверената си осанка.

— Разумно решение. Надявам се да си толкова разумна, колкото изглеждаш. А сега трябва да обмислим плановете си. След няколко седмици, когато започне сезонът, ще бъдеш представена на обществото в Нюпорт. Мисля, че ще имаме бал. Толкова дълго не е правен бал в тази къща. Докато съпругът ми беше жив, балната зала постоянно бе пълна с гости, а понякога, когато времето беше хубаво, издигахме павилион за танци на моравата зад къщата. Ах, но в онези дни обществото беше съвсем различно! Забавлявахме фамилиите Ливингстън, Джей Бревурт. Също и плантатори чак от Чарлстън. Разбираш ли, Нюпорт беше Мека за чарлстънските плантатори и семейства им преди войната. Климатът там е просто невъзможен през лятото... По време на сезона тук все още идват няколко достойни

южняшки семейства. Но идват и други — богати, разбира се, но без истински произход: фамилиите Астор, Вандербилт, Гулд.

Друсила се вторачи изненадано в госпожа Тримейн и си помисли, че дамата сигурно е напълно уверена както в произхода, така и в богатството си, след като с лека ръка не зачита имената на тези милионери.

— Парите не водят задължително след себе си добро възпитание — прибави госпожа Тримейн.

— Не съм и предполагала такова нещо — каза Друсила. — Но все пак...

— В Ню Йорк хората могат да бъдат приемани и само заради богатството си. В Нюпорт е различно — засмя се старата дама за пръв път, откакто Друсила я бе видяла. В гласа ѝ имаше злобна нотка. — Предполагам, не знаеш например, че Джон Пиърпонт Моргън е натрупал първото си голямо богатство чрез изкупуване на негодни карабини, бракувани от армейските инспектори.

— Защо не... аз...

— Изкупи ги за смешно ниска цена и ги продаде на Главния щаб на Западната армия за почти четворно повече пари.

— Но ако оръжията са били негодни, то сигурно...

— Армията е трябвало да бракува цялата пратка от карабини на Моргън, след като войниците, които стреляли с тях, останали без палци. И това, скъпа моя, е само един от многото случаи. Днес в обществото се разпореждат спекуланти и печалбари.

— Ами... точно така каза и Кевин.

— Кевин? О, да. Господин Фаръл. Хитър младеж. И красив като греха. Гледах го от прозореца как ти помага да слезеш от кабриолета. Доста близки ли станяхте?

— Не... не съвсем, но по пътя насам разговаряхме във влака.

Докато говореше, Друсила не откъсваше поглед от ръцете си, поставени скромно в скута на копринената ѝ рокля. В гласа ѝ със сигурност нямаше нищо, което да я издаде. Но госпожа Тримейн беше хитра старица. Лешниковите ѝ очи не пропускаха нищо.

— Да — каза тя. — Красив младеж. — После сви рамене. — Без семейство и произход, разбира се. Голтак ирландец, както ми каза господин Полък.

— Едва ли. Трябвало е да напусне Ирландия по време на глада, но...

— Ах, да. Мнозина е трябвало да го направят. Но повечето са станали слуги, коняри, някои дори просяци. Както изглежда, господин Фаръл е постигнал нещо по-добро. — Госпожа Тримейн се изправи. — Сега ще позвъня на Едит. Тя ще ни донесе чая. Или може би предпочиташ да отидеш в стаята си и да си починеш? Ако е така, ще дойда при теб, когато свърша с господин Фаръл, и тогава можем да пием чай горе.

— Мисля, че бих предпочела второто — отговори Друсила.

— Много добре. Разбира се, господин Полък ще плати на господин Фаръл хонорара, задето те е намерил, но бих искала да му поднеса и личните си благодарности.

Тя позвъни на Едит и когато жената се появи, ѝ нареди:

— С госпожица Друсила ще пием чая си в нейната стая след малко. Заведи я горе и кажи на господин Фаръл да дойде тук.

Няколко минути по-късно Друсила стоеше на върха на широкото стълбище и гледаше как Едит води Кевин към библиотеката. Той вдигна глава и погледна за момент към девойката. Тя му се усмихна леко, за да му покаже, че всичко е минало добре.

Той кимна, за да ѝ даде знак, че е разбрал, но това не ѝ беше достатъчно. Друсила копнееше да отиде при него, да почувства ръцете му около себе си, да остане сама с него и да му разкаже всичко, което се бе случило.

Но сега, докато стоеше, поставила ръка върху една от подпорните колони с изваяния сокол, докато го гледаше как завива надолу по коридора, между тях двамата сякаш зейна огромна пропаст.

— Оттук, госпожице Друсила, ако обичате — казваше в това време Едит.

Друсила я последва нагоре по стълбите. „Няма да го загубя — рече си тя. — Няма да му позволя да си отиде. Ще намеря някакъв начин да бъдем заедно.“

Следващите две седмици отлетяха сред вихрушката от планове за представянето на Друсила пред обществото. По настояване на девойката госпожа Тримейн се съгласи балът да бъде отложен и

Друсила да се покаже първо пред по-малка група на официална вечеря. Но дори и при това положение имаше безкрайни планирания: да бъде доведен организатор за вечерята от Ню Йорк; да бъде измислена и ушита нова рокля от мадам Жанин, която бе отседнала в Акуиднек Хаус.

— Разбира се, ще носиш фамилните диаманти — каза „баба“ й. — Майка ти ги бе сложила, когато беше булка, но след това ги остави тук, когато... си отиде.

— Благодаря ти, бабо. Сигурна съм, че са много красиви.

Пробите с мадам Жанин отнеха много време, тъй като талантливата францужойка, която бе отворила магазин в Ню Йорк, но прекарваше лятото в Нюпорт, очевидно се надяваше, че гардеробът, който ще направи за Друсила, ще ѝ осигури много други клиентки измежду богатите летни посетители на Нюпорт.

Роклята за вечерята трябваше да бъде в нежен оттенък на светлосиньо; корсажът — оформен с измамна простота и изрязан достатъчно ниско, за да освободи необходимото място за диамантената огърлица. В прибавка мадам Жанин щеше да изработи за Друсила костюм за езда от перленосиво сукно; рокли за празненства на яхта, за следобедни чайове и танцувални приеми.

— И нещо по-семпло, но шик, за пикници — каза тя и показа на Друсила парче бял муселин на клончета.

— Пикници ли? — попита девойката.

— О, но това са чудесни събития — отвърна шивачката и тъмните и очи проблеснаха ентусиазирано. — Има цветя, каси с шампанско и най-фини деликатеси, доставени от господин Уорд Макалистър. За него казват, че е светският арбитър на Нюпорт.

Името беше познато на Друсила, тъй като госпожа Тримейн бе споменала, че господин Уорд Макалистър ще бъде един от гостите на вечерята, заедно с господин и госпожа Огъст Белмон и някои плантатори от Южна Каролина, които все още продължаваха да идват в Нюпорт, за да избягат от влажната горещина и заплахата от треска у дома.

Вечерта на празненството бе топла и ясна. Полилеите в огромната трапезария бяха толкова излъскани, че призмите им

блестяха с ледена светлина. Застанала на прага, Друсила чуваше тихите, колебливи звуци на струнния квартет, докаран от Ню Йорк и настанен в музикалната галерия с изглед към залата.

Беше успяла да изпълни правдоподобно ролята си пред госпожа Тримейн през изминалите две седмици, но сега се чудеше дали ще може да бъде толкова убедителна и пред гостите тази вечер. За разлика от жената, която трябваше да ѝ бъде баба, гостите нямаха никаква емоционална нужда да повярват, че Друсила е наследницата на Тримейн. „Баба“ ѝ я бе посъветвала да не казва нищо за годините преди пристигането си в Перегрин Корт, освен че е живяла с майка си.

Ами ако господин Макалистър зададеше някой неудобен въпрос? Този мъж беше известен с интереса си към произхода на всеки член от обществото. Наистина през същата тази година той бе подготвил списък на комитета, който сам наричаше „Патриарсите“ и който, на свой ред, щеше да решава кой да бъде допуснат или изключен от светските събития в Ню Йорк през идващия сезон. Щеше ли Друсила да успее да убеди този човек, че е всичко, за което претендира?

Тя потрепери и изпита внезапно желание да изтича до стаята си и да се престори на болна, но знаеше, че рано или късно ще трябва да понесе изпитателните погледи на хора като Уорд Макалистър, госпожа Белмон и останалите. Почувства се така, сякаш стените се придвижват към нея и я затварят в капан. Повдигна полите си, забърза по широката тераса зад къщата и слезе по мраморните стъпала. Обширната морава се спускаше под лек наклон към Клиф Уок и океана долу.

Дворът на Перегрин Корт я изпълваше с дълбока възхита още от първия ден, когато го бе видяла, и продължаваше всеки път да спира дъха ѝ. Госпожа Тримейн ѝ бе обяснила, че външното оформление е замислено да изглежда като градините в стил „Тюдор“ от Англия. Когато слезе от терасата, Друсила пое по една пътека, водеща към градината, където живите плетове бяха подрязани във формата на фантастични птици и животни. На известно разстояние се мержелееше бяла мраморна беседка, приличаща на езически храм. Друсила си пое рязко дъх, когато видя един мъж да излиза иззад единия ъгъл на постройката. В него тя разпозна Кевин Фаръл.

— За мен е неочаквано удоволствие, Друсила — каза той и се приближи до нея с обичайната си непринудена походка, както винаги — спокоен и уверен.

Девојката усети как страховете ѝ се изпаряват. Не можа да не забележи колко хубав изглеждаше Кевин в тъмносивото си сако и панталоните в цвят слонова кост.

— Госпожа Тримейн знае ли, че си тук? — попита тя.

— Разбира се, че знае. Не ти ли е казала? Наेत съм за тази вечер. — После, когато видя обърканијата ѝ поглед, прибави: — Трябва да държа под око дијамантите на Тримейн и бижутата на останалите дами. Това е нешто сѐвсем обичајно при събирањата от този род.

— Разбирам — рече Друсила и почувства остра болка от разочарование. — Мислех си, че може би... — Но гордостта не ѝ позволи да продължи.

— Естествено исках да те видя — каза той. — Нямах много шансове да го направя след деня, в којто те докарах тук.

— Значи... съм ти липсвала?

— Глупаче такoва.

В очите му се появи топлина, а гласът му бе тих, сякаш ја галеше с думите си. После протегна ръка, издърпа Друсила в сянката на беседката и докосването му ја накара да потрепери.

— Кевин — прошепна ја и затвори очи.

Мъжът ја притегли към себе си. Тя отметна глава назад и устните ѝ се разтвориха. Но противно на очаквањата ѝ, Кевин не ја целуна.

— Не бива да поемаме глупави рискове — каза той.

Девојката се отдръпна с вече отворени и блеснале гневно очи.

— Прав си — каза ја с треперещ глас. — Веднага се връщам в кџцата.

Кевин ја хвана здраво за ръката. Друсила видя ленивата му подигравателна усмивка.

— Изненадваш ме, Друсила. Нима си загубила цялата си скромност? Щом аз мога да почакам неколку часа, значи ќе можеш и ти.

— Какво да чакам?

Насмешката бе исчезнала от очите му и сега там личеше целият му глад за неја.

— След като свърши проклетата вечера, последните гости си отидат и госпожа Тримейн заспи, ќе се срецнеме тук.

Резките нотки в гласа му и увереноста, че ја ќе дојде при него винаги кога то ја поиска, ядосаха Друсила.

— Ще си помисля — каза тя.

Кевин уви ръце около нея и я целуна диво и болезнено. Малко по-късно, когато я пусна, момичето се обърна и затича към къщата между тъмните редици високи живи плетове.

Чувстваше се леко неспокойна, когато, няколко часа по-късно, стоеше до госпожа Тримейн и приемаше гостите. Но после нещо от тихото достойнство и непоклатимото спокойствие на старата дама се предаде и на нея. Друсила държеше главата си високо изправена и усещаше тежестта на диамантите на фамилията Тримейн върху кожата си. Тя се обърна, за да се усмихне на семейство Белмон и обиците от крушовидни диаманти се разлюляха от двете страни на лицето ѝ.

Погледна към госпожа Тримейн и тя ѝ се усмихна едва забележимо, но окуражително. Старата дама, в тъмносиня коприна и високо вдигнати коси, очевидно грееше от гордост и доволство. Поздравяваше гостите си с вид на вдовствата кралица.

Когато един прислужник обяви, че вечерята е сервирана, Друсила вече бе започнала да се чувства по-уверена. Диамантите на фамилията Тримейн не ѝ тежаха като парчета лед.

Когато Уорд Макалистър ѝ предложи ръката си, Друсила я пое без колебание и тръгна грациозно до него към трапезарията.

— Предполагам, че това е първото ви лято в Нюпорт — каза той.

— Така е.

— А преди това?

— Живях с майка си. Пътувахме доста.

— В Европа ли? — попита той.

— В Калифорния — отвърна Друсила.

— Господин Макалистър е прекарал известно време в Калифорния по време на Златната треска, скъпа моя — намеси се госпожа Тримейн.

— Наистина ли? — попита Друсила и очите ѝ проблеснаха немирно. — Като че ли не се покривате съвсем с представата ми за златотърсач, господине.

— Заминах за Калифорния, за да се присъединя към брат ми и баща ми в адвокатската практика — каза той. Мустакът му, в стил

Наполеон III, почти потрепери от обида, когато дамите наблизко се засмяха на очевидно невинната грешка на Друсила.

Въпреки всичко Друсила се забавляваше да се преструва, че го смята за един от онези мръсни, груби, космати златотърсачи, за които бе чувала.

— Трябва да е имало страшно много работа за един адвокат по време на Златната треска в Калифорния — каза тя. — С всичките онези претенции за територии...

— Да, имаше достатъчно работа — отговори мъжът. — Но не ми беше приятно да живея между онези погранични варвари. Не, наистина. Испитах голямо облекчение, когато се завърнах в родния си град Савана.

— Винаги съм смятала, че Савана е единственият цивилизован град в Джорджия — каза една достолепна дама с ъгловата челюст, металносива коса и здраво стиснати устни, които някак противоречаха на тихия ѝ, нежен и провлачен глас.

Макалистър се усмихна:

— Когато тези думи идват от дама от Южна Каролина като вас, госпожо Сийтън, това наистина е комплимент.

Госпожа Белмон се наведе към осветената от свещи маса и каза:

— Мислех, че ще дойдеш със семейството си тази вечер, Теодора.

— Редфорд бе принуден да остане в Чарлстън по работа малко повече от очакваното. До другата седмица ще бъде тук, навреме за бала ти, Керълайн. И момичетата ще пристигнат с него, разбира се. — Тя се усмихна мило на Друсила: — Ако знаеше каква чаровна внучка има госпожа Тримейн, щеше да дойде, независимо дали е довършил работата си или не.

Друсила поблагодари с кимване за комплиментата, но си помисли с неудобство, че сватосването вече е започнало — точно както го бе предрекъл Кевин. Но нищо. За нея нямаше никога да има друг мъж, освен него, колкото и много възпитани младежи да се опитваха да прибавят фамилното богатство на Тримейн към своето.

— Ще дойдете на бала на госпожа Белмон в Бай дъ Сий, нали? — продължаваше госпожа Сийтън.

— Да... всъщност...

— Ще бъдем там — каза твърдо госпожа Тримейн, като по този начин реши окончателно въпроса. — Нямаме търпение да посетим новата ти вила, Керълайн. Само се надявам това да не бъде знак на началото на ново преселване към Нюпорт. Има някои хора, които биха изглеждали по-естествено в Лонг Бийч или Саратога.

Макар и през изминалите няколко седмици Друсила да се бе привързала към госпожа Тримейн, не можеше да отрече, че старата дама е снобка и че вероятно винаги щеше да бъде такава. Ако някога откриеше истината за произхода на Друсила, щеше да бъде абсолютно скандализирана.

Нежният, но настоятелен провлачен глас на госпожа Сийтън се връза в мислите ѝ:

— Надявам се, че все пак ще запазите един танц за сина ми, макар че сега, когато се представите в Нюпорт, съм сигурна, че няма да можете да се отървете от обожатели.

„Редфорд Сийтън сигурно е много срамежлив младеж — помисли си Друсила — или може би доста непривлекателен. Иначе защо майка му ще моли толкова явно за него?“

И все пак очевидно госпожа Тримейн одобряваше госпожа Сийтън, защото в противен случай нямаше да я покани на това празненство. Затова Друсила се усмихна и каза:

— Ласкаете ме, госпожо Сийтън. Ще се радвам да се запозная със сина ви, разбира се. И няма да забравя да запазя един танц за него.

Последните гости си отидоха след полунощ. Госпожа Тримейн и Друсила изкачиха заедно широкото стълбище. Когато застанаха горе в коридора, старата дама сложи тънката си, покрита със сини венички ръка върху тази на Друсила.

— Тази вечер ти беше чест за фамилията ни — рече тя. — Мислех си, че никога повече няма да видя щастие в дома си. Но ти промени всичко.

В очите на Друсила бликнаха сълзи. За пръв път, откакто бе дошла в Перегрин Корт, тя направи нещо непланирано и искрено — напълно спонтанно обви ръка около раменете на госпожа Тримейн и целуна набръчканата ѝ буза. После каза:

— Лека нощ, бабо. Приятни сънища.

След това продължи към стаята си в края на коридора.

Кларис прибра диамантите и започна да разхлабва роклята на Друсила.

— Можеш да отидеш и да се погрижиш за баба ми — каза бързо девойката. — Тя сигурно е много уморена и те чака.

— Но кой ще ви помогне? — Гласът на Кларис звучеше скандализирано.

— Ще си намеря лична прислужница колкото е възможно по-скоро.

— Може би ще мога да ви препоръчам подходяща — предложи Кларис.

Но Друсила нямаше намерение да позволи на някой друг да ѝ избира лична прислужница. Щеше да го направи сама, и то внимателно, защото усещаше, че ще ѝ бъде трудно да крие тайните си от една жена, с която ще има толкова тесни контакти.

След като Кларис си отиде, Друсила легна на леглото и се втренчи нагоре към балдахина. Минутите се влачеха бавно една след друга. Трябваше да изчака, докато къщата притихне; докато стрелките на малкия, изрисуван порцеланов часовник ѝ покажат, че е безопасно да тръгне.

Наближаваше три сутринта, когато Друсила стана, преоблече се в най-семплата си рокля — тази от бледосив муселин; същата, която бе носила в деня, когато Кевин я бе довел при господин Полък. След това уви тъмен шал около косите и раменете си и забърза към беседката, за да се срещне с любимия си.

Все още изпитваше известен яд заради неговата арогантност; заради убедеността му, че ще хукне да се среща с него, когато и където му е угодно. Но по-силна от яда, по-завладяваща от гордостта бе нуждата ѝ да бъде с него.

ШЕСТА ГЛАВА

Лунната светлина беше поръбила със сребърно тъмните очертания на живите плетове и придаваше снежнобял цвят на малката каменна беседка. Тук океанският бриз беше по-силен и Друсила трябваше да се увие по-здраво с шала.

Тя бутна вратата и Кевин протегна ръце към нея.

— Празненството свърши преди часове — каза младият мъж. — Кое те забави толкова? Да не би нещо да не е наред? Старата дама да не те е разпитвала? Тя не подозира нищо, нали?

— Не. Каза... — Друсила почувства как гърлото ѝ се свива при спомена. — Каза, че съм ѝ направила чест. Не била предполагала, че отново може да бъде щастлива в тази къща, но сега...

— Чудесно — рече Кевин. — Казах ти, че ще успееш да се справиш.

Той я прегърна, девойката усети тялото му, притиснато към нея, и разбра колко голяма беше страстта му. Но въпреки това се отдръпна и каза:

— Аз... изобщо не бях сигурна, че трябва да идвам и да се срещам с теб тук тази нощ.

— Не се прави на много срамежлива — рече остро той. — Сега не се опитваш да впечатляваш онези гости на вечерята. Ти си с мен. — Кевин свали шала и зарови лице в косите ѝ. — Точно сега не се налага да бъдеш госпожица Тримейн, а само Друсила.

Само Друсила. Девойката го разбра. Само окаяното същество, което беше намерил в дъжда пред пансиона на госпожа Баксли; момичето, което не знаеше къде ще спи онази нощ и откъде ще дойде следващото ядене.

— Сега съм госпожица Тримейн — напомни му тя.

— Не и тук, с мен. — Кевин се опита да я прегърне и да я притегли на широката, покрита с възглавници пейка до стената. — Знаеш ли, тази вечер те наблюдавах от дъното на музикалния балкон.

Изглеждаше толкова красива, че едва се сдържах да не те изнеса на ръце оттам и...

Той се наведе над нея. Ръцете му бяха груби и нетърпеливи, а топлият му дъх докосваше бузата ѝ. Но Друсила все още не можеше да му се отдаде. Вместо това, заговори бързо и издигна думите като преграда между тях.

— Вечерята беше изключително успешна. Зная, че направих приятно впечатление на госпожа Белмон и госпожа Сийтън — тя е дошла тук от Южна Каролина — и макар отначало да се страхувах от господин Макалистър, защото той ми задаваше толкова много въпроси...

— По-късно ще ми разкажеш за това — прекъсна я Кевин. — Сега можем да се занимаваме с нещо по-добро.

Опита се да я целуне, но тя извърна лице настрани.

— По дяволите, не си играй с мен! Искам те сега, а и ти ме искаш.

Да, искаше я несъмнено, но Друсила се нуждаеше от нещо повече от желание. Имаше нужда от нежност, от уверения.

— Кевин, чуй ме, моля те. Ние двамата трябва да... да постигнем споразумение. Направих всичко, което поиска. Ти получи парите си от госпожа Тримейн за това, че намери... внучката ѝ. Сега трябва да зная какво ще се случи с мен.

Той я пусна.

— Това би трябвало да ти е ясно. Ще бъдеш красавицата на Нюпорт през този сезон, ухажвана от най-добрите младежи. А аз...

— Ти какво ще правиш?

— Ще остана тук през лятото. Ще имам доста ангажименти през тези вечери. Госпожа Белмон вече ме нае за бала, който ще бъде през следващата седмица.

— А когато свърши лятото?

— Дотогава ти ще притежаваш достатъчно увереност, за да продължиш без мен. Всъщност може вече да си стодена. А аз ще продължа нататък.

Девојката почувства как гърлото ѝ се свива.

— Къде ще отидеш?

— Кой знае? Може би на Запад. Калифорния или Невада. Или може би Карибите. Откакто е свършила войната, тази страна се

развива в толкова много посоки, че всеки мъж, който има малко пари и желание да рискува, може да направи състояние. Но защо си губим времето с разговори за бъдещето? Сега сме заедно. — Когато Друсила не отговори, той попита грубо: — Какво има? Първия път в Ню Йорк имаше достатъчно желание. Може би съм те научил твърде добре на ролята ти и сега наистина вярваш, че си наследницата на Тримейн.

— Знаеш, че не е така.

— Тогава защо...

— Защото се влюбих в теб. И искам нещо повече от това, което се случи между нас първия път.

— Разбирам — каза студено Кевин. — Искаш уверения за вечна любов. Или поне може би предложение за брак?

— Бих могла да ти бъда добра съпруга, Кевин. Бих отишла навсякъде с теб. Бих ти създала дом. Бих...

— Престани! Не мога да се оженя за теб. Нищо не би излязло от това.

— Тогава не се жени за мен, просто ме вземи със себе си. Толкова много се нуждаю от теб!

— Предложението е изкушаващо — каза той. — Но... не, скъпа моя. Ти си много млада и пълна с романтични представи, но с течение на времето ще пораснеш. За една жена сигурността, домът и съпругът са важни неща, но за мъж като мен... Бих те направил нещастна.

— Имам желание да рискувам — рече тя.

— Аз пък не — отвърна Кевин, обърна се и тръгна към вратата.

— Почакай! — извика Друсила и тръгна бързо след него. — Къде отиваш?

— Връщам се в хотела си, разбира се.

— Не. Не още. Моля те, още не...

Тя го хвана за ръката, за да го спре. Кевин остана напълно неподвижен, далечен и вгълбен в себе си. Гледаше надолу към нея и очите му излъчваха студен сребърен блясък на лунната светлина.

Той си пое шумно дъх и секунди по-късно Друсила беше вече в прегръдките му. Кевин притисна тялото ѝ и го приведе назад. Девойката чу тихо ръмжене, което се смесваше с прибоя на вълните върху скалите под Клиф Уок.

— Наистина ме обичаш. Обичаш ме, Кевин... кажи го!

Но той остана безмълвен. Друсила поиска да се освободи, да изтича обратно към безопасната къща, но не можеше. Беше вбесена на себе си, задето се поддава, но макар и разумът да се опитваше да устои, предателското ѝ тяло се притискаше в това на Кевин, сякаш за да се слее с него, и дланите ѝ галеха твърдите мускули на гърба му.

Той я вдигна на ръце и я отнесе до сенчестата част на беседката, на покритата с възглавнички пейка. Лицето му се мерзелееше над Друсила, а докосването му заличаваше всякакъв разум.

Устните ѝ се разтвориха, за да посрещнат целувката му.

Балът във вилата на Огюст Белмон „До морето“ беше нещо забележително. Докато стоеше в компанията на Шарлот Тримейн, Друсила се чувстваше спокойна и уверена. Знаеше, че роклята много ѝ отива, защото беше едно от най-красивите творения на мадам Жанин. Долните поли бяха от бяла рипсена, а корсажът туника — от бледосиня лъскава коприна, поръбен с бяла дантела и сатенени ширити. На врата си девойката носеше един-единствен наниз перли, подарък от госпожа Тримейн.

Когато влезе в залата редом с „баба си“, дъхът на Друсила спря при вида на толкова много красиво облечени жени, всичките грациозни и уверени, които обикаляха дансинга с партньорите си в живия ритъм на полката.

Госпожа Тримейн поведе Друсила към едно махагоново канапе, тапицирано с кадифе. След като я представи на двете млади дами, които седяха там, тя се отдалечи. Девойката гледаше със свито сърце как старата дама прекосява залата и се настанява между група по-възрастни жени, облечени в рокли от тъмна коприна.

На канапето нямаше място за Друсила, затова тя седна на малък позлатен стол до него и се опита да намери какво да каже на момичетата. Едната, Катрин Тайлър, пълничка дребна блондинка, имаше светли ресници и доста издадени предни зъби, които я караха да прилича обезпокояващо много на заек. Другата, Джорджина Марч, имаше речички кестеняви коси, чието подреждане сигурно беше отнело цял следобед.

След няколко минути на Друсила ѝ стана ясно, че двете момичета се познават от години, още от Ню Йорк, че са ходили в едно

и също училище и посещават едни и същи часове по танци. Разговорът помежду им засягаше напълно непознати за нея хора и събития.

— Ще ходиш ли на пикника на господин Макалистър в събота?
— попита Катрин. Въпросът ѝ беше отправен към Джорджина.

— Да, разбира се. Той е единственият човек в Нюпорт, който знае как да води такова събитие със стил — отговори Джорджина, а после се обърна към Друсила: — Не сте ли съгласна, госпожице Тримейн?

— Аз наистина не... Това е първият ми сезон в Нюпорт.

— О, да, разбира се — рече Джорджина.

После се извърна и минута по-късно потъна в оживено обсъждане с Катрин за един пикник, даван предишното лято без помощта на господин Макалистър и оказал се абсолютен провал. Друсила се усмихваше и се опитваше да вмъкне по някоя дума тук и там, но двете момичета не ѝ обръщаха никакво внимание.

Кевин ѝ беше разказвал за светския снобизъм тук, в Нюпорт, и сега девойката започваше да разбира какво е имал предвид. Осъзна, че вечерята в Перегрин Корт ѝ е дала фалшиво чувство за безопасност. Под покрива на госпожа Тримейн, с непоклатимата дама до себе си, на девойката ѝ бе спестено отношението, на което бе подложена сега.

Двете момичета промениха темата на разговора си от пикника към миналогодишния театрален сезон в Ню Йорк.

— Бях доста разочарована от изпълнението на госпожица Мария Коуплънд във „Фаталната зестра“ — каза Катрин Тайлър.

— Какво е вашето мнение, госпожице Тримейн?

— Не съм гледала „Фаталната зестра“.

— О, наистина ли? — Светлите ресници запримигваха бързо.

— Тогава коя е любимата ви пиеса от последния сезон?

— Изобщо не съм посещавала театър — отговори Друсила.

— Изненадвате ме — каза невинно Катрин. — Мислех, че театърът ще ви интересува, като се има предвид професията на майка ви... — Ръката на момичето се насочи бързо към устата му, но Друсила знаеше, че то ни най-малко не бе притеснено. — Простете ми, скъпа. Може би не биваше да споменавам майка ви.

Друсила отвори уста да отговори, но преди да успее да каже и дума, Джорджина поде обсъждане за маскения бал, състоял се в Нюпорт миналото лято.

За пореден път Друсила беше изключена от разговора. Тя остана на мястото си още малко, след това се извини и изхвъркна през отворените френски врати на терасата.

Но оркестърът беше започнал да свири нова полка и двете момичета бяха принудени да повишат глас така, че Друсила чуваше всяка тяхна дума.

— Какво имаше предвид, като спомена майка й? Хайде, Кати, кажи ми!

— Наистина ли не знаеш? Майка й е била актриса — евтина малка изпълнителка без никакъв талант. Успяла да впримчи единствения син на госпожа Тримейн, Хорас, в невъзможен брак. Разбира се, не успяла да се приспособи тук и...

— Продължавай.

— Избягала и живяла страхотно разпуснат живот след това. Играла в миньорски градчета. Никой не знае всички подробности, но слуховете просто не могат да бъдат повторени.

— Горката Друсила! Нищо чудно, че е толкова недодялана. И все пак тя е внучка на госпожа Тримейн и е приета от Керълайн Белмон.

— Всичко това е много тайнствено, уверявам те. Но преди края на сезона ще разберем подробностите. Ще попитам господин Макалистър. Той винаги може да проследи нечий произход, колкото и да е скрит...

Друсила трябваше да се облегне на една от колоните на терасата, за да не падне. Усети, че стомахът ѝ се свива на студена топка. Пръстите ѝ се насочиха към шията, сграбчиха перлената огърлица и започнаха да я извиват насам-натам. Тялото ѝ се разтреса от едва сдържан страх.

— Не правете това — каза провлачен мъжки глас. — Ако си скъсате огърлицата, ще трябва да остана тук и да ви помогна да намерите всички перли.

Друсила се обърна рязко и вдигна поглед към младия мъж, който бе изрекъл думите. Беше висок и слаб, но добре сложен, с мека кестенява коса и орлов нос.

— Простете ми — каза той. — Не исках да ви стресна. — После се усмихна и прибави: — Позволете ми да се представя. Аз съм Редфорд Сийтън.

— О, да... познавам майка ви.

Тя направи усилие да се овладее, но споменът за разговора, който беше дочула от балната зала, все още я тревожеше. Дали и Редфорд Сийтън го беше чул? Но, разбира се, сигурно, след като бе стоял толкова наблизко.

— Ако ме извините, господин Сийтън... — започна тя.

— Моля ви, не си отивайте — каза мъжът. — Не можах да дойда на вечерята в дома на баба ви, но ако го забравите и ми доставите удоволствие с този танц, ще се опитам да се компенсирам за късното си пристигане в Нюпорт.

— Не зная всичките тези танци — каза Друсила.

— Но със сигурност умеете валс, нали?

От този млад мъж се излъчваше непогрешимото усещане за добро възпитание и Друсила се поотпусна. Не искаше да се връща в балната зала; да се излага на клюките, които може би вече се разпространяваха; на любопитни, враждебни погледи. Но не можеше да остане тук цялата вечер, а и със сигурност щеше да ѝ бъде по-лесно да се върне в компанията на Редфорд Сийтън.

— Госпожице Тримейн, ще ми позволите ли да ви кажа нещо? Всяка млада жена, красива колкото вас, е мишена за тези, които са по-малко харесвани. О, да, повярвайте ми? Те могат да бъдат жестоки, но само защото завиждат.

— Вие сте много любезен, господине.

— Не. Просто казвам истината. Слушайте, госпожице Тримейн. Валсът започва.

Умът ѝ полетя назад към следобеда в пансиона на госпожа Баксли, когато Кевин я беше учил да танцува валс. Урокът бе приятен, но кратък, защото Друсила трябваше да научи толкова много неща, преди да дойде в Нюпорт.

Но сега в обятията на Редфорд Сийтън не ѝ беше трудно да влезе в ритъма на валса, макар и да не можеше да забрави колко различно се чувстваше, когато танцуваше с Кевин. Трябваше само да притвори очи, за да си спомни докосването на ръката му, високото му прекрасно тяло с широки мускулести гърди и рамене. Само да можеше да танцува с Кевин сега...

По дяволите Кевин! Но не. Защо да насочва гнева си към него за нещо, за което бе виновна само собствената ѝ слабост! Той не я беше

насиллил да му се отдаде през последната нощ в беседката. Не му се бе наложило да използва сила.

— Госпожице Тримейн?

Тя примигна и вдигна глава, като нагласяше очите си във фокус, за да погледне Редфорд Сийтън. Слава богу, че не можеше да прочете мислите ѝ.

— Моля за извинение — каза той, по устните му премина полуусмивка и в сините му очи се появиха весели искрици. — Нямах намерение да ви отегчавам. Предполагам, че управлението на плантацията не представлява особен интерес за една млада дама.

Друсила разбра, че Редфорд Сийтън е казал нещо за дома си близо до Чарлстън, Северна Каролина, но тя бе толкова потънала в мислите си, че чу само по някоя дума тук-там.

— О, не... Искам да кажа, да. Много ми е интересно.

Той се засмя тихо.

— Нали не размишлявате още за онези малки злобни котенца?

— Не, наистина не. Толкова ми е приятен валсът, че ми беше трудно да мисля за каквото и да било друго. Вие сте прекрасен танцьор, господин Сийтън.

— Много сте любезна — отговори той и добави: — Възнамерявате ли да отидете на пикника на Уорд Макалистър?

— Пикник ли?

— Нарича го фет шампетр^[1]. Смята, че френският е по-елегантен. Но ако трябва да му отдадем заслуженото, той организира такива мероприятия със стил. Музика, танци, дърводелец за дансинга... планира всичко до последната салфетка. Облича работниците от фермата като френски селяни; понякога дори наема стадо овце и няколко впряга волове за атмосфера.

— Сега вече съм сигурна, че се шегувате с мен.

— Давам ви думата си, госпожице Тримейн.

Той се засмя и Друсила се присъедини към него. За пръв път от дочутия разговор между госпожица Тайлър и госпожица Марч девойката започваше да се отпуска.

— Звучи като пикниците, давани от Мария Антоанета. Чела съм, че тя и придворните ѝ се обличали като доячки и овчари.

Редфорд Сийтън повдигна леко вежди:

— Малко млади дами, красиви колкото вас, си спомнят какво са учили в училище.

— Не съм ходила на училище — каза Друсила, като си припомни внимателно заучените лъжи. — Но майка ми постоянно ми купуваше книги. Макар и да бе актриса, тя уважаваше образованието.

— Госпожице Тримейн, Друсила... моля ви, престанете да мислите за това, което дочухте.

— Не е толкова лесно. Аз...

— Тогава просто не забравяйте, че сте Тримейн. И ако държите главата си изправена и не обръщате внимание на глупавите злобарки, с които сигурно ще се сблъскате, скоро ще бъдете приемана като Тримейн.

Когато валсът свърши и двамата седнаха в анкова под покритите с рози дървени решетки, той продължи:

— Фамилиите Тримейн и Сийтън са приятели от поколения. Моето семейство идва в Нюпорт всяко лято от средата на миналия век насам. Разбира се, по време на войната това беше невъзможно, но...

Младият мъж замлъкна и сините му очи станаха мрачни.

— Майка ми беше тази, която започна възстановяването на Сийтън Баръни. Бе непосилно без труда на робите, но тя се справи. Много е способна.

— Сигурна съм, че е така.

— Баща ми беше убит в началото на войната — продължи Редфорд. — Аз бях на четиринадесет и не можех да помогна с нищо.

— Но поне не ви се е наложило да се биете.

— Това съвсем не е така — каза той. — Включих се във войната малко преди края ѝ.

— Но вие сте били все още момче.

— Това нямаше значение. Конфедерацията се бореше за живота си. Едно момче израства бързо в битките. Но простете ми... Нямах намерение да се задълбочавам в тези неща. Наистина аз...

Младият мъж беше прекъснат, когато госпожа Сийтън, величествена в роклята си от тежка стоманеносиня коприна, се приближи към тях.

— О, Редфорд, виждам, че вече си се запознал с госпожица Тримейн. — Тя се обърна към Друсила: — Колко сте хубава тази вечер, скъпа моя!

Друсила измърмори някаква благодарност и госпожа Сийтън продължи:

— Редфорд и аз ще бъдем във фермата на господин Макалистър за пикника и се надявам...

— Тъкмо се канех да помоля госпожица Тримейн да дойде с нас, мамо — каза Редфорд.

Беше абсолютно вежлив, но на Друсила ѝ се стори, че усеща в гласа му нотки на раздразнение. Но кой можеше да го обвини за това? Защо, за бога, трябваше госпожа Сийтън да си мисли, че един млад мъж като сина ѝ не е в състояние да покани момиче на пикник без нейната намеса?

За щастие в този момент оркестърът поде първите ноти на жизнерадостна полка и Редфорд, след учтив поклон към майка си, поведе Друсила към дансинга.

— Ще дойдете с мен на пикника, нали? — попита той и девойката, почти без дъх от танца, кимна.

През останалата част от лятото, докато златно-сините дни се нижеха един след друг, Друсила се впусна в поредица от светски мероприятия; пикникът на Уорд Макалистър бе последван от безкрайни събирания на открито, балове, тържества на яхти и мюзикли. Редфорд Сийтън стана неин постоянен придружител и макар понякога майка му да присъстваше, то поне не напускаше компанията на другите вдовици, които седяха настрана и си разменяха преценки за младите момичета, за роклите, държането им и колко добра партия са.

Друсила не се преструваше пред себе си, че е влюбена в Редфорд Сийтън, но се радваше на неговата компания, на непринудените му безупречни обноски, на танцьорските му умения. Девойката не можеше да не забележи, че и другите момичета го намират привлекателен. Но колкото и да се перчеха и флиртуваха, Редфорд очевидно не се интересуваше от никоя друга, освен от Друсила.

Други млади мъже също проявяваха интерес към нея и тя за пръв път започна да осъзнава, че красотата може да ѝ служи като мощно оръжие. Също така научи, че Редфорд, макар и никога да не бе говорил за любов, я ревнуваше дълбоко от всеки мъж, който я погледнеше. Веднъж, когато Друсила прие покана за мюзикъл от един млад

нюйоркски борсов агент, умен и хубав младеж, Редфорд прекара цялата вечер, като ѝ мятеше сърдити погледи от другата страна на залата, и девойката не успя да се наслади на представлението.

По-късно, когато се върна вкъщи, тя отиде да поговори с Шарлот Тримейн в стаята ѝ. Когато спомена за държането на Редфорд, старата дама ѝ отговори:

— Той е много привързан към теб, Друсила. Със сигурност си го забелязала. Ами ето, от бала на семейство Белмон насам не е обръщал внимание на никоя друга.

— Но не ми е казал и дума за...

— Ще попита първо мен, разбира се — каза госпожа Тримейн. — Както знаеш, така е редно. Аз съм единствената ти роднина. Няма да бъде редно да те помоли да му станеш годеница, без преди това да е поискал моето позволение. — После сложи ръка върху рамото на Друсила и попита: — А ти какво изпитваш към него?

— Той е много чаровен. И мил.

— Това ли е всичко?

Друсила извърна поглед встрани. Нямаше начин да каже на госпожа Тримейн, че не е влюбена в Редфорд Сийтън, защото за нея няма друг мъж, освен Кевин Фаръл.

— Скъпа моя, да не би да не искаш да говориш с мен по тези въпроси? Разбирам, че не можеш да ме чувстваш толкова близка, колкото трябва, заради спомените за майка ти...

— Не е това... наистина не е. Просто няма нищо за обсъждане. Харесвам Редфорд, но не съм влюбена в него.

— Любов ли? — Лешниковите очи проблеснаха под сбръчканите клепачи. — Любовта е за слугите и малките емигрантки. За млада дама с твоето положение любовта трябва да дойде след сключване на брака. Редфорд Сийтън е младеж, за когото си заслужава да помислиш.

Друсила копнееше да извика: „Не знаеш! Аз вече съм влюбена!“, но вместо това каза само:

— Ще ти бъде много приятно, ако се сгодя за Редфорд, нали?

— Сийтън са старо и твърде уважавано семейство — отговори госпожа Тримейн. Очевидно, що се отнасяше до нея, това бе най-важното. — Сийтън Баръни е една от най-големите плантации в Южна Каролина.

— Странно име — рече девойката.

— Земята е била дадена на Сийтънови с кралска харта от Чарлз II след възстановяването му на трона. Били са измислени нови титли за колониалните земевладелци; наричали са ги барони, графове, ландграфи. И оттам идва Сийтън Баръни.

Друсила едва прикри усмивката си. Не беше престанала да се впечатлява — а и забавлява — от боготворенето на произхода от страна на Шарлот Тримейн.

— ... И загубиха всичките си роби, разбира се — говореше в този момент старата дама. — Но Теодора Сийтън е наистина забележителна жена. Не пожела да се признае за победена и макар да ѝ се наложи да продаде част от земята си, тя използва парите, за да бъде обработвана останалата с платени полски работници. Предполагам, че е направила и редица хитри вложения. — Госпожа Тримейн погледна многозначително Друсила. — Тя очаква от Редфорд, като неин единствен син, да продължи възстановяването на семейното богатство. Също така и ще очаква той да се ожени за момиче от толкова добро семейство, колкото и неговото. — Очите ѝ проблеснаха весело. — Може дори да се примири и ако момичето е янки.

— Бабо, да не би да казваш, че искаш да се омъжа за него? Защото ако е така, трябва да знаеш, че...

— Друсила, моля те, не говори романтични глупости. Любовта, за която мислиш, я има само в романите. Пък и не искаш да ми кажеш, че знаеш какво означава любовта между мъж и жена, нали?

Последните думи на госпожа Тримейн предизвикаха у Друсила вълна от вина, примесена с удоволствие, когато девойката си спомни срещата си с Кевин в беседката.

Госпожа Тримейн докосна пламналата ѝ буза с хладните си нежни пръсти.

— Хайде, дете, нямах намерение да те засрамвам. Твоята скромност е съвсем на място, разбира се. — Изправи се и позвъни на прислужницата си. — Изобщо не става дума да те принуждавам да се омъжиш, скъпа моя. Но би ми доставило удоволствие, ако поне помислиш за Редфорд Сийтън като за един от възможните варианти.

На другия ден падна мъгла и заплашваше да завали. Сивата мъглица покри Клиф Уок и Друсила, която караше лек кабриолет, почувства влажния въздух върху лицето си.

Слава богу, Шарлот Тримейн прекарваше часовете между обяда и чая в почивка в стаята си. Друсила подозираше, че на възрастта на „баба“ ѝ това беше необходимост по време на изморителния светски сезон.

За девойката разкошът на Перегрин Корт внезапно бе станал потискащ. От разговора си с госпожа Тримейн предишната вечер чувстваше, че е поставена в положение, с което не можеше да се справи. Трябваше да се види с Кевин и да го накара да разбере какво става.

Знаеше, че е опасно да отиде в хотела му ей така, но бе обмислила всичко, лежейки будна през нощта след разговора.

Над главата на Друсила се виеха чайки, които крещяха пронизително; грациозни сиво-бели форми на фона на по-тъмното сиво на облаците. Девойката докосна леко охранената кобила с камшика си; искаше да стигне до Акуиднек Хаус, преди да е завалило.

Когато влезе в удобния стар хотел, тя попита администратора дали мадам Жанин не е излязла. Мъжът отговори, че не е и Друсила продължи нагоре към апартамента ѝ. Макар и да нямаше търпение да се види с Кевин, знаеше, че не може да се срещне открито с него. Беше измислила посещението си при мадам Жанин за прикритие, в случай че я видеше някой познат. Бе взела със себе си последния брой на „Огледало на модата на мадам Деморест“ и си бе отбелязала скица на рокля за разходки на една от страниците му.

Тя почука на вратата на мадам Жанин и шивачката я прие в салона, който също така служеше и за работна зала. Върху масите бяха натрупани парчета коприна и брокат, заедно с модни френски и Американски списания и кройки. В една отворена кутия имаше колекция от оцветени в перленосиво, светлорозово и бледобежово френски ръкавици от шевро. Мадам Жанин поздрави Друсила и каза:

— Ах, скъпа моя госпожице Тримейн, толкова се радвам да видя! Ако знаех, че имате нужда от моите услуги, щях да бъда щастлива да дойда в Перегрин Корт. — Тя придърпа един малък позлатен стол. — Моля, седнете. Бихте ли желали малко чай?

Друсила поклати глава и показа на шивачката броя на „Огледало на модата“.

— Видях този модел... да, ето го. Бих искала да ми го ушиете...

— Ах, да. Наистина е очарователен — каза шивачката. После, почти час, двете с Друсила обсъждаха предложения костюм.

Друсила почувства, че нервите ѝ се опъват от нетърпение, но знаеше, че тази хитрост е необходима и се насили да слуша забележките на шивачката и да вмъква тук-там по някое предложение. През цялото време искаше само да бъде с Кевин, а той бе толкова наблизо, в стаята си на горния етаж.

Накрая успя да си тръгне. Мадам Жанин я увери, че роклята ще бъде готова за проба след няколко дни.

След това девойката продължи бързо към горния етаж и по коридора, сумрачен от неясната следобедна светлина. „Ами ако не е тук?“ — запита се тя, докато чукаше на вратата му.

После чу стъпки и вратата се отвори.

— Друсила, какво правиш тук?

— Всичко е наред — успокой го тя. — Напълно безопасно е.

Кевин отстъпи настрана, за да ѝ направи път. Беше само по панталони и тъмната коса беше мокра и залепнала на челото му. Миришеше на сапун и бръснарски спирт.

— Нещо не е наред ли? — попита той, като я гледаше тревожно.

— Нима трябва нещо да не е наред, за да мога да те посетя?

— Не кокетствай с мен, скъпа. Запази това за Редфорд Сийтън.

Разбира се, беше я видял с Редфорд на бала на госпожа Белмон, а вероятно и на други светски събития. И ревнуваше.

— Много добре — каза Друсила и му се усмихна. — Просто исках да поговоря с теб. Липсваше ми, Кевин.

— Не предполагам, че си имала време да мислиш за мен с тази твоя наситена програма. Ти си красавицата на сезона, както ти казах, че ще стане. И елегантният господин Сийтън би трябвало да се грижи да не оставаш самотна.

— Той е много чаровен млад мъж.

— Чудесно — отговори Кевин. — И това ли дойде да ми кажеш? В средата на следобед, когато може да те види всеки? Сигурен съм, че има поне дузина разочаровани майки, които биха били щастливи да разкъсат репутацията ти на парченца, задето си впримчила добрата партия господин Сийтън.

Друсила се засмя:

— Погрижих се за това. Моята шивачка, мадам Жанин, има апартамент на долния етаж. Отидох първо при нея и прекарахме доста време заедно.

— Разбирам.

Той се поотпусна, но не направи опит да я вземе в прегръдките си, както девойката се бе надявала.

— Ако съжаляваш, че съм дошла, ще си отида.

— Едва ли мислиш да го направиш.

Кевин я притегли към себе си и я целуна леко.

— Но все пак — каза той — ще бъде по-разумно от твоя страна да си тръгнеш, скъпа моя.

— Как бих могла? — попита тя и посочи към прозореца, където първите светли капки дъжд започваха да прокарват сребърни линии по стъклото. — Никой джентълмен не би изпратил една дама да си тръгне в бурята и дъжда.

Кевин й се усмихна.

— Но аз никога не съм твърдял, че съм джентълмен.

Друсила се притисна към него и сложи длани на голите му рамене.

— Искаш да остана, нали? — прошепна тя.

Устните му намериха нейните и се сляха с тях в дълга целувка, изпълнена с копнеж. Кевин я остави за момент, само колкото да дръпне тежките завеси, и няколко секунди по-късно двамата бяха заедно на широкото меко легло. Ръцете на Кевин събличаха припряно роклята, долните й дрехи. Друсила посегна и притегли главата му към гърдите си.

По-късно лежеше близо до него и слушаше дъжда, който барабанеше силно по прозореца. Вдишваше соления морски въздух. Чувстваше се отпусната и в безопасност.

Мислеше, че Кевин е заспал, но после видя, че я гледа през полуспуснатите си клепачи. Той прокара нежно ръка по гладката бяла кожа на рамото й, след това отмахна чаршафа и продължи от талията до коляното й.

— Кевин, не можем... Трябва да си тръгвам. Става късно.

— И може би Редфорд Сийтън ще те посети тази вечер? Вярно ли е? — Той отдръпна ръката си и се отмести до другия край на леглото.

— Кевин, не искам да говоря за Редфорд, не сега!

Той стана от леглото, изправи се и се загледа надолу към нея. Очите му бяха студени и твърди като гранит.

— Предложил ли ти е да се омъжиш за него, Друсила?

— И какво, ако е? Госпожа Тримейн го одобрява и освен това ти...

— Продължавай. — Кевин се протегна към дрехите си и започна да се облича, но без да откъсва очи от лицето ѝ.

— Ти сам каза, че не искаш да се ожениш за мен...

Той си пое дълбоко дъх и Друсила почувства прилив на надежда. Кевин я обичаше? Наистина я обичаше.

— А ти влюбена ли си в него? — попита много тихо Кевин.

— Ти ми каза, че не мога да си позволя лукса да изпитвам чувства — отвърна Друсила.

В очите му имаше гняв, но и нещо друго, което тя не можеше да разбере. Девојката протегна ръка към него, но той се отдръпна и отиде до прозореца.

— Това е напълно вярно, разбира се. Една женитба между теб и Сийтън би била изключително разумна стъпка.

Друсила почувства как сърцето ѝ се свива и в един момент усети влажния студ в стаята. Кевин я видя, че трепери и ѝ подаде халата си.

— Облечи това — каза той.

Друсила стана и нахлузи вълнената дреха, която, разбира се, ѝ беше твърде голяма. Кевин завърза колана около талията ѝ и взе ръцете ѝ в своите. Девојката си спомни онази първа вечер, когато беше направил същото по време на пътуването до хотела на Пето Авеню; спомни си топлината и спокойствието, което беше почерпила от докосването му.

— Мислиш ли, че госпожа Тримейн би ти позволила да се омъжиш за някой като мен? — попита той.

— Ако ѝ разкажа всичко, бих могла да я накарам да разбере.

— Бъди разумна, Друсила. Госпожа Тримейн не знае какво е да си гладен и бездомен. Как би могла да разбере какво чувстват хора като нас?

— Ти не я познаваш. Вярно е, че отдава голямо значение на семейния произход, но не е безсърдечна. Привързана е към мен и ми желае щастието.

Той поклати глава.

— Желае щастието на внучката си, но това е нещо друго. В момента, в който разбере, че не си нейната внучка... — Той застана неподвижно, като гледаше надолу към нея със стиснати зъби. — Ще те арестуват за измама. Двамата ще свършим в затвора. Не е много приятна перспектива, нали?

— Не ме е грижа за това...

— Тогава аз ще трябва да се погрижа и за двамата, докато ти дойде умът в главата. — Той я прегърна, заведе я до едно малко канапе и я накара да седне.

— Искаш да се омъжа за Редфорд Сийтън? — Горещите сълзи щипеха очите ѝ, но тя се насили да ги преглътне.

— Искаш да го кажа ли? Добре тогава, дявол да го вземе! Искам да се омъжиш за него, да напуснеш Нюпорт и да си устроиш нов живот. Страхувам се, че не си създадена за авантюристка. Рано или късно ще те загризе съвестта и ще признаеш истината на Шарлот Тримейн. И повярвай ми, скъпа моя, тя няма да прояви и капка милост.

Думите му, хладни и логични, се врязаха в съзнанието ѝ, но Друсила ги отхвърли.

— За мен ли се страхуваш или за себе си? — изстреля тя. Когато Кевин не отговори нищо, девойката продължи, а гласът ѝ се повишаваше и добиваше истерични нотки: — Не ме обичаш! Никога не си ме обичал!

Кевин сложи ръка върху нейната, но Друсила се освободи рязко. Още от първата им среща Кевин бе властвал над нея и бе контролирал всяко нейно действие. А сега Друсила усещаше, че той иска да я тикне в обятията на друг мъж.

— Ти ме използва...

— Друсила, моля те, овладей се...

— Даже и първия път, когато се люби с мен, то беше само защото... — Лицето ѝ гореше от срам и ѝ се наложи да произнесе думите през свитото си гърло: — Искаше да се съглася с плановете ти и когато не успя да ме убедиш по никакъв друг начин...

Кевин сви устни и девойката видя твърдите линии в ъгълчетата им.

— Нима си мислиш такова нещо за мен? — попита много тихо той.

— Вярно е, нали? — извика Друсила.

Той си пое дълбоко дъх и тишината, която се възцари, беше студена и заплашителна. После Кевин каза безгрижно:

— Подценяваш ме, Друсила. Винаги си ме подценявала. Любих се с теб по същите причини, по които би го сторил всеки мъж. Ти беше толкова красива, а и...

— Продължавай.

— Доколкото си спомням, тогава показва нещо повече от охота. И при наличието на такава... жар... как можех да устоя?

Нямаше значение, че в думите му имаше елемент истина; че Друсила сама му се бе предложила. Девойката усети подигравката в гласа му, която я лишаваше от цялата ѝ гордост, и само яростта ѝ оставаше, за да я поддържа.

Тя скочи на крака и лицето му заплува пред очите ѝ. Отметна глава назад и го зашлеви по бузата с всички сили.

— Мразя те, Кевин Фаръл! Надявам се никога повече да не те видя!

Той сложи ръка на бузата си и я потърка замислено. В очите и полуусмивката му имаше ирония.

— В такъв случай нямаш причина да не се омъжиш за Редфорд Сийтън, нали?

После, се обърна и излезе от стаята, без дори да я погледне.

[1] Селски празник (фр.). — Б.пр. ↑

СЕДМА ГЛАВА

— Кевин! — извика Друсила и тръгна към затворената врата, но се спря. Знаеше, че не съществуват думи, с които да го върне обратно. Наранена от него, тя го бе ударила и пропъдила.

Друсила отиде до леглото и се свлече на колене. Пръстите ѝ се вкопчиха в чаршафите, сякаш се опитваха да задържат спомена за краткото време на екстаз, което двамата бяха споделили.

Познаваше Кевин от толкова скоро, само от няколко месеца, а сега не можеше да си представи как ще се справи без него. Сама никога нямаше да намери смелостта да продължи това опасно начинание; да се преструва, че е наследницата на Тримейн. Беше променила живота си в толкова много отношения, че той никога повече нямаше да бъде същият.

Обхвана я самота. След смъртта на баща си не бе обичала никого. Макар и да бе живяла сред децата в пансиона за сираци, сред актьорите в пътуващата трупа, винаги се бе чувствала чужда, защото нейното съществуване не бе имало значение за никого. Краткото ѝ приятелство с Бет бе свършило с трагедия и после се бе чувствала по-самотна от всякога. Докато една вечер един непознат с тъмносиви очи не я бе намерил в дъжда и не я бе отвел в един свят, за който до този момент само бе мечтала.

А сега я беше напуснал. Чувството ѝ за загуба нарасна толкова, че се превърна във физическа болка. Друсила искаше да се отдаде на сълзите, но не можеше. Вместо това, когато се изправи на крака, ѝ се стори, че стаята се люлее и стените се приближават към нея. Ръцете ѝ бяха ледени и в ушите ѝ звучеше високо и пискливо жужене.

Девојката се люшна и сграбчи колоната на леглото. После се обърна и се озова пред чифт зелени очи, около които имаше светли клепки и слабичко луничаво лице. Едно момиче на около нейната възраст я гледаше, тревожно намръщено.

— Добре ли сте, госпожице?

Друсила видя, че момичето има червеникаворуса коса, прибрана стегнато назад под кораво колосана бяла шапчица, и спретната синя рокля, покрита с голяма бяла престилка. Носеше купчина чисто бельо, което сега постави на масичката до леглото, и сложи; тънката си, но жилеста ръка около талията на Друсила.

— Треперите като заек — каза момичето. — Най-добре да полегнете за мъничко.

Друсила направи немоцно усилие да се възпротиви.

— Не мога... Трябва веднага да изляза оттук...

— Не можете да идете никъде в това състояние.

То положи Друсила на леглото и отиде бързо до умивалника, където имаше кана и леген.

— Видях господина да излиза от стаята и помислих, че моментът е удобен да вляза и да пооправя тук. Не знаех, че има някой друг.

Момичето наля чиста вода в легена, намокри една кърпа и се върна при Друсила.

— Но стана много добре, задето влязох, нали, госпожице?

Друсила ѝ позволи да сложи кърпата на челото ѝ.

— Не сте ранена лошо, нали? Тук, в хотела, имаме доктор, ако...

— О, не, моля те. Просто припаднах за момент, това е всичко.

Друсила се понадигна и сграбчи ръката на момичето. Почувства отново замайване и гадене. Намираще тези усещания за доста обезпокояващи, тъй като винаги се бе радвала на отлично здраве и единствената ѝ позната слабост беше тази от липсата на храна. Но въпреки всичко не искаше да предизвика паника. Достатъчно лошо беше, че камериерката я бе намерила тук, в стаята на Кевин Фаръл, полугола и разчорлена.

— Обещай ми, че няма да повикаш никого.

— Добре, добре. Но какво ви направи той, че ви докара до туй състояние? Ах, разбрах, горкичката ми! Колкото и да е лош един мъж, ако го обичаш, все го прикриваш.

Да го обича ли? Нима все още обичаше Кевин, дори и сега?

— Мъжът на сестра ми; той е истински дявол. Здравата я пердашеше. Ама тя все се опитваше, както може, да скрие синините си.

— Не, не беше... Той не е такъв.

Момичето не изглеждаше напълно уверено, но взе ръката на Друсила и я потупа утешително. Въпреки че бяха непознати, Друсила откри, че се бе вкопчила отчаяно в тази кокалеста, отрудена длан.

— Как се казваш? — попита тя.

— Кити Нолън, госпожице.

— Аз съм Друсила... — За щастие успя да се спре навреме.

— Друсила — фино, елегантно име, да. Прилича ви.

— Ако можеш да останеш при мен за момент, сигурна съм, че ще се оправя. После ще се облека.

Кити се поколеба, като хвърли разтревожен поглед към вратата.

— Страх ме е само от икономката. Много е стриктна. Винаги ходи след нас — да е сигурна, че си вършим работата и не се мотаем. Ама на вас сигурно не ви се слуша за моите грижи...

— Слуша ми се, наистина. Говори ми.

— За какво да ви говоря?

— Няма значение за какво. Сестра ти и съпругът ѝ в Нюпорт ли живеят? — попита Друсила.

— О, не. Те са си там, в Ню Йорк. Живях с тях малко, но не можах да изтърпя.

— Да не би зет ти... да се е държал зле с теб?

— Отначало да, но веднъж го цапардосах с една цепеница и оттогава се държеше на разстояние. Но имаше и други работи, дето не можех да понасям. По-лоши работи. Във Файф Поинтс, в Ню Йорк...

— Тя замлъкна и се усмихна срамежливо и объркано на Друсила. — Разбира се, една дама като вас не познава такива гадни места като Файф Поинтс.

— Какво те кара да мислиш, че съм дама?

— О, ами то се вижда! Дето говорите така и... Не знам, госпожице... ама има нещо във вас... Не питам как стана тъй, че се озовахте тук, и то в таквоя състояние, ама ви обещавам, че няма да кажа на никого за това.

Зелените очи я гледаха искрено, без да трепват.

— Да — каза бавно Друсила. — Вярвам ти. Но сега говорим за теб, Кити, и за Файф Поинтс.

— Беше толкоз гадно, че чак да ти се доповръща. Живеехме всички в една изба даже без прозорец, с кръчми във всяка от околните къщи и с... по-лоши места. Едно момиче не може да остане свястно

там. — После добави: — Тоз хотел ми е кат рай; нищо, че работим много и здравата и че икономката все тича по петите ни. Ох, никога не ща да се връщам във Файф Поинтс!

Друсила си мислеше, че ако Кевин не бе дошъл онази нощ, когато госпожа Баксли я бе изгонила от пансиона, може би и тя самата скоро щеше да се намери в някоя изба във Файф Поинтс.

— Сега ще се облека и ще тръгна — каза тя. Не искаше Кити да си навлича неприятности с икономката, задето е пренебрегнала задълженията си.

Но камериерката настоя да помогне на Друсила да се облече и докато оправяше фустите, бродирани и украсени с нежна валенсианска дантела зелените ѝ очи се разшириха. Очевидно беше много впечатлена. Когато Друсила вече бе облечена в роклята си от бледосиня коприна, украсена с тъмносини кадифени панделки, момичето отстъпи назад и я погледна с благоговение.

— Колко сте фина, госпожице! Сега само трябва да ви направя косата.

Едва тогава Друсила осъзна, че косата ѝ все още виси разпусната на вълни чак до кръста. С положителност не биваше да я виждат така във фойето на хотела. Но когато се опита да си сложи фибите, почувства пръстите си тронави.

— Позволете на мен — каза енергично Кити и с бързи умели движения подреди косите на Друсила в спретнат кок, а след това ѝ помогна да постави шапчицата напред над челото си.

Но ръцете на камериерката замръзнаха на периферията на шапката, когато се чу пронизителен глас:

— Кити? Къде си?

Момичето остави Друсила и забърза към вратата със сковано от страх тяло и разтревожен поглед.

— Това е Ани — каза то през рамо. — Една от камериерките. Трябва да се връщам към работата си.

— Но почакай! Не съм ти благодарила за...

— Знам, госпожице. Всичко е наред — каза Кити и ѝ се усмихна припряно и треперливо. После отвори вратата достатъчно, за да се измъкне навън, и изчезна.

Друсила остана права пред огледалото, като прибираше няколко кичура под шапчицата си. Беше страшно уморена, но поне странната

слабост, замаяност и гадене бяха изчезнали.

Нима скарването ѝ с Кевин бе единствената причина за тези неприятни реакции? Но не, имаше и нещо повече. Беше живяла в голямо напрежение през всичките тези седмици в Нюпорт, преструвайки се на друга, мамейки Шарлот Тримейн, Редфорд Сийтън и всички останали.

Но трябваше да продължи, нямаше начин да избяга. Девојката въздъхна, отвори вратата и видя, че Кити и другата камериерка са си отишли. Сега и тя трябваше да си тръгва, и то бързо.

Докато пътуваше обратно към Перегрин Корт в сумрака, през тихите улици на Нюпорт, където сега беше влажно и подухваше след дъжда, Друсила си позволи да се отпусне. Усмихна се мрачно при мисълта, че макар нарочно да бе подвела Кевин да смята, че вече е получила предложение от Редфорд Сийтън, всъщност не беше така.

Но това нямаше значение, защото, въпреки че Редфорд безспорно беше красив, Друсила не бе увлечена по него. Той беше добър компаньон, интелигентен, възпитан и с чувство за хумор. Но никога не бе успял да събуди сетивата ѝ така, както Кевин го правеше още от първата им среща.

Друсила си спомни, че ще го види на другия ден; бяха се уговорили да я заведе на „водния пикник“, организиран на една от яхтите, акостирали в Нарангасет Бей. За момент девојката си помисли, че би могла да откаже, да се затвори в стаята си и да не се вижда с никого. Но знаеше, че такова държане би било подозрително, а тя нямаше намерение да привлича вниманието на Шарлот Тримейн.

А сега трябваше да съчини някаква история за закъснението си за чая. Смяташе да каже, че внезапният проливен дъжд я е принудил да потърси убежище в една чайна в града. Това звучеше достатъчно правдоподобно и със сигурност щеше да свърши работа.

На следващия следобед, когато Редфорд дойде да я вземе с красивия си файтон, Друсила откри, че е в състояние да се усмихва, да флиртува и да дава уместни отговори, но в съзнанието ѝ оставаше мрачно чувство на тъга. Не можеше да забрави скарването си с Кевин.

Файтонът се движеше по пътя към голямата желязна порта с колоните от двете ѝ страни, върху всяка от които имаше по един каменен сокол. За момент ветрецът духна към украсената с панделки сламена шапка на Друсила и когато девойката обърна глава в другата посока, зърна нечия позната фигура — едно момиче, което се бе свило до една от колоните.

Томас, облеченият в ливрея вратар, набит и червендалест, крещеше:

— Опитай още веднъж и ще те накарам да ти се иска никога да не си стъпвала тук! И стига вече с тия лъжи! Госпожица Тримейн не се познава с такива като теб!

— Но аз я познавам. Моля ви, нека я видя само за момент!...

— Кити — извика Друсила. — Ела насам.

Редфорд хвърли озадачен поглед към спътницата си и закова файтона на място. Кити се приближи бавно и нерешително. Изглеждаше доста по-различна от предишния следобед. Вместо спретнатата синя униформа и колосани бели шапчица и престилка, носеше оръфана сива поплинена рокля с протрити маншети и вехта кръгла сламена шапка. Лицето ѝ бе бледо и изпито, а зелените ѝ очи — подути, сякаш бе плакала.

— Съжалявам, госпожице — каза тя и хвърли бърз поглед към Редфорд. После премести малката платнена пътна чанта от едната в другата си ръка, сякаш дори тази тежест ѝ беше твърде много. — Не знаех, че ще излизате... Исках само да... — Поклати глава. — По-добре да си вървя.

— Не, почакай! Не си отивай, моля те.

Редфорд стана, за да помогне на Друсила, но тя вече бе слязла от файтона. Девойката хвана Кити за ръката.

— Кажи ми какво се е случило — каза Друсила.

— Загубих работата си. И икономката не иска да ми даде препоръки. Връщам се в Ню Йорк.

— Но защо... — започна Друсила и млъкна. Можеше и сама да се досети за отговора. Кити бе пренебрегнала задълженията си, за да ѝ помогне, и избухливата икономка я бе изгонила.

— Не можеш да се върнеш обратно във Файф Поинтс — каза Друсила.

— Нямам друг избор, госпожице. — Кити направи усилие да се усмихне унило. — Ще се оправя. Само... ами... Парите, които съм си спестила, не стигат за обратния път до Ню Йорк и се чудех...

— Вчера ли те уволниха?

— Да, госпожице.

— И къде прекара нощта?

— Намерих празна рибарска барака до Банистърз Уорд. Беше достатъчно удобна, ама страшно миришеше на риба.

— Не бива да се връщаш във Файф Поинтс — каза решително Друсила. После помисли трескаво и добави: — Тук имаме многоброен персонал. Сигурна съм, че Едит, икономката на баба ми, ще може да намери някаква работа за теб.

— О, госпожице, никога не съм си мислила, че ще мога да работя на толкова прекрасно място! Ами че то е кат палат!

Друсила се обърна и извика на вратаря:

— Томас, ела тук. Заведи Кити до къщата и кажи на Едит, че искам да ѝ бъде дадена работа.

— Но, госпожице Тримейн — започна вратарят, — сигурна ли сте...

— Да, сигурна съм.

— Както желаете, госпожице — каза Томас. — Не можех да бъда сигурен, че момичето казва истината, дето ви познавало. Трябва да внимавам кого пускам тук. Такава ми е работата...

— Разбирам — прекъсна го Друсила. — Но сега, моля те, направи каквото ти казах.

Кити погледна към Друсила със зелените си очи, пълни с такава страстна благодарност, че девойката бе принудена да се извърне смутено. Кити хвана ръката ѝ и я стисна.

— Никога няма да забравя какво направихте за мен днес. Кълна се, няма!

Друсила се освободи внимателно.

— Няма нищо, Кити. Хайде, върви с Томас.

— За какво беше всичко това? — попита Редфорд, докато файтонът се спускаше бързо по Бел Авеню към кея.

— Не можех да ѝ позволя да се върне обратно във Файф Поинтс — каза Друсила.

Редфорд я погледна озадачено.

— Файф Поинтс ли?

— Едно от най-ужасните предградия на Ню Йорк. Стоотици емигранти там са наблъскани в изби и заобиколени с всякакво зло... — Ръката ѝ се насочи към устните, за да спре потока от думи.

— Как се случи така, че знаете толкова много за тази... Кити?

— Тя работеше в Акуиднек Хаус. Когато излязох от апартамента на шивачката си там, ми прилоша. Кити се отнесе много любезно и услужливо с мен.

— Но защо трябва да се чувствате отговорна за нейното благополучие? Можете просто да ѝ дадете няколко долара... но да я вземете на работа в дома си, това не е ли твърде много?

— Няколко долара ли? Достатъчно, за да ѝ платя билета до Ню Йорк? Да, това беше всичко, което тя искаше от мен. Редфорд, Кити е свястно момиче. Вие не знаете, не можете да си представите какво може да стане с такова момиче във Файф Поинтс.

Гласът ѝ трепереше и Редфорд сложи ръка върху нейната.

— Странно момиче сте — каза той. — Не приличате на останалите хубавици от Нюпорт.

Друсила се почувства неловко, тъй като сините му очи я гледаха с настойчивост, каквато не бе виждала досега. Редфорд Сийтън, въпреки произхода и лекия си, често безгрижен маниер, далеч не беше безчувствен.

— Хайде да не говорим повече за Кити — каза бързо Друсила. — Знаете ли, никога не съм била на „воден пикник“. Очаквам го с нетърпение.

— Яхтата на Малори със сигурност е нещо, което си заслужава да се види — рече Редфорд.

За нейно най-голямо облекчение той остави темата за Кити, но през целия следобед изглеждаше необичайно вгълбен. От време на време Друсила забелязваше, че я гледа озадачено и замислено. Но не осъзнаваше това му държане толкова, колкото можеше да бъде през друг ден, защото бе слисана и очарована от величествената яхта, на която бе организиран пикникът.

Когато Друсила и Редфорд пристигнаха, част от гостите вече бяха на борда. Момичетата носеха леки копринени рокли, а господата — спретнати летни костюми. Някои от тях се разхождаха по палубата,

а други се бяха събрали в трапезарията, където имаше пиано, удобно дълго канапе и кръгла махагонова маса, отрупана с плата храна.

Между гостите бяха и двете сестри на Редфорд, които бяха дошли с него на север за сезона. Друсила забеляза, че нито Гуен, нито Хейзъл изглеждаха особено щастливи.

Двадесет и четири годишната Гуен бе почти със сигурност обречена на живот на стара мома, докато Хейзъл, макар и само на седемнадесет, бе болезнено срамежлива, особено с представители на другия пол. И за нещастие нито едно от момичетата не споделяше външния вид на Редфорд. Неговите очи бяха сини, а техните имаха блед, воднист оттенък; и двете момичета бяха наследили силно подчертаната линия на челюстта на семейство Сийтън и стърчащия орлов нос — черти, които придаваха твърдост на мъжко лице, но не бяха преимущество за една девойка.

По-късно, когато седна на масата, Друсила за пореден път се удиви при вида на фантастичното прахосничество, което бе част от новия й свят. Дюзини изобилни и сложни ястия раци с меки черупки в сос шампан, риба на скара в бяло вино, задушен фазан, еленско, патици в бургундски сос — бяха поднесени на гостите, които можеха само да опитат, но едва ли да изядат такова количество храна. А и самата яхта, скъпа и изкусно изработена играчка, биваше използвана може би дузина пъти по време на сезона... Докато семейства като това на Кити живееха в тесни мръсни жилища и бяха вечно недохранени.

Но сега Друсила не биваше да си позволява да мисли за Кити и със сигурност не биваше да я споменава отново. Съжеляваше, че бе казала на Редфорд дори и толкова, защото, въпреки празничното настроение около тях, той си оставаше вгълбен в себе си, дори малко мрачен.

Тя изпита облекчение, когато младият мъж я докара обратно в Перегрин Корт вечерта. Но едва седнали в дневната, девойката се сблъска с неочаквана криза.

Едит, икономката, помоли за разрешение да поговори с нея и даже присъствието на Редфорд не беше в състояние да накара очевидно разстроената жена да бъде по-сдържана.

— Госпожице Тримейн не мога да повярвам, че по ваше нареждане тази... невъзможна млада персона... е, била препратена към мен. Тя, разбира се, е абсолютно неподходяща за служба в такава къща.

— Баба ми изрази ли несъгласие?

— Госпожа Тримейн, замина да посети госпожа Белмон, преди момичето да бе пристигнало, и още не се е върнала. Но когато се върне, сигурна съм, ще се съгласи, че такова мизерно малко същество като Кити Нолън — вонящо на риба, раздърпано и без препоръки — едва ли може да бъде прието тук.

След това икономката явно си спомни положението си и прибави по-тактично:

— Останалите от персонала биха били много недоволни, ако направя това момиче камериерка. А тя няма опит в кухнята, както сама призна.

— Много добре, Едит — каза меко Друсила. — Няма нужда да назначаващ Кити нито като камериерка, нито в кухнята.

Икономката въздъхна с явно облекчение.

— Бях сигурна, че ще разберете и премислите решението си, госпожице Друсила.

— Реших да наема Кити Нолън за моя лична прислужница.

Очите на Едит се разшириха и дори от стойката ѝ се излъчваше неодобрение. Тя се изправи и на бузите ѝ избиха две червени петна.

— Както знаеш, с баба ми си поделяме услугите на Кларис — продължи Друсила. — Когато Кити стане моя прислужница, Кларис ще може да обслужва само баба ми. — Усмихна се. — Поне Кларис ще бъде доволна от новото положение.

Икономката отвори уста, сякаш да даде сърдит отговор, но после явно размисли.

— Както желаете, госпожице Друсила. Ще покажа на... Кити... стаята ѝ и ще ѝ обясня задълженията.

Ако не думите, то поне тонът ѝ ясно показваше, че дори и този контакт с новодошлата ѝ е неприятен. След като Едит излезе, Друсила се обърна към Редфорд:

— Сигурна съм, че тези домашни проблеми са доста отегчителни, но трябваше да уредя въпроса. А сега мога ли да ви предложа нещо? Може би чаша шери?

Но даже когато седнаха един до друг на канапето, младият мъж не докосна шерито си и не погледна към Друсила. Девојката беше сигурна, че му е направила неприятно впечатление с необичайното си държане по въпроса с Кити и съжالياваше, защото наистина харесваше Редфорд Сийтън. Присъствието му ѝ бе помогнало много за влизането в обществото на Нюпорт и я беше накарало да се почувства като у дома си.

Внезапно Редфорд проговори:

— Друсила, след няколко седмици се връщам вкъщи, защото сезонът е вече към края си и в Сийтън Баръни има много работа за вършене.

— Ще ми липсват — отговори тя.

В сините му очи проблесна някаква странна светлина и той се доближи още повече към нея.

— Наистина ли?

— Разбира се, че да.

Той се наведе напред, като я гледаше изпитателно, и взе ръцете ѝ в своите.

— Познаваме се съвсем отскоро. Може би нямам право да очаквам... но се влюбих във вас, Друсила. Не искам да се връщам без вас у дома. Когато ви казах, че сте по-различна от всяко друго момиче, което съм срещал, бях искрен. Вие сте топла и състрадателна и обичате хората. Дори и онова мизерно безпризорниче — Кити. Красива сте и... — Той млъкна, уви ръце около нея и я целуна дълго и бавно.

За момент Друсила остана неподвижна, а след това извърна лице встрани.

— Моля ви, не се сърдете — усмихна се Редфорд и прибави: — Можете да ме зашлевите, ако желаете. За да спазите благоприличието.

Девојката спря да диша и се вцепени от мъка, като си спомни последната си среща с Кевин — как го бе ударила и прогонила.

— Моля ви, Друсила, простете ми. Не се извърщайте. Трябва да знаете, че ви обичам. Още от първата вечер, на бала на госпожа Белмон, не съм си и помислил за никоя друга. — Редфорд направи пауза и продължи с простичко достойнство: — Сийтън Баръни не е това, което беше преди войната, но се възстановяваме и аз не пристъпвам към вас с празни ръце. Предлагам ви името си — едно гордо име — и себе си.

Да се омъжи за Редфорд, да замине с него на юг и да започне нов живот. Мозъкът и заработи бързо. Кевин никога нямаше да се ожени за нея. След сезона можеше и да не го види повече. Беше се хвърлила в ръцете му, а той я бе отблъснал. Беше ѝ казал да се омъжи за Редфорд Сийтън. Много добре тогава, защо не?

Друсила знаеше защо не. Целувката на Редфорд, нежна и страстна, изобщо не я бе развълнувала. Не беше почувствала нищо. Той никога нямаше да може да събуди сетивата ѝ така, както го бе направил Кевин.

— Не мога да ви дам отговор... не сега.

— А кога? Има толкова много време и аз не мога да понеса мисълта да бъда на мили разстояние, а около вас да има други мъже. — В гласа му се промъкна яростна ревност.

— Няма нужда да се тревожите за това — каза девойката, като все още си мислеше за Кевин.

Но Редфорд, който разбра погрешно думите ѝ, попита:

— Значи наистина ме обичате?

— Трябва да помисля върху толкова много неща... Не мога да ви дам отговора си сега... Пък и баба ми...

— Аз ще говоря с нея, разбира се. Трябваше да го направя, преди да ви помоля да се омъжите за мен, но толкова ви обичам, а и мисълта да ви оставя... Колко дълго ще трябва да чакам за вашия отговор?

— Не зная.

— Баба ви дава последния бал за сезона — нейния Жътвен бал. Ще се състои след две седмици. Ще ми дадете ли отговор тогава?

— Да, обещавам — каза бързо тя. — Ще ви дам отговор на Жътвения бал. Но сега...

Редфорд се изправи, взе ръката ѝ и я вдигна към устните си. Друсила отново не чувства нищо. Нито отвращение, нито страх. Просто нищо.

След като младият мъж си отиде, девойката остана на канапето в потъващата в мрак стая, докато една от прислужниците влезе и запали газените лампи. Друсила почти не забеляза присъствието ѝ.

„Баба“ ѝ беше уверена, че любовта трябва да дойде след сключването на брака, но всъщност Шарлот Тримейн считаше Друсила за девствена. Девойката знаеше какво значи любов и самата мисъл да се отдаде на друг мъж я караше да се свива от отвращение. Обичаше

Кевин Фаръл и дори и никога повече да не го видеше, щеше винаги да му принадлежи.

„Няма причина да не се омъжиш за Редфорд Сийтън, нали?“ Тя си спомни подигравката в гласа му.

Кевин беше прав, проклет да бъде. Нямаше причина да откаже на предложението на Редфорд. И все пак...

Друсила стана, приглади полите си и излезе бавно от стаята. Имаше две седмици за размисъл. Две седмици до Жътвения бал.

ОСМА ГЛАВА

— Скъпа моя, ако знаех, че искаш своя лична прислужница, щях да ти наема — каза госпожа Тримейн.

Двете с Друсила седяха в библиотеката след вечеря.

— Смятах — продължи госпожа Тримейн, — че си доволна от обслужването на Кларис. Когато се върнем в Ню Йорк — да, имам намерение да отворя градската си къща през есента, — ще ти намеря опитна лична прислужница. Някоя подходяща.

Тя наблегна леко на последните две думи и на Друсила ѝ стана ясно, че старата дама е леко раздразнена.

— Но Кити е будна и има желание. Сигурна съм, че ще се научи бързо.

— Задълженията на една лична прислужница не са прости, Друсила. Тя трябва да може да те облича изкусно, да се грижи за дрехите ти и да замрежва и най-нежните материи; да глади безупречно; да подрежда куфарите ти. О, не. И дума да не става!

Друсила погледна към дребната царствена жена, която седеше, сковано изправена на стола си; истински образ на достойнството в роклята си от масленозелена коприна и брокат.

— Изненадана съм, че нае това момиче, без да се посъветваш с мен.

— Може би постъпих прибързано — каза Друсила, за да успокои госпожа Тримейн. — Но дадох дума на Кити Нолън и не мога да я наруша. — След това докосна ръката на старата дама. — Ако само поговорите с нея, сигурна съм, че ще промените мнението си.

— Едит ми каза, че момичето е крайно непривлекателно на вид и че дори не е чистоплътно.

Друсила избухна гневно:

— Това не е вярно! Този следобед не беше много спретната и миришеше силно на риба, но това е, защото е била принудена да прекара нощта в една барака на кея Банистърз. Когато се изкъпе и смени дрехите си, сигурна съм, че ще изглежда съвсем добре.

— Откъде, за бога, намери тази персона за твоя лична прислужница?

Друсила се поколеба и каза, като подбираше внимателно думите.

— Това се случи, след като излязох от апартамента на мадам Жанин в Акуиднек Хаус. Стоях твърде дълго права, а там беше горещо и задушно. В коридора ми се зави свят и Кити ми помогна. Пренебрегна собствените си задължения, за да мога да се почувствам добре. И са я уволнили, без да ѝ дадат препоръки.

— Едит не ми каза нищо за това.

— Не е знаела.

— Разбирам — каза замислено госпожа Тримейн. — Това променя коренно нещата. Но дори и така да е, можехме просто да дадем на момичето малко пари и да я изпратим да ся върви по пътя.

— Не, бабо. Кити е живяла мизерно. Искам да направя нещо за нея. Нещо, което наистина да има значение.

— Но, скъпа, ако решиш да помагаш на всяка бездомна нещастница, която е живяла мизерно, скоро къщата ни ще бъде претъпкана с подобни хора.

— Но аз искам да помогна само на Кити. И това не е милостиня. Кити ще ми бъде полезна. Кларис има предостатъчно работа. А сега, с Жътвения бал, ще бъде по-натоварена от всякога.

Друсила млъкна, притеснена от обещанието, което бе дала на Редфорд Сийтън.

— Какво има? — попита госпожа Тримейн и я погледна поотблизо. — Да не би да не те радва мисълта за бала?

Девојката не каза нищо и старата дама продължи:

— Някога Жътвеният бал беше традиция в Перегрин Корт. Давахме го всяка година, за да отбележим края на сезона. Но след смъртта на сина ми няха повече сърце за такива тържества. Досега...

— Да, разбирам — каза Друсила. — Но... бабо, този следобед Редфорд ме помоли да се омъжа за него. Обещах да му дам отговор на Жътвения бал. Разбира се, той има намерение да говори с вас колкото е възможно по-скоро — прибави тя.

Набръчканото лице на госпожа Тримейн грейна и лешниковите ѝ очи заблестяха от удоволствие.

— О, скъпа моя! — възкликна тя. — Защо не ми каза веднага? Ето, приказваме си за новата прислужница, а ти през цялото време

таиш тези прекрасни новини в себе си.

Друсила искаше да смени темата, преди да развали удоволствието на госпожа, Тримейн, като я уведоми, че възнамерява да отклони предложението на Редфорд.

— Ами Кити? — настоя момичето. — Ще мога ли да я задържа за моя прислужница?

— Улучи ме в момент на слабост. Да, задръж си малкото безпризорниче, ако това ти доставя удоволствие. Поне засега. Но се погрижи тя веднага да получи комплекта нужни униформи. В града има една госпожа Кеникът, която се занимава с тези неща. Изпрати утре момичето при нея.

Когато Кити Нолън се върна от града на следващия следобед, в мислите ѝ цареше абсолютна бъркотия. Не можеше да повярва, че познава Друсила Тримейн само от три дни. Каква прекрасна дама, и толкова мила! Кити знаеше това още от първата им среща в Акуиднек Хаус, но все пак, идвайки в Перегрин Корт, не се бе надявала да намери работа тук. Най-голямото нещо, което бе смяла да очаква, беше госпожица Друсила да ѝ заеме пари за билета до Ню Йорк. До мазетата във Файф Поинтс, където сестра ѝ Лизи живееше със своя съпруг-нехранимайко и с децата.

И тогава госпожица Друсила я нае, и то не като помощничка в кухнята, а като своя лична прислужница. А днес Кити отиде в града по най-чудесния начин, който можеше да си представи — с каретата на Тримейнови с жълтите колела, за да си купи цял гардероб с най-хубавите дрехи, които някога бе притежавала.

Сега, докато изкачваше широките стълби към стаята на госпожица Друсила, все още не можеше да повярва, че е част от този дом. Ама че хубав беше, като палат, с толкова прекрасни стаи, всичките с кадифени завеси на прозорците и дебели меки килими!

А нейната собствена стая в крилото за прислугата на третия етаж беше светла, проветрена и чиста. Никога преди не си бе представяла, че може да живее в такъв лукс.

И всичко това само защото бе проявила малко любезност към красивото червенокосо момиче, което бе открила в онази стая в хотела! Какво ли бе правила там госпожица Друсила? Но този въпрос

притесняваше Кити и тя го пропъди решително от ума си. Предполагаше, че даже и младите дами от фини семейства правят грешки, когато са замесени мъже. Кити се опита да не си спомня, че когато бе открила госпожица Друсила, тя бе облечена в мъжки халат на голо и чаршафите на леглото бяха разбъркани... Не, каквото и да се бе случило, то със сигурност не бе по вина на госпожица Друсила.

Кити беше пъргава и сръчна. Сега щеше да се научи да подрежда онези дълги до кръста златисточервени коси, лъскави като прекрасен меден чайник; да се грижи за чудесните дрехи, всичките от коприна и брокат; да ги замрежва и глади до съвършенство. Но въпреки всичко, колко малко бе това за някой, на когото дължеше толкова много!

— Колко добре изглеждаш, Кити! — възкликна Друсила. Беше седнала пред тоалетката и се обърна, когато момичето влезе в стаята.

— Благодаря ви, госпожице — отговори Кити, погледа известно време как госпожица Друсила взема шишенце с одеколон и се взира в етикета, поколеба се и каза: — Когато излизах от къщата на госпожа Кеникът, ми се случи нещо странно. Срецнах една дама. Тя рече, че ви познавала и искала да говори с вас, ама не тук, в Перегрин Корт.

— Не разбирам. Даде ли ти картичката си?

Кити поклати глава.

— Не, ама каза, че името ѝ е Баксли, Елвира Баксли, и че вие сте щели да си спомните.

Шишенцето с одеколona се изплъзна от пръстите на Друсила и се разби върху мраморната повърхност на тоалетката, като изпълни стаята с аромат на портокалови цветчета. Бе станала бяла като батистения халат, който носеше. Кити се спусна към нея.

— Добре ли сте? Да нямате пак от ония припадъци?

Госпожицата се опита да каже нещо, но думите не идваха.

— Ще повикам някого — каза Кити, но Друсила я хвана за ръката и я стисна толкова силно, че я заболя.

— Никого — прошепна господарката. — Ще се оправя само след минутка.

Но в очите ѝ имаше истински вледеняващ страх. Кити се освободи внимателно, взе една кърпа и изчисти разлетия одеколон и разпръснатите стъкълца. Почти беше свършила, когато Друсила попита:

— Къде иска да се срещне с мен госпожа Баксли, ако не тук?

— Рече долу, на Клиф Уок. На върха на Четиридесетте стъпала. Рече, че ще бъде там довечера в единайсет часа и ще чака до дванайсет.

Очите на Друсила се бяха променили; зениците ѝ се бяха разширили толкова, че синьо-виолетовото почти не се виждаше. Ръцете ѝ бяха здраво стиснати, сякаш имаше нужда да се държи, за да не загуби контрол над себе си. Но когато заговори, гласът ѝ беше спокоен:

— Много добре, Кити. А сега — банята ми. Трябва да се научиш какво се прави. Моля те, извади ми гълъбовосивата рокля; онази с дантелите. Също аметистовите обици и хубавия часовник с верижката. Ще го нося вместо огърлица.

— Ама няма да идете, госпожице! Нали няма? Хич не ми хареса онази жена. Не можете да ходите сама на Клиф Уок и да се срещате с такива хора.

— Трябва, Кити. Не се тревожи за мен. А сега, моля те, започни да ми приготвяш банята.

— Госпожице, не бива да ходите! — изплака Кити.

— Не искам, но нямам друг избор. Госпожа Баксли е моя стара позната.

Кити беше слисана. Как можеше госпожица Друсила да познава такава стара повлекана като госпожа Баксли? Как изобщо имаха нещо общо? Кити не посмя да задава повече въпроси; не и когато беше нова в работата. Но не можеше да позволи на госпожица Друсила да се размотава толкова късно през нощта с такава жена.

— Нека тогава дойда с вас — каза Кити.

Друсила се поколеба, сякаш обмисляше предложението. После поклати глава.

— Не, Кити. Невъзможно е. Трябва сама да поговоря с нея.

Кити не продължи да спори, а отиде до малката баня до спалнята и завъртя едно от блестящите сребърни кранчета. Само преди няколко часа щеше да застине в благоговение пред разкошното помещение с голяма вана, облицована отвън с махагон; под от мънички парченца плочици, подредени така, че да образуват картина на вълни, скали и дами, които от кръста надолу бяха риби със зелени, виещи се между скалите опашки.

Но сега мислите на Кити бяха другаде. Момичето се опитваше да реши как да опази госпожица Друсила да не ѝ се случи нещо лошо.

Страхуваше се от онази жена Баксли — това поне беше сигурно. Но нищо нямаше да се случи на госпожица Друсила. Не и ако Кити бъде в състояние да помогне. Момичето изсипа ароматните соли във ваната и заблъска ума си да роди някакво решение.

— Виж ти, скъпа моя, не съм си мислила, че ще се видим отново. И то точно тук, на такова прекрасно място. — Госпожа Баксли посочи с глава към Перегрин Корт. Стоеше, облегнала дебелилото си туловище на едно изкривено от ветровете дърво, надвесено над Клиф Уок. Друсила едва различаваше чертите ѝ на лунната светлина, но в ума си виждаше дебелиите бузи, малките тъмни очички и свитите устни. Гласът беше същият. Приятелски, дори подкупващ, но готов да стане отвратителен, ако притежателката му не получи това, което иска.

— Как ме открихте?

— Е, госпожице Рийд... извинявай, госпожице Тримейн; нали така се казваш сега? Видях снимката ти в „Ню Йорк Уърлд“, заедно с много други фини дами и господата, на един голям бал. Беше даван от Белмонови, нали? Бях много доволна, като видях, че си се уредила толкова добре. И като си помисля, че нямаше и цент, ама всъщност откъде може да знае човек?

Друсила беше благодарна, че тъмнината скрива лицето ѝ и тръпките, които преминаваха през тялото ѝ.

— Какво искате? — попита тя.

— Нима съм казала, че искам нещо? Просто дойдох да те поздравя за добрия късмет.

— Госпожо Баксли, не мога да отсъствам твърде дълго от къщи, така че по-добре ми кажете какво желаете.

— У теб винаги е имало нещо високопоставено — рече хазяйката. — Спомням си, когато ти предложих да те изпратя на работа в оня концертен салон. Тогава ти навири нос, сякаш беше велика дукеса. Разбира се, по онова време не знаех коя си. Кажи ми, как се случи така, че се озова в такова положение? Защо не помоли баба си за...

— Това не е ваша работа. А сега, ако сте казали всичко, което имате да казвате, моля ви, вървете си. И никога повече не идвайте тук.

— Е, добре, щом искаш да поставим нещата така. — Гласът вече беше станал твърд. — Всъщност напоследък работите ми не вървят достатъчно добре. С тая паника и банките, дето се затварят, и всичката тая безработица, имах доста тежък период. И като видях снимката във вестника и научих, че си станала богата, рекох да дойда да те видя, а и ти можеш да ми помогнеш малко.

— Че защо да го правя? — Друсила знаеше отговора, но беше твърдо решена да отстоява позициите си.

— Сигурно баба ти държи в ръцете си връзките на кесията, нали така, скъпа? Може би ако отида при нея и ѝ кажа как съм ти помогнала, след като прахоса и последното си пени, за да помогнеш на малката си приятелка — Бет се казваше, нали? — и плати и погребението ѝ, тя може да се окаже щедра към бедна жена като мен.

— Не, не бива да правите това.

Макар Шарлот Тримейн да не знаеше името на мъртвата си внучка, подозренията ѝ можеха да бъдат събудени, ако чуеше за двете момичета на една и съща възраст, подобни на външен вид и живели в пансиона на госпожа Баксли по едно и също време.

Разбира се, Кевин бе взел някои предпазни мерки. Тъй като знаеше, че на името на Бет Камърън има затворническо досие в Блекуелз Айлънд и след това смъртен акт, бе посъветвал Друсила да запази първото си име. Ами ако адвокатите на Тримейн започнеха по-внимателно разследване, какво ли можеха да открият?

— Имам съвсем малко пари — каза тя. — Баба ми плаща дрехите и всичко останало. Но имам бижута.

Свали златните обици с аметисти от ушите си и златния часовник от шията си. Ръцете ѝ трепереха, но успя да ги овладее, докато слагаше бижутата в протегнатата длан на госпожа Баксли.

— Ето на — каза жената. — Знаех си, че ще бъдеш щедра. Но имай предвид, че това е само заем. Докато бизнесът отново се възроди.

Госпожа Баксли се изкикоти гърлено. На Друсила звукът ѝ се стори ужасяващ.

— Знаете ли, има закони срещу изнудването — започна тя.

— Но има закони и срещу други неща, нали? Помисли си за горката малка Бет, хвърлена в Блекуелз Айлънд, защото имало някаква свада в мястото, където работеше!... Ще си тръгвам вече, скъпа. Беше ми приятно да те видя. Макар и да не се държа толкова дружелюбно,

колкото можеше. Но може би следващия път ще бъдеш в по-добро настроение.

— Следващия път ли?

— Е, аз обичам да следя пътя на пансионерите си, особено когато са се издигнали до положение като твоето. Страхотно се гордея с теб.

Набитата жена се обърна, пресече Клиф Уок и тръгна нагоре по Нарангасет Авеню. Друсила погледна след нея и забърза обратно към къщата.

Наближаваше залез-слънце на следващия ден, когато девойката спря коня си на пустия бряг зад Бат Роуд и се загледа в Кевин, който се приближаваше към нея. Даже и след като Кити му бе занесла бележката и после бе докладвала, че той все още е в хотела, Друсила се страхуваше да не би той да не удържи на обещанието си. Сега, когато го гледаше как върви по мекия пясък, изпита странна надежда; след като бе тук, със сигурност щеше да оправи всичко.

Кевин се приближи до нея, протегна ръка нагоре, тя постави своите върху раменете му и той я свали от коня.

— Надявах се и двамата да сме напуснали Нюпорт, преди да се случи нещо от този род — каза Кевин. — Проклетата стара вещица! Какво ѝ призна?

Нито дума за поздрав, нито жест, с който да покаже, че в миналото между тях е имало нещо. Само хладен гняв в сивите очи и приведени леко напред широки рамене, сякаш той самият искаше да се нахвърли върху госпожа Баксли.

— Не съм ѝ казала нищо — отговори Друсила. — Но съм сигурна, че знае истината... Кевин, какво ще правим?

— Съмнявам се, че знае, но очевидно има силни подозрения, защото иначе нямаше да дойде тук.

— Но какво можем да направим? Дадох ѝ няколко бижута, които носех в момента, но...

— Какво? Друсила, това е било глупаво. Бижутата могат да бъдат разпознати.

— Нямах пари. И... — Тя се вгледа в твърдото му, неумолимо лице. — Бях много изплашена.

— Добре — каза Кевин по-меко. — Това вече не може да се поправи. Но тя ще се върне. Изнудвачът винаги се връща, особено когато жертвата може да бъде сплашена толкова лесно като теб.

— Първо на първо, никога не съм искала да участвам в този заговор — рече Друсила. — Това беше твоя идея.

После, когато го видя да се отдръпва, хвана ръката му и впи пръсти в твърдите като камък мускули.

— Няма да си отидеш и да ме оставиш сама срещу всичко това, нали? — Само да можеше да накара гласа си да не трепери!

Той ѝ се усмихна студено:

— Все още поддържаш същото високо мнение за мен, нали? — После сви рамене. — Не, скъпа моя, когато ни отвеждат към затвора, ще вървим ръка за ръка.

— Недей, моля те! Как можеш да се шегуваш за нещо толкова ужасно? — Страхът ѝ се превърна в гняв. — Разбира се, ти си бил вече в затвора и не намираш нищо страшно там.

Кевин не отговори, но изражението на лицето му я изплаши и ѝ се прииска да си върне думите назад.

— Съжалявам, Кевин... — започна тя.

Но той я прекъсна:

— По дяволите, нищо не разбираш! Нито пък мен. Но всъщност мина много време, откакто търсех разбиране от някоя жена. Или доброта. — Сви тънките си устни и я прониза с поглед. — Каквото имаше да ми дадеш, ми го даде, и то щедро.

Това не беше вярно. Друсила можеше да му даде разбиране, любов, нежност и вяност. Но между тях винаги беше така: той ѝ нанасяше удар; тя му отвърщаше. Мъжът заговори с равен глас:

— Няма да отидеш в затвор, нито пък аз, ако се успокоиш и не изгубиш самообладание.

— Но госпожа Баксли ще се върне да иска още бижута и пари.

— Ще се погрижа за госпожа Баксли. Тя повече няма да ни безпокои.

— Но как...

— Остави това на мен. Колкото до теб, искам да се върнеш в Перегрин Корт и да се държиш така, сякаш нищо не се е случило. Нали се гордееше с актьорските си способности?

Кевин я хвана за ръката и я поведе обратно към коня ѝ. Повдигна я и Друсила помисли, че ще ѝ помогне да се качи, но вместо това той я притегли към себе си — по-скоро грубо, отколкото нежно — и впи устни в нейните. Ръцете на девойката се увиха около раменете му и тя се вкопчи в него с всички сили.

Минута по-късно обаче Кевин я вдигна на седлото и остана с вперен към нея поглед.

— Не се страхувай — каза ѝ тихо. — В теб има повече сила, отколкото си мислиш, любов моя. Тя ще ти помогне да преминеш през всичките лъжи, които ти предстоят.

На Друсила ѝ се стори, че някаква студена ръка се протяга към нея и я хваща. Опита се да прочете изражението в очите му, но залязващото слънце я заслепяваше. Кевин удари леко задницата на коня и животното се спусна към Перегрин Корт.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Друсила беше в стаята си и пробваше роклята, която щеше да носи на Жътвения бал. Обърканата Кити ѝ помагаше, а Шарлот Тримейн седеше на един стол с висока облегалка от тъмнозелен плюш и махагон и гледеше критично. Макар и да се беше съгласила Друсила да задържи Кити за своя лична прислужница, възрастната жена даваше да се разбере, че все още има големи резерви относно годността на момичето за този пост.

Кити очевидно усещаше това, защото изпълняваше задълженията си с огромно внимание, сякаш обличаше принцеса за събитие от държавно значение. Подреждаше всяка гънка на сатена с цвят на мед с точност и светлозелените ѝ очи се бяха присвили от дълбокото съсредоточаване.

— Цветът ти отива — каза старата жена и кимна одобрително. — Подчертава косите ти. — После, съвсем неочаквано, се намръщи и стана. — Какво ще се прави с косите ти?

— Нещо не е наред с тях ли? — попита Друсила.

— Трябва да бъдат подредени така, както ще ги направят за бала — отвърна старата дама. — С венеца. — После се обърна към Кити: — Защо още не си ми показала венеца?

— Не беше готов, когато отидох да взема роклята. Шивачката ми каза, че сатенените листа трябва да бъдат специално доставени от Ню Йорк и защити на лентата заедно с онези перли и... Е, обеща да бъде готов за бала.

— Страхувам се, че това не ни устройва — каза госпожа Тримейн и се обърна към Друсила: — Кити няма никакъв опит в подреждането на коси, особено пък за случай като този. Трябва да я видя как ще ти направи фризура с венеца, за да съм сигурна, че ще се справи.

— Но, бабо, Кити вече два месеца ми прави косата.

— Не и с нова прическа. Разбираш ли, венецът е вплетен в къдриците.

Кити, която беше застанала на колене и поправяше дантелените волани по края на полата, се изправи. Слабичкото ѝ тяло беше напрегнато, а по горната ѝ устна бяха избили ситни капчици пот.

— Мадам, ако ви е угодно, мога да отида още сега до шивачката ѝ да се опитам да взема венеца. Ако не е готов, ще почакам. Сигурна съм, че мога да я накарам да побърза, като ѝ кажа колко е важно.

Поуспокоена от предложението, госпожа Тримейн отвърна:

— Да, по-добре тръгни веднага. Вземи някой от конярите да те закара.

— О, и сама мога да карам каретата, мадам. Там, у дома, го правех постоянно.

— Много добре — каза госпожа Тримейн. — Само побързай. — След като момичето замина, старата дама се обърна към Друсила: — Със сигурност може да се каже, че момичето има достатъчно желание. И изглежда много предана.

— Наистина е — отговори Друсила. — Моля те, дай ѝ шанс и не я плаши до смърт. Уверена съм, че не след дълго ще бъде идеална лична прислужница.

— Много добре — съгласи се старата госпожа и се усмихна снизходително на Друсила. — А сега трябва да отида долу и да поговоря с организатора на храненето. Той и групата му току-що пристигнаха от Ню Йорк. Искам да им обясня как да се подредят цветята.

— Не може ли Едит да се погрижи за това? Не бива да се изморяваш.

— Ни най-малко не съм изморена, скъпа моя. Откакто ти дойде в тази къща, се чувствам с двадесет години по-млада.

Друсила беше принудена да признае пред себе си, че госпожа Тримейн наистина се е променила от първата им среща насам. Макар и все още да ходеше с бастун, вече не се подпираше толкова тежко на него. Говореше с остър, решителен тон, който никак не се връзваше с нейните седемдесет и няколко години; на бледите ѝ бузи се бе появил цвят; държеше главата си високо изправена.

— Изглеждаш чудесно, бабо, но продължавам да смятам, че Едит може да се справи с подробностите около бала.

Госпожа Тримейн поклати глава:

— Жътвеният бал е нещо специално, традиция в тази къща; а тазгодишният ще бъде най-прекрасният от всички досега. Ще има фойерверки, цветя. Поръчала съм достатъчно, за да се напълни цяла оранжерия. В градината с живите плетове, близо до беседката, ще бъде изпълнена поетична драма. Планът е идеален, не мислиш ли? Изпълнителите идват от Ню Йорк и всичките са професионалисти. Ще има специално осветление и прекрасни костюми. Всичките с жътвения мотив, разбира се.

На Друсила ѝ хрумна, че госпожа Тримейн би се чувствала като у дома си в Тюдорова Англия, като господарка на едно от големите имения.

— Надявам се времето да е хубаво вечерта — продължи тя. — В противен случай ще се наложи поетичната драма да се изпълни в балната зала. Ще бъде толкова по-очарователна на открито!

Друсила си помисли, че ако старата дама можеше, щеше да си поръча ясно небе и пълнолуние заедно с останалите украси за бала. Тя се усмихна и „баба“ ѝ каза:

— Доволна си, скъпа, нали? Зная, че никога няма да мога да ти компенсирам годините лишения, но ще направя всичко, което е по силите ми, за да ти осигуря добро бъдеще. — Отиде до вратата, поспря се за момент и каза: — Извикай ме веднага щом Кити се върне, независимо колко е късно. Трябва да се уверя, че подрежда косите ти правилно.

Кити се върна след единадесет. Въпреки това госпожа Тримейн настоя да провери как прислужницата извършва всяко действие. Едва когато момичето направи фризурата три пъти и всяка къдрица застана на мястото си, а венецът от сатенени листенца в ръждивочервен и меден цвят беше захванат добре, Шарлот Тримейн остана доволна.

На следващата сутрин Друсила се събуди рано от чуковете на дърводелците, които довършваха сцената за поетичната драма навън. Но даже и когато спряха, девойката не можа повече да заспи. Въртеше се неспокойно в широкото легло с балдахин и си мислеше за предстоящата вечер, за бала и отговора, който трябваше да даде на Редфорд.

Беше сигурна, че той я обича. Наистина собственическото му държане, когато девойката дори само се усмихнеше на някой друг младеж, я караше да се чувства малко неловко. Но той щеше да бъде добър съпруг. Мил, грижовен, обожаваш я.

Спомни си Кевин; как бе впил устни в нейните, преди да я вдигне на коня в края на последната им среща. Той не беше нежен като Редфорд; не я уважаваше и със сигурност не я обожаваше. Беше твърд и егоистичен, понякога дори жесток.

Дали някога щеше да разбере Кевин? Устните ѝ се изкривиха в горчива усмивка: осъзна, че няма значение дали той е добър или лош, мил или жесток. Кевин беше неин. Дори и ако никога повече не го видеше, той завинаги щеше да си остане част от нея.

Тя се обърна и зарови лице във възглавницата, но макар и да беше още рано, сънят не идваше. За щастие стаята на Шарлот Тримейн беше на отсрещната страна на къщата; Друсила се надяваше дърводелците да не са я събудили.

Отметна завивките и стана от леглото. Съблече нощницата си и остана така, като позволяваше на хладния ветреца, който подухваше от прозореца, да гали тялото ѝ. Прокара пръсти по гладката кожа на високите си гърди с розови връхчета, по тънкия ханш и бедрата си. Никой мъж, освен Кевин, не я бе виждал така. Никога никой мъж не бе притежавал тялото ѝ. Как можеше да се отдаде на Редфорд, след като не го обичаше? Как можеше да принадлежи на някой друг, освен на Кевин?

Трябваше да го види още веднъж. Вече не я беше грижа за рисковете; нямаше време да мисли за такива неща. Можеше да отиде при него и да му каже... Какво щеше да му каже? Как можеше да го накара да разбере?

— Ще намеря начин — увери тя сама себе си и отиде до шкафа да си намери рокля. Нищо разкошно. Лилавият муселин щеше да свърши работа, заедно с шала около раменете ѝ.

След по-малко от половин час Друсила спря кабриолета пред Акуиднек Хаус, предаде го на грижите на хотелския коняр и се запъти към фойето. Още нямаше седем и администраторът се прозяваше зад плота за регистрации.

— Моля, предайте на господин Кевин Фаръл, че госпожица Тримейн иска да говори с него тук, във фойето. Важно е.

— Но, госпожице Тримейн, аз...

— Рано е, знам. Но трябва да видя господин Фаръл веднага.

Администраторът сви рамене:

— Съжалявам. Господин Фаръл освободи стаята късно снощи. Можеше да изчака днес до обяд, без да му струва нито пени повече, но бързаше да замине.

Друсила вкопчи пръсти в ръба на дъбовия плот, докато се мъчеше да запази самообладание.

— Съвсем сигурен ли сте?

— Да, госпожице. — Мъжът погледна някакво листче. — Ето екземпляр от квитанцията му. Освободил е стаята след полунощ.

— Оставил ли е някакъв адрес?

Администраторът провери още веднъж.

— Не, боя се, че не.

— Благодаря — каза тя, обърна се и си наложи да прекоси бавно фойето, да се върне до кабриолета и да потегли.

Кевин го нямаше. Беше напуснал Нюпорт, без да й каже нито дума, без да се сбогува. Друсила стисна зъби, за да се пребори с желанието си да закрепси, и се опита да преглътне буцата в гърлото си.

Наближаваше Адисли Парк, имението на семейство Ийстбърн, когато дочу шум от много гласове. Малко по-късно видя тълпата по края на Клиф Уок. Всички надничаха към скалите и някои от по-смелите се спускаха надолу по стръмния скалист склон. Имаше и слуги, облечени в кафявите и златни ливреи на имението Ийстбърн, граждани и рибари. Друсила искаше да продължи; да се върне в Перегрин Корт и стаята си; да се затвори и се опита да привикне с мисълта за заминаването на Кевин. Но конят забави ход, отметна глава назад и изцвили нервно към средата на тълпата.

Девојката чу как едно младо момиче в кафява рокля с бяла престилка казва:

— Ужасно! Никога не съм виждала такова нещо. Горката жена, сигурно е вървяла по Клиф Уок, подхлъзнала се е и е паднала долу.

Един мъж, едър и набит, също облечен в цветовете на имението Ийстбърн, рече:

— Изпратих Джеф до конюшната за одеяло, да я покрием, бедничката. И по-добре да се размърда, ако не иска да му се случи нещо лошо.

— Кога мислиш, че се е случило? — попита прислужницата.

— По някое време през нощта. Двама рибари видели тялото призори.

— Ужасно — каза прислужницата. — Ама хич не е било разумно такава дебела старица да се катери тука самичка.

През лицето на Друсила сякаш премина студена ръка. Тя се наведе от едната страна на кабриолета и попита набития мъж:

— Коя е тя? Знае ли някой?

— Не, госпожице, не е тукашна и никой не я познава. — После добави учтиво: — Ако желаете, ще ви помогна да прекарате коня си през тази блъсканица.

— Още не. Ще ви помоля само да го подържите.

Без да дочака отговор, тя слезе от кабриолета и се смеси с тълпата. Проправи си път до ръба на Клиф Уок и започна да се спуска надолу по опасните стръмни скали. Малко жени бяха проявили подобна смелост; спускаха се повече мъже. Един младеж с покрита с петна синя работна риза ѝ подаде ръка.

— Не гледайте, госпожице. Това не е гледка за млада дама... — казваше младежът, но тя не му обърна внимание.

Не чу нито следващите му предупреждения, нито развълнуваното бърборене на хората около нея. Виждаше само лицето, обърнато нагоре към небето — познатото лице с издадена напред челюст, малки свити устни и дебели вежди. И тлъстото, безформено тяло в черна вълнена рокля. Госпожа Баксли. Кожата на лицето и ръцете ѝ бе изпорязана и насинена от падането надолу по скалите, а посивяващата ѝ коса — залепнала за главата ѝ от засъхнала кръв.

Друсила притисна юмрук до устата си, за да задуши вика, който се надигаше в гърлото и.

Девојката беше избутана настрани заедно с другите хора, когато едрият набит мъж в кафява ливрея се спусна по стръмния склон, носейки в ръце грубо одеяло. Той покри тялото и издърпа завивката над лицето ѝ.

— Извикаха полицията — отбеляза мъжът; без да се обръща конкретно към никого. — Скоро ще бъдат тук.

Друсила се отправи обратно нагоре към Клиф Уок, където някой беше завързал коня ѝ за едно изкривено от вятъра дърво. Тя се качи в

кабриолета, замахва с камшика по-силно от обикновено и животното запрепуска, докато хората се разпръскваха към двете страни на пътя.

Чу как неколцина мъже изругаха сърдито, но не се обърна. Трябваше да стигне до Перегрин Корт бързо, защото вече чувстваше как пламъците на паниката ближат съзнанието ѝ и знаеше, че няма да може да се владее още дълго. Трябваше да остане сама, да премисли нещата, да реши какво да прави. Но даже и когато се върна в Перегрин Корт и изкачи стълбите към стаята си, откри, че това няма да стане. Кити я чакаше и на слабичкото ѝ луничаво лице бе изписано безпокойство.

— Госпожице Друсила, слава богу, че се върнахте! Баба ви още не е станала. Къде бяхте?

— Не мога да говоря за това; не сега. Моля те, Кити, остави ме сама.

— Да не сте болна?

Друсила поклати глава.

— Просто ме остави сама — повтори тя.

— Да, госпожице. Когато сте готова за закуска, само ми звъннете и аз тутакси ще дойда.

— Няма да закузвам.

— Тогава една хубава чаша чай. — Вгледа се по-внимателно в Друсила. — Краищата на полите ви са мокри, обувките също. Хайде, дайте да ви ги сваля. Моля ви. Иначе ще хванете настинка.

Тя позволи на Кити да свали роклята и обувките ѝ и да я облече в роба и чехли.

Но след като прислужницата напусна стаята, Друсила още не можеше да мисли ясно. Знаеше само, че Кевин е убил госпожа Баксли и е изчезнал.

Друсила затвори очи, но не можа да прогони картините, които се появяваха зад здраво стиснатите ѝ клепачи. Госпожа Баксли чакаше и Кевин се промъкваше зад нея с леки като на пантера стъпки. И я буташе от ръба на скалата върху камъните долу. След това Кевин се връщаше в Акуиднек Хаус и освобождаваше стаята си.

Искаше да го мрази, но не можеше. И тя беше виновна. Беше се съгласила с неговия план, макар да знаеше, че това е грешка, още когато онази първа вечер на хълма с изглед към Хъдзън я бе убеждавал

да я представи за наследницата на фамилия Тримейн. Но тогава Друсилата бе замаяна от любовта си и нямаше сили да му откаже.

Сега, принудена да бъде жестоко откровена със себе си, девойката знаеше, че не само любовта я бе накарала да се съгласи с плана му. Беше искала пари, сигурност и положение. Последните месеци от пристигането ѝ в Нюпорт насам ѝ бяха дали всичко, за което някога като дете бе мечтала в пансиона за сираци; като камериерка в хотела в Синсинати и по-късно, докато пътуваше с трупата. Винаги в едно тайно угълче на съзнанието си бе вярвала, че ѝ е предопределено нещо по-добро.

Докато Друсилата лежеше напреко на леглото, с полуотворена роба и коса, която падаше безредно около лицето ѝ, утринната мъгла се вдигна и септемврийската слънчева светлина започна да струи в стаята. Стори и се, че е ужасно долно, задето лежи в тази разкошна стая с висок таван, завеси от кадифе и огромно легло с балдахин, дебел килим и тоалетка с мраморен плот, докато тялото на госпожа Баксли се намира под грубото сиво одеяло, върху черните назъбени скали. Или може би полицаите вече бяха дошли и го бяха отнесли?

Не можеше да издържа повече. И със сигурност нямаше да понесе Жътвения бал довечера. Как би могла да танцува в рокля от сатен и дантела с цвят на мед, когато само няколко часа преди това беше научила за заминаването на Кевин и убийството на госпожа Баксли?

Девойката отиде до шкафа и след няколко минути трескаво ровене измъкна старата си пътна чанта. Беше избутана най-отзад, зад редицата рокли от фина коприна, сатен и брокат.

Друсилата грабна първата, която ѝ попадна под ръка, сгъна я и я сложи в чантата. След това отиде до тоалетката, намери бельо — батистени ризи, долни гащи и нощница, всичките изгладени и спретнато подредени от Кити. Напъха ги в чантата върху роклята. Нямаше да взема със себе си бижута и нищо ценно. Нямаше права върху бижутата на фамилия Тримейн.

Имаше намерение да се махне от Нюпорт възможно най-бързо. След това щеше да прави планове. Може би щеше да успее да намери пътуващата трупа, с която бе обикаляла Охайо. Или можеше да се отпрати на запад към миньорските лагери. Това нямаше значение. Все щеше да си намери някаква работа, а дотогава...

Тя се сепна силно, когато чу познатото енергично почукване на вратата. Секунда по-късно Шарлот Тримейн вече беше в спалнята, облечена в елегантен утринен костюм от синьо-сива коприна. Бялата ѝ коса беше вдигната нагоре с обичайната спретнатост и педантичност и всяка къдрица бе на мястото си. Но между веждите ѝ имаше тревожна бръчка.

— Кити ми каза, че не си искала да закусиш — започна старата дама. После внезапно млъкна и се втренчи в отворената пътна чанта на леглото и бялата камизола в ръцете на Друсила. — Какво правиш, за бога?

— Отивам си. Щях да ти оставя бележка.

Шарлот Тримейн се приближи до нея, дръпна я да седне на ръба на леглото и издърпа един стол за себе си.

— А сега ми обясни какво става.

— Не мога повече да остана тук.

— Но сигурно имаш някакви причини. — Госпожа Тримейн се усмихна. — Заради предложението на Редфорд е, нали? Не съм и предполагала, че си момиче, което изпада в паника само от едно предложение. Ако не желаеш да се омъжиш за него, просто му го кажи. Или още по-добре — кажи му, че имаш нужда от време, за да вземеш решение.

— Вече взех решение. Не мога да отида на бала и изобщо няма да говоря с Редфорд.

Очите на госпожа Тримейн проблеснаха и тя вдигна глава.

— И на него ли смяташе да оставиш бележка? — попита тя.

Друсила дори не бе помислила за това, защото шокът от откритието за стореното от Кевин бе изтрил от съзнанието ѝ всички мисли за Редфорд.

— Такова държане не е достойно за теб — каза Шарлот Тримейн. — Майка ти беше слабо, импулсивно същество, но ти си различна. Не забравяй, че си Тримейн.

— Да, разбира се, Тримейн.

Друсила почувства как в гърлото ѝ се надига истеричен смях и се опита да го съдържи, но без успех.

— Не виждам какво толкова смешно казах. Ти си Тримейн, независимо от това коя е била майка ти.

— Изабел не е моя майка. И аз не съм Тримейн.

В стаята настъпи тишина. Девойката чуваше чукането от градината долу и гласовете на слугите, които правеха приготовленията за вечерта.

— Осъзнаваш ли какво каза?

Бузите на старата дама бяха преbledнели и цялото ѝ тяло се сви, сякаш от удар.

Но след дълга пауза Шарлот Тримейн се овладя, поне до известна степен. Макар гласът ѝ да беше нестабилен, очите ѝ не трепнаха, а посрещнаха без колебание тези на Друсила.

— Продължавай — рече тя. — Кажи ми всичко.

— Излъгах. Имах нужда от пари, предостави ми се възможността да се представя за ваша внучка и аз не я пропуснах.

Друсила си спомни какво ѝ бе казал Кевин онзи следобед в стаята си в Акуиднек Хаус: „Ти не си създадена за авантюристка“. И я бе предупредил, че е по-добре да се омъжи за Редфорд и да се махне от Перегрин Корт, преди да се предаде и признае всичко.

Нямаше да забърква Кевин; той заслужаваше, но девойката не можеше, дори и сега, да стане инструмент за неговото сгромолясване. И не искаше да се запита защо.

— Но фотографиите? — питаше Шарлот Тримейн. — И бижутата на Изабел? Откъде си ги взела?

— Все още ви се иска да повярвате, че аз съм вашата внучка — каза Друсила. — Но няма смисъл. Не мога повече да ви мамя. Познавах внучката ви и нейното име беше Бет. Тя ми остави тези фотографии и бележката от заложената къща за бижутата.

— Значи внучката ми е мъртва.

Друсила кимна; чувстваше се твърде окаяно, за да говори.

— Била си ѝ близка приятелка? Да, предполагам, че е било така, иначе нямаше да ти остави вещите си.

— Да, бяхме близки приятелки.

— А Кевин Фаръл?

— Той знае, че съм ви внучка. Бет тъкмо беше умряла, когато той дойде в мястото, където живеехме. Аз няхах пари, няхах къде да отида и... си помислих, че няма да навредя никому, ако се представя за момичето, което той търсеше, фотографиите и бижутата ми помогнаха да го убедя.

Очите на госпожа Тримейн запламтяха от гняв.

— Трябваше да се досетя. Първия път, когато говорих с теб, ти каза някои неща, които ме учудиха, но имах нужда да повярвам, че си дъщерята на Хорас. Не разбираш, нали? Точно сега си изпълнена със собственото си чувство за вина. Но аз трябваше да живея с това чувство в продължение на години. Ти ми даде възможността да изкупя вината си. А сега ми я отнемаш.

— Аз... бях отчаяна. Нямах намерение да ви причинявам болка. Само... Но не очаквам от вас да разберете. Не можете да си представите как могат да живеят хора като мен.

— Е, би могла да ми кажеш. Коя си ти всъщност?

— Името ми е Друсила Рийд. Баща ми се казваше Ейза Рийд. Беше учител в Охайо. Майка ми е умряла по време на раждането ми...

Друсила разказа на Шарлот Тримейн за ранните си години, за пансиона за сираци, за хотела в Синсинати и за трупата, с която беше пътувала. Но когато стигна до частта с Бет, разбра, че ще ѝ се наложи да излъже. Беше се надявала, че е настъпил краят на лъжите, но вече и без това бе наранила доста много Шарлот Тримейн.

— Бет получи охтика като майка си — каза момичето. — Но не страда накрая. Повярвайте ми. Просто отслабваше все повече и повече с всеки изминал ден, докато една вечер заспа и не се събуди.

Шарлот Тримейн издаде кратък звук, сякаш се задушаваше, и притисна носната кърпичка към устните си.

— И без съмнение е била погребана в безименно гробище. Моята внучка, детето на Хорас, лежи в безименен гроб!

Друсила посегна и сложи ръка върху тази на старицата.

— Не. Не бива да смятате така. Това не е вярно. Бет е погребана в гробището Грийнууд. Не можах да ѝ поставя хубав надгробен камък, както щяхте да направите вие, но погребението ѝ беше прилично. Купих ѝ бяла копринена рокля, защото това беше любимият ѝ... — Друсила преглътна, като се мъчеше да се овладее.

— Трудно ми е да повярвам, че момиче в твоето положение би похарчило спестяванията си за такива неща.

— Предполагам, че мислите така. Сега, когато знаете толкова неща за мен, би трябвало да сте разбрали, че съм по-различна от вас и от всички тези фини хора тук, на Белвю Авеню. Но нека ви кажа нещо: аз не се срамувам от семейството си. Майка ми е била дъщеря на проповедник, а баща ми беше образован човек, добър човек. Срамувам

се само от себе си, задето го опозорих така. Би бил потресен, ако можеше да види нещата, които направих. Но... щеше да се опита да ме разбере, защото такъв човек беше... — После си спомни, че няма право да изпуска нервите си, и каза тихо: — Ако ми позволите да си отида, няма повече да ви притеснявам. Ако искате, ще подпиша документ, в който да удостоверя, че не съм ви роднина.

— И къде ще отидеш?

— Защо толкова се тревожите за това? Сега, когато знаете, че не съм ви никаква...

— Това не е съвсем вярно.

Друсила я погледна недоумяващо.

— През седмиците, в които беше в Перегрин Корт, ти означаваше много за мен. Даде ми сили да събера в едно останките от живота си, да отворя дома си за хора, да изляза отново с компания. Донесе младост, красота и топлина в дом, който се бе превърнал в мавзолей. — Старицата се усмихна тъжно. — Не съжалявам за себе си. Бях самотна, но по моя вина. Аз съсипах брака на Хорас. Винаги бях толкова убедена, че правя необходимото! Винаги бях толкова убедена в правотата си! Но сега вече знам, че не е било така. Ако не бях аз, Хорас щеше да бъде жив и до днес.

— Не разбирам — каза Друсила.

— В онзи следобед, когато дойде тук за пръв път, ми каза, че баща ти... че Хорас никога не се е опитал да намери Изабел, след като е избягала. Но грешеше, Друсила. Тогава той остана тук няколко седмици и пиеше до вцепенение. Да, пиеше много. Още от колежа. Но онзи път, когато изтрезня, замина да търси жена си. Опитах се да го спра, но не успях. Той ми писа от Калифорния, че я е намерил и че тя носи детето му. Искаше да я доведе у дома, но тя не желаше да се върне. Скарали се и той отново започнал да пие. Няколко седмици след писмото на Хорас пристигна друго, този път от някакъв свещеник от Сакраменто. Уведомяваше ме, че синът ми е попаднал в сбиване в един от тамошните салони. Умрял от намушкване с нож.

Друсила осъзна какво струваше на Шарлот Тримейн да ѝ разказва тези неща.

— Съжалявам — рече девойката. — Не знаех.

— Вярно е, не знаеше. Но моята внучка щеше да знае.

— Може би Изабел не ѝ е казала.

— Може би. Опитах се да го повярвам. Но имаше и други неща. Каза ми, че майка ти се е погрижила да получиш прилично образование, макар и да сте обикаляли с пътуващата трупа. Че ти е купувала книги. Тази Изабел, която ми описваше, не ми приличаше на онази, която аз познавах. Тя изобщо не се интересуваше от книги. Често казваше, че всичко, от което се нуждае едно момиче, е хубавичко личице и добра фигура.

— Но вие ми приехте като ваша внучка.

— Искях да вярвам, че си. — Старицата се усмихна тъжно. — Има моменти, когато пренебрегваме това, което ни казва разумът, заради други, по-силни нужди.

— Зная, че нямам право да ви моля за каквото и да било, но ако ме оставите да си отида, никога повече няма да ви притеснявам.

— Боя се, че това не е толкова лесно.

Значи Шарлот Тримейн бе решила да я съди. Друсила щеше да бъде осъдена за измама и изпратена в затвора. И макар да си го заслужаваше, страхът започна да я задушаваше като гъста, лепкава мъгла. Искаше да моли за милост, но думите не излизаха. Все още ѝ беше останала някаква гордост.

— Сега, предполагам, ще извикате адвоката си.

— Господин Полък ли? Какво, за бога, бих искала от него? — Тя поклати глава. — Не, Друсила. Няма да се наложи никой да разбира истината, ако направиш точно това, което ти кажа.

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Ще останеш тук, в Перегрин Корт, като моя внучка — каза тихо Шарлот Тримейн. — И довечера ще отидеш на Жътвения бал, точно както го бяхме планирали.

— Но аз току-що ви разказах за себе си — рече Друсила, напълно обърквана. — Как е възможно да искате да остана?

— Ти ми каза повече, отколкото ти е известно — усмихна се загадъчно госпожа Тримейн. — Ще направиш, както ти казах. Що се отнася до предложението на Редфорд, разбира се, ще постъпиш, както сметнеш за най-добре. Е, знаеш мнението ми по този въпрос.

— Защо правите това? — попита Друсила. После очите ѝ се разшириха. — Защото не бихте понесли още един позор в семейството; още един публичен скандал, нали?

— Ти си една много подозрителна млада дама. Но може би не грешиш напълно. Когато Изабел избяга от сина ми по-малко от година след женитбата им, клюките в Нюпорт избухнаха с пълна сила. И макар никой, освен господин Полък, да не знае всички обстоятелства около смъртта на Хорас, по този въпрос навремето имаше доста спекулации. Не, не искам пак името Тримейн да бъде изложено в пресата.

Друсила кимна.

— Разбирам... — започна тя, но старата дама я прекъсна.

— Наистина ли? Мисля, че не разбираш. Има нещо друго, далеч по-важно от неприязънта ми към скандалите, което ме кара да искам оставането ти. Не разбираш ли, че се привързах към теб през месеците, които прекара тук?

— Но едва ли можете да сте привързана към мен сега, когато знаете, че съм самозванка.

— Но ти вече не си самозванка. Зная коя си. Нали ми каза истината? А и дори да не ми беше признала сега, щеше да го направиш някой друг път.

— Защо сте толкова сигурна!

— Срещата съм няколко авантюристски навремето. Но ти... — Госпожа Тримейн поклати глава. — Ти си някак импулсивна, Друсила, твърде романтична, за да става от теб първокласна авантюристка. И имаш чувство за добро и зло. Това моментално те прави негодна.

Шарлот Тримейн се изправи.

— А сега звъни на прислужницата си да ти донесе чаша чай или, още по-добре, да закусиш хубаво, ако можеш. Денят ще бъде дълъг, а нощта — още повече.

— Госпожо Тримейн, какво мога да кажа?

— Би могла, за бога, да престанеш да ме наричаш „госпожо Тримейн“. През всичките тези седмици ме наричаше „бабо“ и аз като че ли свикнах с това.

През следващите години, когато Друсила обръщаше поглед назад и си припомняше нощта на Жътвения бал, спомените ѝ винаги бяха смътни и объркани. Успяваха да се открият само малки живи картини в съзнанието ѝ, но имаше и много празнини...

Спомняше си миниатюрния театър, построен до беседката в градината с живите плетове. Актьорите се движеха по време на сложната поетична драма под звуците на оркестъра, който свиреше подходяща ренесансова музика. Всички актьори бяха докарани от Ню Йорк, заедно с декорите и костюмите, само за тази вечер.

И Редфорд до нея, елегантна фигура в костюм от черно сукно, с тесни панталони, бродирана жилетка с цвят на слива и бяла набрана риза.

Спомняше си фойерверките, водопади от сребърно и златно, зелено и пурпурно. И ръката на Редфорд, която я прегръщаше; очите му, насочени надолу към обърнатото ѝ към него лице.

— Обещахте да ми дадете отговор тази нощ, Друсила. Не сте забравили, нали?

Тя поклати глава. Редфорд се доближи още повече до нея и в същото време в небето над тях избухна поредният облак фойерверки, разноцветен като дъгата. Друсила се извърна, заслепена от блясъка, и пред очите ѝ изплува лицето на Кевин Фаръл.

Редфорд я обърна отново с лице към себе си. Гласът му беше тих, но настоятелен:

— Моля ви, кажете ми, че ще се омъжите за мен. Мога да ви направя щастлива; знам, че мога.

„Кажки «да» — помисли си тя — и му позволи да те целуне и не след дълго да те отведе далеч от Нюпорт, далеч от спомените за Кевин... и за тялото на госпожа Баксли, проснато на скалите под Клиф Уок.“

— Кажете го — замоли я Редфорд.

Последва нова експлозия и небето запламтя в зелено и златно.

— Кажете го — повтори той.

— Да — чу се да казва Друсила. — Ще бъда твоя съпруга, Редфорд.

След това пътуването обратно към Ню Йорк; високата тясна градска къща в модерния квартал Мъррей Хил беше отново отворена и Шарлот Тримейн, в цялото си величие, правеше планове и сложни приготовления за венчавката, която щеше да се състои в църквата „Грейс“, и за сватбения прием след това.

Усмехнатите гости, много от които Друсила си спомняше от Нюпорт. Теодора Сийтън, величествена фигура в бежова сатинирана коприна, натежала от ширити и лъскави мъниста. И сестрите на Редфорд — грозноватата, прилична на стара мома Гуен и срамежливата Хейзъл, — които я прегръщаха и й казваха колко са щастливи, че тя е човек на семейството им.

Шарлот Тримейн, в гълъбовосиня копринена рокля, която казваше: „Ще дойдеш в Нюпорт другото лято, скъпа“. Лешниковите очи блестяха от непролети сълзи; хладната сбръчкана ръка докосна за момент бузата на Друсила.

— Разбира се, бабо — каза девойката. После внезапно прегърна старата дама и прибави: — Обичам те, бабо.

На кея цареше суетня. Товареха се куфарите на „Трифон“, крайбрежния параход, с който Друсила и Редфорд щяха да пътуват от Нюпорт до Чарлстън. Свиреха оркестри, знамената се вееха и плющяха на свежия есенен вятър. Теодора Сийтън и дъщерите й бяха дошли да изпратят младоженците, но смятаха да останат в Ню Йорк

още няколко седмици, за да напълнят гардеробите си за предстоящия зимен сезон.

Когато се качи на борда, Друсила беше впечатлена от разкоша около себе си: от издяланата и ярко боядисана фигура, която стърчеше отпред на позлатения нос; позлатените орли, балансиращи върху златни топки на върховете на белите колони на предните палуби; огромните кристални полилеи, които висяха от тавана в трапезарията, висока колкото две палуби и обградена с галерии.

След изисканата вечеря от няколко ястия, за които Друсила откри, че няма особен апетит, Редфорд я поведе към горната палуба.

— Апартаментът за младоженци — каза той, като отвори вратата на каютата им. — Вярвам, че ще ти допадне.

След това, като видя руменината, която се разля по бузите ѝ, прибави тактично:

— Мисля, че ще се поразходя по палубата, преди да се прибера. Ще дойда след малко при теб, скъпа.

Друсила влезе в каютата и намери ококорената Кити, която се възхищаваше на новата обстановка.

— Никога не съм виждала такъв хубав кораб — каза Кити, докато помагаше на господарката си да облече бялата копринена нощница. После разпусна косите ѝ и разреса златисточервените вълни.

— Каятата ти удобна ли е? — попита Друсила.

— О, да! Настаниха ме долу, в дамската каюта. — Кити въздъхна доволно и прибави: — Хубави вълнени одеяла и меки чаршафи. Не е като трета класа.

След като прислужницата си отиде, Друсила се унесе от люлеенето на кораба. Клепачите ѝ натежаха, започнаха да се затварят...

В този момент Редфорд влезе в кабината и се приближи бързо до леглото. Наведе се, целуна я и тя усети ръцете му, топли и търсеци, през тънката коприна, която покриваше тялото ѝ.

Друсила се отдръпна и с бърз, инстинктивен жест придърпа чаршафа до брадичката си. Редфорд ѝ се усмихна добродушно.

— Аз съм ти съпруг, забрави ли?

Тя се опита да се освободи, но ръцете му я приковаваха. Друсила сложи длани на раменете му и го отблъсна.

Той започна да издърпва нощницата надолу по едното ѝ рамо, но спря, когато девойката издаде тих звук на протест.

— Моля те, не се сърди — започна тя.

— Никога не мога да ти се разсърдя — каза Редфорд и обхвана лицето ѝ с две ръце. Целуна я отново с топли и пламенни устни. После се обърна, изгаси лампата и Друсила го чу как се движи в тъмнината.

Малко по-късно вече беше до нея. Тя се опита да насили изпитващото си неохота тяло да му откликне, но не можеше. Редфорд беше един мил, учтив непознат. Докато Кевин... Но сега не смееше да мисли за Кевин.

Друсила затвори очи и чу Редфорд да казва:

— Ще бъда нежен, любов моя.

Тя пламна от срам и самопрезрение, когато разбра, че той отдаваше пълната ѝ липса на желание на девическа скромност.

Постепенно гладът надделя над търпението му и Друсила, абсолютно неподготвена, извика от болка. След това си помисли, че що се отнася до Редфорд, така беше по-добре. По-добре да мислеше, че е изплашена и неопитна, отколкото да има и най-малкото подозрение за истината.

„Грифон“ премина бързо надолу по бреговата линия, като моторите му гърмяха, и спря да качи пътници от Балтимор. До този момент дните минаваха приятно, а Друсила вече бе свикнала с нощите. Редфорд може и да бе разочарован от липсата ѝ на страст, но не казваше нищо.

Две нощи след излизането на парахода от балтиморското пристанище бяха организирани танци. Тогава към Друсила и Редфорд се присъедини един от неговите познати от Чарлстън, който също се прибираше в Южна Каролина.

— Това е Ян Макинтош — представи го Редфорд.

Макинтош не беше много хубав мъж; имаше издължено ъгловато лице и малки кафяви очички, но бе облечен добре и се държеше самоуверено. Вероятно беше в началото на тридесетте.

— Господин Макинтош има план за построяване на фабрика за обработка на памук в западната част на нашето имение — каза и Редфорд.

— Сега вече е нещо повече от план, госпожо Сийтън — рече гордо Макинтош. — Още малко капитал и ще бъда готов да започна

строежа през ноември.

— Поздравления — рече Редфорд. — Макар и да не съм сигурен, че фабриките са най-доброто нещо за нашия щат. Наистина ще се осигурят работни места за белите бедняци, които се бъхтят на няколкото си мизерни, изхабени акра земя, но с течение на времето фабриките и заводите ще променят Юга, и то не към по-добро.

— Съгласна ли сте, госпожо Сийтън? — попита Макинтош. Въпреки че не изглеждаше да се интересува от мнението ѝ, Друсила усещаше, че гледа на нея повече като на жена.

Корсажът на ябълковозелената ѝ сатенена рокля бе изрязан много ниско и нежната черна дантела не правеше почти нищо, за да прикрие извивките на гърдите ѝ. Широките поли с бухнала горна пола от черна дантела подчертаваха талията ѝ.

Сега Друсила се почувства неловко под нахалния поглед на господин Макинтош, защото си спомни колко се бе разсърдил Редфорд в Нюпорт, когато тя бе отишла на мюзикъл с друг мъж.

Но умът на съпруга ѝ все още беше зает с делови въпроси.

— Бих могъл да инвестирам в тази твоя фабрика — казваше в момента той, — но само ако съм сигурен, че на работниците ще се дават прилични заплати.

— Положението е доста добро — увери го Макинтош. — Ще давам петдесет цента на ден за дете и по долар и половина на опитните работници. Но се страхувам, че отегчаваме госпожа Сийтън с целия този разговор.

— Не, наистина не — каза Друсила. — Зная толкова малко за Южна Каролина и тъй като това ще бъде моят дом, имам желание да науча нещо повече.

Оркестърът започна да свири валс, господин Макинтош се поклони и я помоли да му достави удоволствието да танцува с него. На Друсила ѝ се стори, че съпругът ѝ не остана много доволен, но въпреки всичко той се усмихна учтиво, когато двамата излязоха на дансинга.

Господин Макинтош беше добър танцьор и още по-добър компаньон. Бе пълен с интересна информация за Чарлстън и за останалата част от щата.

— Нашите имоти са нищо в сравнение с тези на Сийтънови — каза той. — За клана Макинтош не е имало кралска харта. Всъщност

дядо ми е бил прислужник по договор в Барбадос. Спечелил е богатството си със собствения си упорит труд и този на синовете си. Но аз израснах в една плантация с добри размери. Не е нищо в сравнение със Сийтън Баръни, но все пак с чудесни, плодородни акри земя. Всичко беше опожарено по време на войната. А сега съм насочил усилията си към други области.

— Като например вашата фабрика?

— Точно така. Ако бяхме имали фабриката по време на войната, вместо да се мъчим да прекарваме памука през блокадата на янките...

Оркестърът засвири по-бързо за края на валса и за своя най-голяма изненада, Друсила усети, че остава без дъх и главата ѝ се замайва. Облечената ѝ в ръкавица ръка върху рамото на господин Макинтош се сви конвулсивно.

— Добре ли сте? — попита той.

— Моля ви, може ли да спрем? Люлеенето на кораба... не съм свикнала с него.

— Една разходка по палубата сигурно ще ви помогне — каза господин Макинтош. — Морският въздух действа много освежително.

Оказа се прав. Влажният солен бриз и тъмнината я накараха почти веднага да се почувства по-добре. Мъжът я хвана над лакътя и двамата закрачиха по палубата, подминавайки другите двойки.

— Съпругът ми каза, че Сийтън Баръни е било опожарено по време на войната, също както и вашият дом — рече Друсила.

— Но Баръни беше построена отново. Надявам се, че ще бъдете щастлива там, макар и да мисля, че Чарлстън би бил много по-приятен за една млада дама.

— Смятаме да прекарваме летата в Нюпорт, при баба ми — каза Друсила.

Още веднъж ѝ се зави свят. Винаги се бе радвала на отлично здраве. Даже и в пансиона за сираци, където толкова много деца се разболяваха и умираха, болестите я бяха подминавали. Трябваше да поговори с Кити за здравето пристягане на корсета.

Друсила понечи да каже нещо и се залюля леко. Господин Макинтош спря и я прегърна с ръка около талията.

— За пръв път ли се качвате на кораб?

— Да, но не разбирам защо...

— С някои хора понякога се случва. Но няма за какво да се притеснявате.

— Бих искала да се върна в залата — каза тя.

Но господин Макинтош не махна ръката си, а я прегърна още по-здраво.

— Още не — рече той. — Не ми се случва често да остана сам с толкова красива дама. А вие сте много красива.

Той я притегли към себе си и Друсила усети миризмата на коняк в дъха му. Явно беше пийнал повече, отколкото можеше да понесе.

— Моля ви, не казвайте нищо повече.

Но секунда по-късно чу остър звук. Ръката на Макинтош се охлаби и Друсила видя Редфорд със стиснати зъби и пламтящи от гняв очи.

— Пусни я.

— Прилоша ми и господин Макинтош просто се опитваше да ми помогне — започна Друсила. Някои от пътниците се бяха спрели да зяпат.

— Замълчи! — заповяда ѝ Редфорд с тон, какъвто никога преди не бе използвал към нея. — Върни се в каютата ни. Веднага.

— Виж сега, Сийтън — започна притеснено Макинтош. — Жена ти току-що ти съобщи какво се случи.

Макар и Ян Макинтош да бе прекалил с коняка, сега бе напълно изтрезнял и очевидно се чувстваше неловко. В студената ярост на Редфорд имаше нещо злоецо, неестествено.

— Извинявам се както на теб, така и на жена ти — каза Макинтош.

После се обърна и понечи да си тръгне, но ръката на Редфорд се вкопчи в рамото му и го завъртя обратно.

— Утре сутринта ще пристигнем в Норфолк — каза Редфорд. — Там ще слезем на брега и ще уредим въпроса.

— Дуелите са обявени за незаконни от години и аз отказвам да участвам в такъв фарс.

— Както желаш.

Друсила почувства облекчение, но само за момент. Редфорд разкопча сакото си, хвърли го на палубата и се стрелна към Макинтош. Другият се опита да го отблъсне, но атаката бе доста внезапна.

Младата жена чу ужасно изхрущяване и видя как по бялата, набрана риза на Ян Макинтош шурна кръв, когато той политна към парапета.

Една жена изпищя и двама мъже тръгнаха към биещите се, за да се намесят.

До тях застана нисък набит мъж в униформа. Капитанът.

— Няма да допусна свивания на кораба си — каза той.

Но Редфорд го избута настрани и отново се хвърли към Ян Макинтош. Едва когато капитанът изкрещя заповед на двама от офицерите си, които изникнаха от тъмнината и уловиха Редфорд от двете страни, младият мъж се подчини. От носа на господин Макинтош шуртеше обилно кръв и устната му бе разцепена.

— По-добре се приберете в каютата си, господине — каза капитанът. — Един от пътниците е лекар. Ще го изпратя да се погрижи за вас.

— Няма значение — отговори кратко Ян Макинтош и притисна носна кърпа към лицето си. — Ще напусна кораба веднага щом пристигнем в пристанището утре. Ще продължа пътуването си с влак. А дотогава дръжте този луд на разстояние от мен.

Капитанът кимна. След това се обърна към Друсила, която се бе хванала за парапета, за да не падне, и попита меко:

— Добре ли сте, госпожо?

Гаденето ставаше още по-лошо, също и виенето на свят, но тя успя да каже:

— Да.

После се обърна и изхвъркна към горната палуба и убежището на каютата си.

Кити, която в този момент разстилаше току-що изгладените нощница и халат, се обърна и я погледна.

— Не очаквах да се върнете толкова скоро от танците. — После светлозелените ѝ очи се разшириха тревожно: — Добре ли сте?

— Развържи ми корсета. Бързо! — започна Друсила. Преди обаче Кити да свари да се подчини, господарката ѝ се втурна към легена, наведе се над него, вкопчи ръце в двете страни на масичката за миене и тялото ѝ се разтърси от спазми.

Кити я прегърна с една ръка, за да я подкрепи и после, когато ужасният епизод отмина, разкопча роклята ѝ, разхлаби корсета ѝ и каза:

— Хич не трябваше да ви стягам толкова здраво, мадам. Ще ви сваля роклята веднага щом ви настаня удобно.

— Кити... Може да не ми се е повдигало от корсета...

И може би не беше и от сбиването между Редфорд и господин Макинтош, защото на Друсила ѝ се гадеше още преди това.

Кити сложи силната си отрудена длан върху челото на Друсила.

— Нямате треска. Сигурно сте хапнали повече от онези разкошни храни.

— Днес ядох съвсем малко.

Сега си спомни как сутринта, когато се изправи пред „корабната закуска“ от бифтеци, купчини кейкове от елда, плуващи в масло и сироп, шунка, наденица, пържени картофи и горещи бисквити, бе започнало да ѝ се повдига и си бе взела само кафе.

Сега се върна мислено в миналите седмици, като броеше и пресмяташе. Не можеше да бъде. Не можеше да бъде.

Ами ако бе станало през онази нощ в беседката? Или през дъждовния следобед в хотелската стая на Кевин? Сега сигурно носеше неговото дете. За момент Друсила почувства безразсъдна, първична радост.

После се завърна разумът. Кевин беше далеч. Бе убил и изчезнал. Можеше никога повече да не го види. А и сега беше съпруга на друг мъж.

— Пак ли ви стана лошо? Май по-добре да извикам господин Сийтън?

Друсила я сграбчи за ръката.

— Не, Кити. Редфорд не бива да узнае.

— Какво да узнае?

След това, когато сведе поглед към Друсила, в очите ѝ бавно се появи разбиране. Никога не бе споменавала следобеда на първата им среща, когато бе заварила Друсила в стаята на Кевин, полугола и почти изпаднала в истерия. Но сега и двете си припомнях.

— Колко време трябва да има оттогава?

— Не съм сигурна. Мисля, че около два месеца. О, Кити, какво ще правя сега?

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Бих искала да можехме да останем по-дълго в Чарлстън — каза Друсила. — Изглежда много красив.

След като се обърна да хвърли последен мимолетен поглед към „Грифон“ на пристанището в Чарлстън, каретата ги прекара бързо през града, по улиците с прекрасни стари къщи от розови тухли; с балкони от фино като дантела ковано желязо и градини, обградени с високи стени, излъчващи смесени ухания на глициния и орлови нокти.

— И без това отсъствах доста дълго от Сийтън Баръни.

Редфорд, седнал до нея в каретата, говореше с хладна учтивост, но и с категоричност, която накара Друсила да потъне в мълчание. От нощта на бала на борда на „Грифон“, когато той се бе нахвърлил върху Макинтош, Друсила бе усетила промяна в отношението на съпруга си. Макар и все още да беше учтив, държеше се хладно и някак далечно. Не беше се любил с нея през няколкото останали нощи от пътуването и въпреки че Друсила изпитваше облекчение от това, то я тревожеше. Любенето на Редфорд, макар и да не разбуждаше сетивата ѝ, представляваше някаква връзка между двамата. А сега сякаш бяха непознати. И скоро щеше да ѝ се наложи да му каже, че е бременна. Също така трябваше да го убеди, че е баща на бебето ѝ.

Каретата бе излязла от града и сега залитна и спря на брега нарека Купър. Мудните води изглеждаха черни под сянката на надвисналите дървета.

Редфорд скочи на земята и помогна на Друсила да слезе. След това отиде до откритата каруца, която бе следвала каретата им още от пристанището, натоварена с Кити и планина от багаж. Редфорд даде нареждания на черния водач на каруцата и той започна да разтоварва куфарите.

Междувременно Друсила се втрени изненадана в реката.

— Каза ми, че имаш собствена лодка, но тази тук е толкова голяма! — каза тя, като гледаше към дългия съд, акостирай до площадката.

Редфорд се усмихна леко.

— Преди войната много плантатори от долните провинции имаха лодки като тази. Направена е от кипарис, същата е като онези дървета ей там. Много по-практично е да се пътува с лодка, отколкото с карета, особено когато дъждовете направят пътищата около блатата непроходими.

Когато Редфорд ѝ помогна да се качи на борда, Друсила откри, че там има и две подвижни сглобяеми кабинни, една за нея и съпруга ѝ и другата за Кити и някои по-малки куфари.

Кити, ококорена и мълчалива, позволи на единия огромен негър от екипажа да ѝ помогне да се качи на лодката. Екипажът се състоеше от шестима едри и силни мъже, всичките облечени спретнато в червени фланелени сака и широки бели памучни панталони, с еднакви бели сламени шапки с прикрепени дълги ленти.

Единият от негрите надигна глас в нещо като напев. Друсила не успя да разбере първите думи, защото диалектът ѝ беше напълно непознат. Но след това и останалите членове на екипажа се присъединиха:

— Давай, Джордан, давай!

— Това им помага да поддържат ритъма — обясни Редфорд. — Разбира се, някога си имахме роби за тази лодка, но мама нае негрите и ги накара да носят същите униформи като екипажа по онова време. Тя иска всичко в Сийтън Баръни да си бъде, както преди.

— Дори и къщата в плантацията?

— Беше построена наново. Разбира се, част от унищожените мебели не могат да бъдат заместени. Но мама възнамерява да купи подобни от Франция и Англия.

— Това няма ли да бъде доста скъпо?

— Няма защо да се тревожиш за тези неща, мила моя. Мама винаги успява да получи това, което иска.

— Но как?

— Тя е много изобретателна жена.

Друсила се запита дали явното сватовничество на Теодора Сийтън в Нюпорт не е било типично за този неин изобретателен нрав. Младата жена бе сигурна, че Редфорд се е оженил за нея, защото я обича; но дали не бе имало някакви по-практични доводи от страна на

Теодора? Друсила не знаеше нищо за размера на зестрата си, но бе сигурна, че свекърва ѝ намира брачните съглашения за задоволителни.

Какъв ли живот я очакваше в новия ѝ дом; с тези хора, които все още ѝ бяха непознати? Потрепери. Здрачът се спускаше бързо и тя видя огромните стари дървета, наведени над реката, от клоните, на които се спускаха воали от сив мъх. Друсила се премести по-близо до Редфорд.

— Онези дървета изглеждат странно, почти зловещо на тази светлина.

— Това са вечнозелени дъбове — отговори той. — А онези дълги, висящи неща са испански мъх. Цялата алея, която води към къщата, е обградена с тях; има много и около нашата рекичка. Има също ниски палми, орлови нокти и... — Той размаза един кацнал на бузата му комар. — А тези пък са истинска опасност тук.

— Комарите ли?

— Пренасят малария. Понякога и жълта треска. Но сезонът на треската е към края си.

Друсила потрепери. Откакто беше открила, че носи дете — детето на Кевин, вече не мислеше само за собствената си безопасност и удобство, а и за бебето. Чудно, дали беше така при всички бременни жени?

— Не се тревожи чак толкова, скъпа моя.

Редфорд сложи ръка върху нейната и за момент тя бе благодарна за неговото присъствие, което ѝ даваше все пак някаква утеха в това непознато място.

— Ще ходим на север всяко лято, за да избегнем опасността от треска. Ако желаеш, в дома на баба ти в Нюпорт.

— Да, но през останалата част от годината само в Сийтън Баръни ли ще живеем?

— А къде другаде?

— Мислех, че може би в къща в Чарлстън. Поне наоколо ще имаме съседи.

— Страхуваш се, че ще се чувстваш самотна, ако ти прави компания само съпругът ти?

Ръката му, която почиваше върху нейната, вече не излъчваше утеха; пръстите му я стиснаха и Друсила усещаше напрежението в него.

— Разбира се, че не — каза тя. — Само че съм свикнала...

— Свикнала си около теб да се навъртат мъже като Ян Макинтош и да флиртуват... ако е било само това.

— Какво друго би могло да бъде? — Друсила издърпа ръката си. — Срегнах го за пръв път едва онази нощ. Ти самият ни запозна, спомняш ли си?

— Знам обстоятелствата около вашето запознанство — отвърна Редфорд. — Но и ти не загуби никакво време, а направо му се хвърли в прегръдките, нали? Подведе го, накара го да забрави, че си моя жена.

— Нямах право да говориш така. Може би не трябваше да излизам с него на палубата, може би той не биваше да... но ти беше по-лош от него. Можеше да го убиеш. И мисля, че ако той не беше напуснал кораба на следващата сутрин, щеше да го направиш.

— И щях да съм в правото си — каза с равен глас Редфорд.

Очите на Друсила се разшириха невярващо.

— Не говориш сериозно!

— Напълно сериозен съм. Има още много да научиш за нашия начин на живот тук. — Очите му се втренчиха настойчиво в нейните. — Да вземем дядо ми например. Той е убил един мъж на дуел, недалеч от това място.

— И какво е направил... мъжът, когото дядо ти...

— Проявил е доста голямо внимание към една млада дама, годеницата на дядо ми. Возил я е в каретата си без по-възрастна придружителка. И се върнали след смрачаване.

— И това е било всичко?

Редфорд кимна.

— А момичето?

— Дядо ми не се оженил за нея, разбира се.

— Но защо? Искам да кажа, може би грешката не е била нейна.

— Никой мъж не си позволява волности с жена, ако тя сама не го окуражи за това. Дядо ми е бил напълно прав да развали годежа. Ако вече бяха женени, за нея щеше да стане още по-лошо.

— Предполагам, че е щял да убие и нея — каза Друсила с треперещ глас.

— Такива неща са се случвали тук, и то неведнъж.

Друсила си спомни как съпругът ѝ се бе нахвърлил върху Ян Макинтош и лудостта, изписана на лицето му в този момент. Що за

човек беше той?

— Ти ми принадлежиш, Друсила. Никога не го забравяй.

Тя сви устни, за да не извика: „Не ти принадлежа! Аз нося детето на друг мъж!“. Но не можеше, не смееше.

— Още от първата ни брачна нощ ти беше студена с мен — казваше в този момент съпругът ѝ. — Помислих си, че се страхуваш. Или че си срамежлива. Това бих могъл да разбера. Но сега се чудя. — Погледна я така, сякаш я виждаше за пръв път. — Какъв беше твоят живот, преди да дойдеш в Нюпорт? През онези години, когато майка ти е обикаляла из миньорските лагери в Запада? Имам право да знам.

Когато Друсила не каза нищо, Редфорд я хвана за ръката и я разтърси.

— Отговори ми — рече настоятелно.

— Пусни ме! Ако ми имаш толкова малко доверие, защо тогава се ожени за мен?

Редфорд издаде дрезгав, нечленоразделен звук и уви ръце около нея. Тя притисна гръб в облегалката на седалката.

— Исках те по същите причини, поради които би те пожелал и всеки друг мъж. Ти си красива... тялото ти... начинът, по който се движиш... начинът, по който гледаш към мъжете...

Той притисна грубо устните си в нейните и Друсила усети горещия глад, който го подтикваше. Редфорд зарови лице в косите ѝ.

— Ти си моя. Никога не го забравяй.

През цялата есен и зимата Друсила остана в Сийтън Баръни; в огромната къща, заобиколена с вечнозелени дъбове, в която човек можеше да се загуби. През първите няколко седмици бяха сами с Редфорд, после, в началото на октомври, се върна Теодора Сийтън, придружена от Гуен и Хейзъл.

— Трябва да им съобщя сега — каза Друсила на Кити една вечер, докато прислужницата стоеше зад нея и разресваше косите ѝ за през нощта. — Редфорд напоследък беше зает навън на полето и не забеляза. Но Теодора ще забележи.

— Ами кажете им тогава — каза твърдо Кити. — Няма да бъде за пръв път бебе да се роди на седем месеца. — После, когато видя недоумяващия, объркан поглед на Друсила, добави: — Омъжихте се за

господин Сийтън през септември. Кажете им, че бебето трябва да се роди през юни. А когато дойде по-рано... е, такива неща се случват. Падане, изплашване, пътуване с друсация каруца... кой ще разбере?

— Но, Кити...

— Никакви „но“-та, мадам. Всички на „Грифон“ говореха за туй колко навътре го е взел, дето вий излязохте на разходка по палубата с друг мъж. Дяволски ревнив е.

— Зная — прошепна Друсилата. — Но даже и така да е... — Беше принудена да млъкне, тъй като на вратата се почука.

Секунда по-късно Редфорд влезе в стаята.

— Още ли не си облечена? — попита той.

— Кити трябва само да ми облече нощницата — отвърна бързо Друсилата.

— Мама каза, че този следобед не си се чувствала добре.

— Още не съм свикнала с климата, това е всичко. Толкова е топло и задушно през октомври!

Той се усмихна снизходително.

— При нас, в долните провинции, на човек му трябва доста време, докато свикне с климата. Искаш ли тогава да вечеряме в нашата стая, само двамата?

— Вече се чувствам съвсем добре — започна тя, но когато видя бързия, многозначителен поглед на Кити, се поправи: — Може би ще бъде приятно... само ние двамата...

Когато подносът беше донесен и открит, младата жена усети тежката миризма на шунка и сос от печено и извърна лице.

— Друсилата, мила моя, какво има? — Редфорд отиде до нея и я прегърна с едва ръка. Погледът му беше загрижен. — Мисля, че ще е по-добре, ако утре те закарам в Чарлстън. Там има много добри лекари.

— Не... Нямам нужда от лекар...

Гласът ѝ беше изтънял от страх. Един лекар можеше да разбере от колко месеца е бременността ѝ, нали?

— Мисля, че имаш нужда — каза твърдо Редфорд. — Доктор Лукас е...

— Нямам нужда от лекар... Знам какво ми е... Ще имам бебе.

Ръката му я стисна толкова силно, че дъхът ѝ спря.

— Сигурна ли си? — Гласът му трепереше, а очите му блестяха от смесица от учудване и гордост. — Друсила, напълно сигурна ли си?

— Да, Редфорд.

Той я взе на ръце и я отнесе до канапето близо до единия от високите, покрити с жалузи прозорци. После седна, притисна я до себе си и я погали по косата.

— Защо не ми каза, Друсила?

— Не зная... Не бях сигурна.

Редфорд се опита да я целуне, но тя извърна лице.

— Какво има? Искаш бебето, нали? — И когато тя не отговори нищо, съсипана от срам и вина, той добави: — Не бива да се страхуваш. Мама ще бъде тук, а и леля Сали ще се грижи за теб, когато дойде времето. Донесла е на този свят дузина бебета — черни и бели.

Леля Сали беше стара негърка, една от многото, останали даже и след като им бе дадена свободата.

— Разбира се, ако искаш лекар от Чарлстън...

— Не... Сигурна съм, че леля Сали ще бъде напълно достатъчна — каза Друсила.

— Тогава всичко е уредено. А сега, ако се чувстваш достатъчно добре, ще наредя на Кити да ти помогне да си облечеш роклята и ще слезем да кажем на мама.

— Трябва ли да узнае веднага?

— Много ще се зарадва — отговори той. — Това е, което искаше тя, което всички ние искахме — син, който да носи името Сийтън.

Теодора Сийтън, по-реалистична от сина си, беше подготвена да приеме факта, че първото ѝ внуче може да е момиче, но все пак беше много доволна от Друсила.

— Надявам се да видя дузина внучета тук, в Сийтън Баръни — каза тя.

Сийтън Баръни. През дългите, отегчителни вечери на есента и зимата Друсила се опита да заобича новия си дом. Но той беше усамотен, изолиран от света. Тъй като бе свикнала да живее в градове — Синсинати, Нюпорт, Ню Йорк, — изолираността на плантацията, заобиколена от блата, беше много повече, отколкото младата жена можеше да понесе.

Редфорд, макар да беше любящ и внимателен, прекарваше повечето от времето си извън къщи, на полето или на делови пътувания, понякога в Чарлстън, понякога в западната част на щата. А даже и когато си беше у дома, той и майка му се усамотяваха в нейния кабинет в западната част на къщата, за да обсъждат делови въпроси. Друсила знаеше, че Теодора възнамерява да инвестира във фабриката за памук, която щеше да бъде построена в северозападната част на щата; че продава известно количество дървен материал от плантацията. Говореше, че ще наеме и инженер от Севера или може би от Англия, който да надзирава възстановяването на сложната система от шлюзове, канали, бентове и вратички, необходими за отглеждането на оризовата реколта.

Но даже и когато тези въпроси се обсъждаха на вечеря, Друсила биваше изключена от разговора. Тя беше съпругата на Редфорд, която щеше да донесе наследник на плантацията. Според Теодора това бе всичко, което се изискваше от нея.

От време на време Гуен и Хейзъл отиваха в Чарлстън на тържества или мюзикли, но когато веднъж Друсила предложи да отиде с тях, Редфорд и майка му възразиха в един глас.

— Жена в твоето положение не бива да се показва на такива събития — каза твърдо Теодора.

— Не възнамерявам да танцувам — каза Друсила. — Но все пак бих могла да отида на един мюзикъл...

— Това не е прието. — Теодора стисна зъби и металносивите ѝ къдрици потрепериха леко. — А дори и да беше, пак не можеше да предприемеш такова тежко пътуване. Трябва да се пазиш, скъпа моя.

На Друсила понякога ѝ се струваше, че ако не е Кити, ще полудее през дългите месеци на бременността си. Тя слушаше с интерес разказите на Кити за живота ѝ, за работата ѝ във фабриката за избелване в Ланкшир. Тогава сестра ѝ вече била емигрирала и успяла някак си да ѝ изпрати пари за билет трета класа до Ню Йорк.

— Ама здравата се стреснах, казвам ви, когато за пръв път зърнах Файф Поинтс. Същински ад, да ме извините, мадам. И ако не бяхте вий, сега щях да съм там. И сигурно на улицата.

— Сега имаш храна и чисто легло — призна Друсила. — Но трябва да си много самотна тук.

Теодора Сийтън на няколко пъти беше предлагала на Друсила да си намери черна прислужница и Кити да бъде изпратена обратно на север.

— Имам нужда от Кити. Искам да е тук, с мен. — По този въпрос Друсила беше непреклонна.

— Момичето сигурно ще се чувства по-добре на север, между другите бели прислужници. А и трябва да кажа, че не е редно да прекарваш толкова време с нея.

Друсила прехапа устни, за да не отговори на свекърва си, че Кити ѝ е много по-добра компаньонка от Гуен и Хейзъл, взети заедно. Гуен правеше последни отчаяни усилия да си намери подходящ съпруг; може би някой вдовец на средна възраст с цяло ято деца.

Веднъж на вечеря Гуен се замоли на майка си да я пусне да работи.

— Получих отличен успех в Академията на госпожица Фостър — каза тя. — И бих се радвала да бъда гувернантка или учителка в девическо училище.

Ако Гуен беше предложила да танцува гола в някоя крайбрежна кръчма в Чарлстън, Теодора едва ли щеше да бъде по-скандализирана.

— Някоя дама от семейство Сийтън досега не е работила за хляба си и никога никога няма да го прави!

Отчаяна, Гуен каза:

— След като татко беше убит, ти започна да управляваш Сийтън Баръни, занимаваше се с работниците и надзирателите и...

— Това е нещо съвсем различно — рече Теодора и стана от масата, с което показа, че за нея разговорът е приключен.

Хейзъл, макар и само на седемнадесет, в резултат на властната личност на майка си, беше болезнено срамежлива. Девојката отговаряше почти на всяка отправена към нея забележка с нервно, пискливо кикотене, което караше Друсила да стиска зъби.

Кити Нолън нямаше нищо против усамотението на плантацията, стига да можеше да служи на госпожица Друсила. Късно през март, когато господин Редфорд заминаваше за Ню Йорк по работа — нещо

във връзка с ония памучни фабрики, дето вечно обсъждаше с майка си, Кити го чу да казва:

— Не бих искал да те оставям тъкмо сега, Друсила. Но бебето трябва да се роди чак през юни, а аз ще се върна много преди това.

Кити, която в този момент сгъваше бельо в съседната тоалетна стая, чу господарката си да му отговаря:

— Трябва да отидеш, разбира се.

„Права бях — помисли си Кити. — Той не подозира нищичко.“

— Нали нямаш нищо против леля Сали да ти бабува? Ако искаш лекар, мога да доведе най-добрия от Чарлстън.

— Не... искам леля Сали, наистина я искам. Освен това Кити ще е тук. Тя винаги се е грижила добре за мен.

„Повече, отколкото предполагате, госпожице Друсила — помисли си Кити. — Никога няма да се сетите какво направих за вас в Нюпорт? Ако не бях аз, днеска нямаше да сте омъжена за господин Редфорд. Някои хора могат да го мислят за грях туй, дето го направих, ама аз с радост ще отговарям. И пак ще се грижа за госпожица Друсила, когато дойде бебето. Че нали бабувах два пъти на сестра ми?“

Кити вдигна ръка и обърса челото си. Макар и още да не беше дошъл април, времето бе станало топло и душно. Даже и оня стар дракон, Теодора Сийтън, признаваше, че горещината е по-голяма от обикновената за този сезон. Кити се потеше вече цял ден, роклята лепнеше на гърба ѝ и косите ѝ седяха на влажни кичури под спретнатата бяла шапчица.

През първата седмица от април Кити разбра, че нещо с нея не е наред. Имаше главоболие, което все не минаваше и се влошаваше с всеки изминал ден. В един момент имаше чувството, че гори в адски огън, а в следващия беше леденостудена. Леола, една от работничките в кухнята, ѝ даде да пие някаква отвара от билки, но това не помогна кой знае колко.

Друсила забеляза, че нещо не е наред, но Кити отклони въпроса, като отговори, че сигурно е яла развалено свинско.

Кити гладеше в кухнята, когато болката в главата ѝ стана по-силна, много по-силна. В момента гладеше нежните къдрички на една от красивите нощници на Друсила и усети как метална лента стяга черепа ѝ, зрението ѝ се изгубва и стаята заплува пред очите ѝ.

След това всичко беше като в мъгла, гласове идваха и си отиваха, лица се появяваха и избледняваха. Чу Теодора Сийтън да казва:

— Не можем да ѝ помогнем тук, в къщата... старата къщичка на надзирателя... долу до потока...

Кити беше увита в одеяло и вдигната от едър черен мъж. Той я отнесе навън. Момичето чу скърцане на колела на каруца.

След това госпожица Друсила беше там, увила халата около издутото си тяло, и очите и — тези мънички теменужки — бяха пълни със сълзи.

— Не можете да отведете Кити! Няма да ви позволя. Аз ще се грижа за нея.

Кити преглътна. Устата ѝ беше ужасно суха:

— Ще се оправя, госпожице Друсила. Само малко треска, това е всичко.

После чу Теодора Сийтън да казва:

— Малария, ето какво е. Твърде рано е за този сезон, но са докладвани и други случаи нагоре по течението на реката и няколко в Чарлстън. Предполагам, че е от необичайната жегга.

— Позволи ми да отида с нея. Моля те, позволи ми да отида с нея!

— Друсила, ти не си в състояние да се грижиш за никого. Носиш детето на Редфорд. Как можеш дори да си помислиш да рискуваш бебето заради някакво слугинче?

— Моля ви, госпожице Друсила. Тя е права. Не трябва да съм до вас сега. Не се тревожете. Скоро ще се оправя.

Негърът я вдигна внимателно в каруцата и Леола се качи до нея.

— Моля те, грижи се добре за нея, Леола. — Гласът на госпожица Друсила.

После тъмнина.

Колибата долу до рекичката беше тясна и задушна. Когато бе в състояние да види нещо, съзираше свещ, мъждукаща на маса до леглото, и Леола, с чист бял тюрбан на главата, която се навеждаше над нея. Караше я да пие някакво горчиво лекарство, Кити го гълташе послушно, но то не ѝ помагаше. Тялото ѝ се затресе и зъбите ѝ затракаха. И чернокожото момиче слагаше все повече и повече одеяла отгоре ѝ и се мъчеше да налее още от горчивото лекарство между зъбите ѝ.

И сега, най-накрая, госпожица Друсила беше при нея. Не трябваше да е тук, но Кити страшно се радваше да я види.

— Можеш да излезеш навън и да подишаш малко чист въздух, Леола. Изглеждаш изтощена.

— Добре съм, мадам. Но вие изобщо не бива да сте тук. Госпожа Сийтън знае ли, че сте дошли?

— Направи каквото ти казах.

И Леола се измъкна от стаята, като остави само Друсила с Кити.

— Тука не е подходящо място за вас.

— Не говори, Кити.

— Трябва. Искаше ми се да бъда с вас... когато се роди бебето...

— Ще бъдеш. Трябва да бъдеш.

Кити поклати глава. Гореше цялата, но черната мъгла, която обвиваше ума ѝ, се бе вдигнала.

— Не, няма да бъда. Но ще имате нужда от някой, на когото да имате доверие. Бяхте толкова добра с мен... Искаше ми се да бъда там и да ви помогна, както винаги.

— Винаги си го правила — каза Друсила. — Още от онзи пръв следобед в Акуиднек Хаус. Помниш ли?

Кити се усмихна.

— Че и по-късно. Когато оная стара вещица дойде да ви заплашва. Щеше да ви измъкне всичките пари. Ама аз я спрях.

— Кой? Не разбирам.

— Госпожа... Бакстър... Баксли... да, тъй беше. Първия път, когато отидохте да се срещнете с нея на Клиф Уок... аз ви проследих. Не можех да ви позволя да се разхождате с такава като нея. Бях наблизо. Чух...

— Значи си знаела истината за мен? Знаела си, че не съм...

— Знаех само, че сте най-прекрасната, най-милата дама, която някога съм срещала. После, точно преди Жътвения бал, се връщах с венеца.

Друсила я хвана за ръката и се наведе над нея.

— Връщала си се с венеца. И какво се случи тогава?

— Пак я видях да се навърта наоколо. Рече, че искала да ви види пак същата нощ.

— Никога не си ми казвала.

— Никога не съм ви казвала. Ама отидох да се срещна с нея. Казах ѝ, че ако не ви остави на мира, ще я убия. Тя ми се изсмя. Рече, че ако не вземе и последния ви цент, ще ви прати в затвора. Тогаз я ударих. Не исках... ама камъните бяха много хлъзгави, а пък тя — толкова дебела и тромава; загуби равновесие... и се прекатури през ръба на Клиф Уок...

Очите на госпожица Друсила се разшириха и тя каза нещо, което Кити не разбра. Но в това нямаше нищо странно, като се имаше предвид бученето в главата ѝ и слабостта, която я обземаше.

— Не е бил Кевин — казваше госпожица Друсила. — Ти си убила госпожа Баксли. Изобщо не е бил Кевин.

— Не съжалявам, задето я убих. Тя рече, че ще ви прати в затвора. А аз ви дължа толкова много, госпожице...

Болката в главата ѝ ставаше все по-силна и стаята се замъгляваше пред очите ѝ, но госпожица Друсила държеше ръката ѝ и я притискаше до бузата си, хладна и нежна.

— Вие бяхте толкова добра към мен, госпожице Друсила. Единствената, която е била добра към мен някога. Аз...

Кити видя как златисточервените коси се приближиха и докоснаха горящото ѝ лице като слънчева светлина. После слънцето избледня. Изчезна. Тъмнината нахлу и Кити се предаде.

Друсила седеше напълно неподвижна, неспособна да се помръдне и дори да мисли ясно. Кити беше убила госпожа Баксли. Тогава защо Кевин бе напуснал толкова внезапно Нюпорт? Това нямаше значение. Той не беше убиец.

Не знаеше колко време е минало, когато чу Леола да казва:

— Господин Редфорд, не съм виновна аз. Тя дойде и ме отпрати. Не исках да ѝ позволявам да остане тук, но...

След това Редфорд застана до нея и сложи ръка на рамото ѝ. Погледа известно време Кити и после каза:

— Мили боже! — И покри лицето на момичето с одеялото.

— Не прави това! — извика Друсила. — Ще я задушиш.

— Хайде, ела с мен — каза той, като се опитваше да я вдигне от леглото.

— Не — отвърна Друсила. — Трябва да остана тук, при Кити.

— Но, скъпа моя, не виждаш ли? Вече нищо не може да се направи за Кити. — Той поклати глава. — Горкото момиче, щеше да бъде по-добре, ако мама я беше изпратила обратно на север, както искаше.

— Но тя ще се оправи! Трябва да се оправи!

Редфорд я разтърси леко.

— Друсила, Кити е мъртва.

— Не, не може да бъде!

Редфорд я накара да се изправи и я прегърна. Тя му позволи да я изведе от колибата. Движенията и бяха като на лунатик.

— Върнах се преди по-малко от час — казваше той. — Мама мислеше, че спиш, но като не успях да те намеря, когато претърсихме къщата и те нямаше никъде, тя ми каза за Кити и се сетих... Друсила, не ме гледай така. Мама е постъпила, както е сметнала за най-добре.

— Нямаше право да премества Кити тук като някакво болно животно! Нямаше право да...

— Имала е пълното право. Ти носиш нейното внуче...

Друсила прехапа долната си устна, за да потисне истерията, която заплашваше да я обземе.

— Хайде, ела. Ще те заведа у дома. Леола може да направи всичко, което трябва за Кити сега.

— Не, не искам никой друг да я докосва. Моля те, Редфорд, остави ме да се върна при нея!

— За бога, Друсила... Тя беше просто една прислужница! Тя...

„Тя ме обичаше. Уби, за да ме предпази.“ Друсила не изрече думите, а само се отскубна от мъжа си и хукна обратно към колибата. Редфорд я хвана през кръста и младата жена се помъчи да се освободи, но той беше силен.

Мъжът я вдигна на ръце и тръгна към къщата, като държеше Друсила здраво и не обръщаше внимание на усилията ѝ да се отскубне.

Почти бяха стигнали до предната веранда, когато Друсила нададе вик.

— Какво стана? Болка ли ти причиних? Не исках.

За момент болката, която се бе вкопчила във вътрешностите ѝ, ѝ отне всякаква способност да говори. Теодора излезе тичешком на

верандата, следвана от Гуен и Хейзъл.

— Не искаше да дойде с мен — каза Редфорд. — Не исках да й причинявам болка. Кълна се, че не исках.

— Отнеси я горе — каза Теодора. — А ти, Гуен, извикай леля Сали. Мисля, че бебето идва.

— Не може да бъде — рече Редфорд. — Твърде рано е.

Гласът му трепереше и Друсила видя на лицето му изписани страх и вина. Искаше да го успокои, но знаеше, че не може. Освен ако не му кажеше истината.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Редфорд я отнесе в къщата. Друсила чу Теодора да дава заповеди:

— Хейзъл, иди в кухнята. Кажу на Беси, че искам горещи тухли и каша. Достатъчно, за да постелем люлката. Бебето идва доста рано. Ще трябва да бъде държано на топло. Редфорд, отнеси Друсила до спалнята.

— Няма време, мамо. Тя има ужасни болки. Библиотеката...

— Даже и едно преждевременно идващо бебе се ражда за няколко минути — каза Теодора. — А твоето дете трябва да бъде родено в леглото на баба Оджърън.

Младата жена зарови лице в рамото на съпруга си и прехапа устни, за да не закрепчи от новия прилив на болка. Искаше да възрази, но страхът ѝ от това, което предстоеше, беше по-силен от яда ѝ към Теодора, задето толкова настояваше за традициите в такъв момент. Друсила бе разчитала на Кити да се грижи за нея в това изпитание. Леля Сали беше стара и чужда. Всичките ѝ бяха чужди, даже и Редфорд.

Когато Редфорд я положи на леглото, тя посегна слепешката и той я хвана за ръката. Младата жена видя, че по лицето му се стича пот и напява ризата, която беше залепнала за гърдите и гърба му.

— Съжалявам — каза Редфорд. — Бебето идва преждевременно и аз съм виновен.

Въпреки страха си, Друсила изпита съжаление към него.

— Не е вярно — каза тя. — Недей да обвиняваш себе си. Просто...

Друсила притисна опакото на свободната си ръка към устата си и впи зъби в собствената си кожа. Болката и помогна донякъде да се овладее.

Влезе леля Сали с кошница в ръце. Оттам извади ножици, кълбо връв и купчина бели, чисти парчета плат. Няколко секунди по-късно дойде и Беси, готвачката, с горещи тухли, увити в каша, и започна да

ги нарежда по дъното на старата дървена люлка. Друсила не беше усетила кога са донесли люлката, но бе сигурна, че в нея са били поставяни всички бебета на семейство Сийтън.

Болката пак я прониза. Започваше около кръста ѝ и я обгръщаше като челюсти на капан. Друсила изпищя и се вкопчи в ръката на мъжа си.

— Хайде, Редфорд, по-добре е да вървиш — каза Теодора. — Тук няма място за мъже.

— Не мога да оставя Друсила така.

— Не бъди глупав. С бебето всичко ще бъде наред. Аз ще се погрижа за това.

Бебето. Това беше всичко, от което се интересуваше Теодора. Друсила изчака болката да позатихне и пусна ръката на Редфорд. Искаше ѝ се да можеше всички да я оставят.

Но по-късно, когато нощта вече си отиваше и болките ставаха все по-силни, беше благодарна за присъствието на леля Сали. Жената беше стара и сбръчкана, но ръцете ѝ излъчваха спокойствие. Друсила бе сигурна, че старицата прави всичко възможно, за да ускори раждането.

Но мъчението продължаваше и куражът и достойнството на родилката я напуснаха. Накрая вече се свиваше като уплашено животно всеки път, когато започваше болката. Чувстваше нарастваща слабост и я обземаше апатия.

— Ще умра — прошепна Друсила.

— Глупости! — каза Теодора със стоманени нотки в гласа. — Трябва да се бориш, момиче. Да се напъваш колкото можеш. Не се стараяш достатъчно.

Теодора се наведе над нея, хвана я за раменете и я разтърси силно. Друсила се сепна от силата в тези две малки бели ръце.

— Не се предавай! Бори се! Трябва! Избрах те за сина си, защото мислех, че си смела. Не можеш да го предадеш сега! Това бебе е важно за него, важно за всички нас!

Теодора я бе избрала така, както се избира кобила за разплод. Но по дяволите Теодора Сийтън! Друсила искаше да се освободи от тези силни пръсти, да изкрещи, че бебето няма да е Сийтън.

Нямаше да е Сийтън... Това беше детето на Кевин, което се мъчеше да се роди. Друсила никога вече нямаше да види Кевин. Той

никога нямаше да разбере за детето. Но тя щеше да има нещо; една част от него, която да обича.

Болката я разкъсваше; накара я да изкрещи с цяло гърло и да извие тялото си на дъга нагоре. Леля Сали правеше нещо с нея, причиняваше ѝ болка. Но болката вече нямаше значение. Друсила се бореше; толкова упорито, колкото искаше Теодора. Бореше се да доведе детето на Кевин на белия свят.

Андрю Хорас Сийтън, наречен на бащата на Редфорд и на Хорас Тримейн, се роди малко след изгрев-слънце. Беше голямо бебе, силно и здраво. Друсила искаше да го кърми, но Теодора настоя, че дама с нейното положение трябвало да си има дойка и веднага за целта беше намерена една негърка.

Бебето наддаваше бързо на тегло и до края на първата година косата му се промени от фин рус мъх до тъмни къдрици. Сините му очи станаха сиви... Синът на Кевин.

Редфорд бе горд и щастлив. На Друсила ѝ се струваше, че след раждането на Андрю както съпругът ѝ, така и Теодора бяха още повече обзети от манията да увеличат имотите на семейството; да възстановят богатството, което бяха загубили след войната, и да го направят още по-голямо.

Теодора не се опитваше да скрие факта, че използва зестрата на Друсила, за да финансира много от начинанията си — трите фабрики в горната част на щата; новото оборудване за отглеждането на оризовата реколта; заплатите на черните работници, които сега обработваха земите на имението.

Но Друсила не я беше грижа. Както Теодора, така и Редфорд бяха много хитри в делово отношение. Беше ѝ напълно достатъчно, че има бебето, което да обича и за което да се грижи.

През юни, когато Андрю стана на три месеца, семейство Сийтън предприе годишното си пътуване за Нюпорт. Друсила бе развълнувана от радостта на Шарлот Тримейн, когато видя за пръв път малкия Андрю. Даже и когато двете бяха сами, старата дама даваше да се разбере, че счита бебето за свой внук.

— Благодаря ти, че го нарече на сина ми — каза тя. — Много красиво дете. Сигурно се гордееш с него.

Друсила кимна и Шарлот попита:

— Кажи ми, мила моя, щастлива ли си? Зная, че имаше съмнения относно брака с Редфорд, но сега всичко това е минало, нали?

— Разбира се, бабо — отговори бързо Друсила. — Редфорд е мил и предан съпруг.

Но с Редфорд не беше лесно да се живее, особено когато бяха в Нюпорт. При появяването на Друсила по балове, пикници, вечери и тържества на яхти мъжете се тълпяха около нея. Женитбата и раждането ни най-малко не бяха намалили красотата ѝ. Тялото ѝ бе придобило нова, съблазнителна закръгленост и тя вече не се тревожеше, че ханшът ѝ изглежда твърде тесен. Кожата ѝ бе бяла и безупречна и свежият морски въздух на Нюпорт придаваше на лицето ѝ топъл мек блясък. Златисточервената ѝ коса лъщеше като разтопена мед.

Въпреки че Редфорд почти не се отделяше от нея, погледите на другите мъже ѝ показваха колко е привлекателна. Младата жена внимаваше много да избегне и най-малкото подозрение, че флиртува и понякога ѝ се налагаше да се държи студено, дори грубо с някой настоятелен обожател.

Един ден в края на август, когато двете с Гуен се прибираха от шивачката, Друсила за пръв път научи причината за неестествената ревност на Редфорд.

— Той е такъв заради Люси Хюгър — каза Гуен. След това, когато видя озадачения поглед на снаха си, продължи: — Редфорд беше заминал с кавалерията. Беше в края на войната. Семейството на Люси живееше малко по-нагоре от Сийтън Баръни, по течението на реката. Беше толкова хубава! И брат ми бе лудо влюбен в нея.

— Но той не може да е бил на повече от седемнадесет.

Гуен сви рамене.

— Мисля, че нашите младежи израстват по-бързо от янките. Имат на разположение толкова много квартиронки. Разбира се, дамите не биваше да узнават това. — Тя се усмихна кисело на Друсила. — Не ни се позволяваше да четем френски романи и да гледаме голи статуи. Но нашите мъже можеха да си държат любовниците под един покрив с нас. А момче, което до шестнадесетгодишната си възраст не бе посетило жилището на робите, биваше считано за женствено.

Друсила извърна поглед, за да прикрие шока си от думите на Гуен.

— Говорехме за Люси Хюгър — напомни тя на зълва си. — Редфорд беше ли сгоден за нея?

— Не, но... имаха уговорка. Тя пишеше на Редфорд почти до самия край на войната, когато почти никакви писма не преминаваха. След това семейството ѝ се премести в Чарлстън. Бяха загубили почти всичко, нали разбираш. Тогава се появил един майор янки, разпределен в Чарлстън с окупаторската армия. Чухме, че ухаждал Люси. Някои хора казваха, че дори му позволявала... Не зная нищо със сигурност, но имаше доста приказки. Слава богу, че майорът се ожени за Люси и я отведе със себе си, преди да се бе завърнал Редфорд.

— Защо?

— Защото мисля, че брат ми щеше да го убие.

— Никога не ми е казал — рече Друсила.

— Това изненадва ли те? Той е дяволски горд. Но сега, след като знаеш, може би ще разбереш защо те ревнува толкова. Ти си много красива. Също като Люси. Но имаш нещо повече, притежаваш нещо, което възбужда мъжете, подлудява ги...

— Нямах право да ми говориш така.

Гуен сложи ръка върху ръката на Друсила.

— Извинявай — каза тя. Бледото ѝ лице с широка челюст се покри с руменина. — Предполагам, че всъщност ти завиждам. Ако някой мъж, един-единствен мъж, ме погледнеше така, както те гледа Редфорд...

Гуен млъкна и не проговори повече през останалата част от пътуването до Перегрин Корт. Друсила предполагаше, че трябва да е благодарна за откровеността на зълва си; това помагаше да се обясни държането на Редфорд, поне отчасти.

Както винаги, сезонът в Нюпорт завърши с Жътвения бал, но тази година денят на бала започна сиво и облачно и до обяд порои от носен от вятъра дъжд шибаха еркерните прозорци на Перегрин Корт. Шарлот Тримейн реши неохотно празненството да се състои вътре и накара слугите да се разтичат. Те отвориха тежките врати между балната зала и трапезарията и подредиха масите. Излъскаха и без това блестящия под на залата и украсиха балкона за музикантите с камари жълти и червени листа.

— И вместо фойерверки, в края на вечерта от балкона ще се хвърлят още листа.

Въпреки че всичко премина чудесно, Друсила се чувстваше унила и замислена с напредването на вечерта. На вечеря тя и Редфорд се присъединиха към една група, която обсъждаше закриването на „Джей Куук и Компания“ предишния ден.

— И други банки се затварят — каза Джон Петигрю, набит господин от Чарлстън, който също беше довел семейството си в Нюпорт за лятото. — Дори вече се носят слухове за затварянето на нюйоркската стокова борса.

— Съмнявам се — каза Редфорд. — Даже и през 1869 година стоквата борса си остана отворена.

— Това може да стане по-лошо и от Черния петък — настоя Петигрю. — Чух, че президентът Грант ускори нещата от Лонг Бранч.

— Грант не биваше да бъде преизбиран — намеси се Теодора. — През първия му мандат имаше достатъчно скандали, за да стане ясно, че този човек е или некомпетентен, или нечестен. А може би и двете. Черният петък...

— Ще бъде дяволски по-лошо от оня Черен петък, моля за вашето извинение, дами. Очаквам всички ние да усетим последствията у дома. Твоите текстилни фабрики, Редфорд. Имаш нужда от капитал за разширяване и откъде ще дойде той?

— Ще се справя някак — отговори спокойно Редфорд.

Друсила бе озадачена от явната незагриженост на мъжа си. После си спомни, че съпругът ѝ можеше да взима от нейната зестра. Друсила бе доволна, че нейните пари му помагат, но понякога се тревожеше, че такъв голям брой начинания сигурно пресушаваха тези тъй щедро отпуснати от Шарлот Тримейн средства.

Разговорът продължи около обсъждането на недостатъците на президента Грант и Друсила престана да слуша.

Младата жена се загледа в роклята на Хейзъл Сийтън. Беше изключително творение от тъмночервен сатен, с изкусно набрани поли и турнюр, украсени със сребърен бродат и ситни перлички. Такава рокля щеше да стои ослепително на някоя висока, елегантна брюнетка, но засенчваше нежния тен на Хейзъл. Косата ѝ изглеждаше безцветна,

въпреки многобройните изплаквания с лайка, а кожата ѝ бе доста бледа в контраст с наситения, дълбок цвят.

— Мисля, че това е страшно романтично, нали, Друсила?

— Извинявай... не чух последните думи на господин Петигрю — отговори младата жена на Хейзъл.

— Ами господин Петигрю говореше за революцията в Куба. И за мъжете, които карат оръжие на революционерите. Трябва да са страшно смели, за да се промъкват покрай испанските военни кораби и да доставят товарите си.

— Страхувам се, че заимстваш представите си от онези глупави романи, които постоянно четеш — каза Теодора.

— Наистина в тази работа няма нищо романтично — рече господин Петигрю. — Един контрабандист на оръжие, който попадне в ръцете на испанските власти, бива подложен на варварско отношение.

— Не мисля, че е редно това да се обсъжда пред дами, Джон — намеси се Редфорд.

— Напълно вярно, разбира се — съгласи се Джон Петигрю. — Не съобразих.

— Но в бизнеса с Куба има голяма печалба, нали? — попита Теодора. — Предполагам, че голяма част от деловите мъже в Чарлстън притежават дялове от онези кораби, които снабдяват бунтовниците.

Джон Петигрю сви рамене.

— Това е рисковано начинание както за притежателите, така и за капитаните. Щеше да бъде по-добре, ако още преди години бяхме завзели Куба.

— Но защо? — попита Друсила. — Имаме толкова много земя на запад и голяма част от нея е незаселена. Защо ни е повече?

— Куба е близо до сушата на Съединените щати. Ако ние не ги завземем, някоя друга сила ще го направи, когато Испания загуби контрол там. А и островът е ценен. Климатът там е много по-подходящ за отглеждане на захарна тръстика, отколкото този в Луизиана или Мисисипи.

— Няма да има нужда и от платена работна ръка — каза Редфорд. — В Куба робството не е премахнато.

Друсила понечи да добави „за нещастие“, но размисли.

— Ако силите на революцията спечелят, не след дълго робството ще бъде премахнато — рече Джон Петигрю.

След вечеря Редфорд и Друсила се върнаха в балната зала точно когато музиката започваше.

— Тази вечер изглеждаш много красива — каза той и я взе в прегръдките си за валса. — Цветът на роклята ти ми харесва; лилава е, нали?

Тя кимна, като си припомни пурпурната рокля, която Кевин ѝ бе купил в деня след първата им среща.

— Какво има, Друсила? — попита Редфорд.

— Защо мислиш, че има нещо?

— Цяла вечер си необичайно мълчалива и дори малко потисната, струва ми се. А току-що изглеждаше направо съкрушена.

Друсила си наложи да се усмихне, но по-късно, в края на бала, докато стоеше до Редфорд и гледаше как есенните листа падат бавно в залата, потиснатостта ѝ нарасна и гърлото ѝ се сви. Не искаше да напуска Нюпорт, защото Шарлот Тримейн щеше да ѝ липсва. А и се ужасяваше от мисълта да прекара още една година, затворена в Сийтън Баръни, без дори да има Кити за компания.

Реши, че няма да допусне това. Щяха да си вземат къща в Чарлстън; някоя от красивите градски къщи близо до Батарейта, с веранда, която да улавя ветреца от пристанището, и градина, оградена с високи стени. Щеше да пазарува на Кинг Стрийт, да ходи на театър, да се сприятели с другите омъжени жени, които щяха да идват у тях на чай. Щеше също да има събирания и мюзикли. Друсила беше само на деветнадесет — твърде млада, за да бъде затваряна в някаква усамотена плантация, на мили от най-близкото пристанище. Щеше да накара Редфорд да разбере това.

Но през нощта, когато балът свърши и той дойде в стаята ѝ, стана ясно, че изобщо не му е до разговор. Освободи прислужницата ѝ — Емалин, докарана от Чарлстън кварталонка, и когато Друсила запротестира, че момичето още не е привършило с разресването на косите ѝ, Редфорд взе четката и я прокара леко надолу по златисточервените вълни.

Лицето му се отразяваше в огледалото на тоалетката. Горещото, жадно изражение на очите му ѝ бе добре познато и тя не се изненада,

когато след няколко секунди той захвърли четката и започна да опипва тялото ѝ.

Редфорд дръпна бялата сатенена нощница надолу, оголи едното ѝ рамо и погали с пръсти кожата ѝ.

— Странно, можеш да танцуваш цяла вечер и да се почувстваш изморена веднага щом останем сами.

Друсила не отговори нищо. Той зарови пръсти в косите ѝ и я принуди да обърне глава и да го погледне право в очите.

— Може би се оживяваш от присъствието на други мъже? Така ли е?

Не беше направила нищо, за да събуди ревността му и затова тези несправедливи думи я ядосаха. Но се помъчи да говори спокойно:

— Моля те, пусни ме.

Когато Редфорд не реагира, тя се опита да се освободи и усети пронизващата болка в корените на косата си.

Опита се да убеди себе си, че той не ѝ е причинил нарочно болка, но в обноските му към нея тази вечер имаше нещо, някаква едва прикрита враждебност, която я плашеше.

— Лягам си — каза тя, изправи се и тръгна към леглото, но Редфорд я сграбчи за китката.

— Не още, Друсила. — Гласът му прозвуча тихо и дрезгаво. — Зная, че си уморена. Светският живот тук, в Нюпорт, може да бъде доста изтощителен. Но скоро ще се върнем у дома и ще имаш възможността да си починеш.

— Не искам да се връщам в Сийтън Баръни. Мислех си... Дали не бихме могли да си купим къща в Чарлстън — каза тя. — Работата те принуждава да отсъстваш често от плантацията и аз...

— И се чувстваш самотна, нали? — Той уви ръка около талията ѝ и я притегли рязко към себе си. — Чак не можеш да ме дочакаш да се върна, нали?

Друсила знаеше, че е избрала възможна най-неподходящия момент да повдигне въпроса за къщата в града, но нямаше желание да остави нещата така.

— И с какво ще запълваш времето си в Чарлстън, докато аз съм в Ню Йорк или в Ню Орлеан? Андрю има и дойка, и бавачка, които се грижат за него. А колкото до Гуен и Хейзъл, не съм забелязал да ти харесва компанията им.

— Бих могла да се сприятеля с много хора. Да давам чайове и вечери, да пазарувам и да ходя на театър.

— Без придружител? Или възнамеряваш да си намериш някой, докато ме няма; някой влюбчив мъжкар, който да предпочита компанията на омъжени жени? Не че би имала проблеми с това — с тази твоя красота.

Притисна я до себе си толкова силно, че ѝ стана трудно да диша. После със свободната си ръка дръпна рязко горната част на нощницата ѝ и копчетата се разкопчаха. Пръстите му обхванаха голата ѝ гърда, свиха се и се впиха в нежната плът. Очите на Друсила се насълзиха от болка, но тя стисна зъби, отказвайки да издаде звук.

Когато вече си мислеше, че ще припадне, Редфорд я пусна и каза, сякаш нищо не се бе случило:

— Пет пари не давам за твоята идея за къща в града. Няма да говорим за това.

— Бих могла да използвам собствените си пари... — Друсила не искаше да се предаде без борба.

— Знаеш много добре, че една омъжена жена няма собствени пари. Твоята зестра ми принадлежи и мога да я използвам, както намеря за добре. — Очите му бяха впити в голите ѝ гърди. — Когато се прибирам в Сийтън Баръни, искам да те заварвам да ме чакаш. Един мъж може да очаква поне толкова от любящата си и предана съпруга. Но всъщност теб никой никога не те е учил какви са задълженията на жената; със сигурност не и майка ти, която е избягала от съпруга си и...

— Престани! — извика Друсила. — Нямах право... — Ако Редфорд беше пиян, щеше да ѝ бъде по-лесно да затвори очи за държането му, но знаеше, че тази вечер той не е пил много. — Няма да ти позволя да ми говориш така! Откакто сме женени, не съм погледнала към друг мъж. А ти се измъчваш от ревност не защото аз съм направила нещо, а заради...

— Продължавай.

— Заради онова момиче, Люси Хюгър.

Прииска ѝ се да вземе думите си назад, но беше твърде късно. За момент ѝ се стори, че Редфорд ще я удари.

— Какво, по дяволите, знаеш за Люси?

— Само това, което ми каза Гуен.

Устните му бяха стиснати и около тях се бе образувала тънка бяла линия. Гуен също бе казала, че брат ѝ притежава „дяволска гордост“.

— Изслушай ме — замоли се Друсила. — Мисля, че разбирам как си се чувствал; бил си почти момче, участвал си във войната на страната на армия, която е била пред сигурно поражение. Върнал си се у дома и си очаквал Люси да те чака. Но нея я е нямало и ти си се почувствал предаден. Само че не можеш да наказваш мен за нещо, което тя ти е сторила. — Спомни си как се бе чувствала, след като Кевин бе заминал миналото лято, без дори да се сбогува, и в гърдите ѝ се надигна съжаление към Редфорд. — Искам да ти бъда добра съпруга, но как бих могла, след като се отнасяш така с мен? Не виждаш ли...

— Виждам, че си изтощена. Че вдигаш голям шум за глупости. Даже и да бях толкова глупав, за да ти угодя на каприза и да купя къща в града, не мисля, че ще бъдеш в състояние да прекараш зимата в Чарлстън.

— Защо?

— Защото е доста вероятно скоро пак да забременееш. Изненадан съм, че още не е станало. Недей да изглеждаш толкова стъписана, скъпа. Аз искам синове. Половин дузина, ако е възможно. За жена като теб това не би било проблем. Смятам, че забременя още първия път, когато спях с теб. — Едното ъгълче на устните му се подви надолу в студена, иронична усмивка. — Мама смяташе, че ще бъдеш плодовита. Тя има инстинкт за тези неща. Когато купувахме робини преди войната, татко винаги ценеше високо мнението ѝ. Бузите на Друсила пламнаха и гласът ѝ затрепери от гняв.

— Аз не съм робиня — каза тя. — Нито пък кобила за разплод. И ако си въобразяваш, че можеш постоянно да ме държиш бременна и да ме криеш далеч от хората в Сийтън Баръни...

— Мога. И ще го направя. — Той я вдигна на ръце и я понесе към леглото.

До тази нощ Друсила винаги се бе примирявала с него и дори бе изпитвала известно удоволствие да задоволява нуждите му. Винаги след това лежеше в прегръдките му, а той я галеше по косите и ѝ мърмореше мили думи. Тогава тя изпитваше нежност, дори привързаност към него.

Но тази нощ беше различно и Друсила не можеше да му позволи да я обладае. Продължи да му се съпротивлява даже когато я повали по гръб на леглото, разкъса нощницата ѝ и се вряза в голото ѝ тяло на светлината на лампата.

Друсила се опита да се освободи, но ръката му притискаше гърдите ѝ. Младата жена започна да осъзнава, че боричкането само го възбужда. Затова си наложи да лежи неподвижно и да се подчини на съпруга си — мъж, който се бе превърнал в брутален, безмилостен непознат.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато Друсила се събуди, слънчевите лъчи струяха между тежките завеси. Тя се опита да се раздвижи, но почувства тъпа болка и разбра, че тялото ѝ е насинено. После си спомни и едва се сдържа да не извика.

Обърна глава и видя, че Редфорд спи, праметнал едната си ръка през тялото ѝ. Втренчи се невярващо в него. Нима той беше мъжът, употребил я така безмилостно само преди няколко часа? Сега твърдите линии по лицето му бяха изчезнали. Устните му бяха леко разтворени и дишането му бе спокойно и равномерно. Изглеждаше млад и уязвим, но когато си спомни какво беше направил с нея, Друсила почувства отвращение и започна да се отдръпва бавно и внимателно.

Клепачите му потрепериха и той измърмори нещо. Очите му се отвориха и погледът му се прикова в нея.

— Друсила...

— Пусни ме.

Когато Редфорд отдръпна ръката си и тя започна да се изправя, чаршафът се свлече от голото ѝ тяло. Той видя ярките следи по ръцете и гърдите ѝ и каза:

— Аз съм ти направил това?

После, когато Друсила не отговори нещо, добави:

— Прости ми.

— Как бих могла? Как бих могла да остана с теб след...

— Ти си моя съпруга.

— Това не ти дава правото да ме унижаваш така.

— Зная — каза той и гласът му бе изпълнен с разкаяние. — Но се опитай да разбереш.

— Какво има за разбиране тук? — Друсила се опита да стане от леглото, но Редфорд я хвана за ръката.

— Чуй ме, моля те. Още онази първа нощ, от първата ни брачна нощ, се надявах, че ще успея да те накарам да ме желаеш. Казвах си, че ще е нужно известно време, докато се научиш да харесваш... тази част

от брачния живот. Но ти никога не ме пожела; нито веднъж. През всичките месеци в Сийтън Баръни, когато идвах при теб, ти ме търпеше, но това беше всичко. А снощи, когато ми каза, че не искаш повече деца, предполагам, че излязох от релсите. Един мъж има право да очаква жена му да иска неговите деца.

Главата ѝ пулсираше, а очите я боляха от слънчевата светлина. Тя легна обратно на леглото, но не преди Редфорд да плъзне ръка под раменете ѝ. Прегръдката му беше нежна и Друсила не направи опит да се отдръпне.

Тя затвори очи и се опита да мисли ясно въпреки болката в главата си. Редфорд беше напълно в правото си да иска още деца. Всеки състоятелен мъж желаше синове, които да го наследят. Но Друсила знаеше също, че той се надява да използва нейните бременности, за да я държи затворена в Сийтън Баръни. А това тя нямаше да позволи.

Лежеше неподвижна в прегръдките на съпруга си. След малко устните му докоснаха леко бузата ѝ.

— Никога повече няма да ти причиня болка, кълна се — каза той.

Друсила не отговори, но вътре в себе си реши, че ще намери някакъв начин да избяга от изолираността на Сийтън Баръни в Чарлстън и да си създаде собствен живот.

Теодора беше тази, която ѝ помогна да го направи. Бяха привършили с вечерята, но все още седяха около масата. Бяха се върнали в плантацията от около седмица и Друсила реши да рискува да предизвика недоволството на Редфорд, като повдигне въпроса за къща в града.

— Има няколко, които се продават — рече Теодора, — и това би било чудесна възможност за момичетата да прекарват сезона в Чарлстън, вместо постоянно да пътуват натам и обратно.

— Но Друсила няма нужда да отива при тях — каза Редфорд.

Теодора отпи от кафето си и отхапа парченце от ароматния плод кейк на Беси.

— Не би било съвсем редно две млади неомъжени дами да живеят сами, макар че ще има прислуга в къщата. Но ако Друсила им бъде придружителка, всичко ще е наред.

— Не можеш ли ти да живееш с тях в Чарлстън? — попита Редфорд майка си.

— Имам премного работа и тук.

— Предполагам, че искаш да отида в Чарлстън с Друсила и момичетата, за да можеш да разширяваш оризовите ниви тук и да подменяш цялото оборудване на съсипващи цени. Прости ми, но действаш непрактично. Сега се конкурираме с Луизиана и доста много от другите плантатори наоколо имат желание да го правят.

— Нямам капитал — каза спокойно Теодора. Беше непреклонна в решението си да възстанови плантацията такава, каквата е била преди войната, и освен ако Друсила не грешеше, свекърва ѝ щеше да направи прилична печалба от ориза, въпреки конкуренцията и разходите по новото оборудване.

Младата жена не можеше да спре да се учудва на Теодора с нейните шумолящи поли от тафта; поръбени с дантели, ухаещи на глициния носни кърпички; потрепващи сиви къдрици и тих, нежен гласец. Кой можеше да се досети, че зад тази фасада се крие склонност към бизнеса — толкова ревностна, колкото и на всеки друг мъж; безскрупулна решеност да получи това, което иска. Сега се бе заела да възстанови плантацията колкото може по-близо до положението ѝ преди войната. От Европа щяха да бъдат докарани мебели, прекрасни картини с маслени бои, статуи и сандъци с подвързани с кожа книги. Разбира се, Друсила знаеше, че нейните пари правеха тези луксове възможни по времето и на мястото, където много жени като Теодора работеха на собствените си полета или живееха от милостта на роднини.

Но откакто се завърнаха от Нюпорт, Теодора говореше за други планове. Искаше Редфорд да влезе в политиката.

— Стига вече черни диваци и мошеници републиканци са управлявали щата ни — каза тя. — Редфорд, ако си в Чарлстън през зимата, можеш да си създадеш нужните връзки, да забавляваш хората, които трябва. Следващите избори не са толкова далеч.

Няколко седмици след този спор Теодора намери чудесна старинна къща в града, принадлежала някога на богат плантатор от долната част на щата, убит във войната.

Както много от къщите в Чарлстън, и тази беше построена така, че да осигурява дискретност — с фронтон към тротоара и веранда на

всеки етаж, скрити от слънцето и погледите на минувачите от широки дървени решетки и вплетени в тях лози. Градината с високи стени също даваше възможност за усамотение; но за Друсила всичко това беше приятна промяна след изолираността на Сийтън Баръни.

Съпругът ѝ я разведе по крайбрежната улица, за да ѝ покаже града. Наеха открита карета, защото слънцето напичаше приятно, макар и да бе началото на ноември. Редфорд ѝ посочи хубавите къщи по брега на река Ашли и лабиринта от дървени кейове по близките заливчета.

— Някои хора казват, че това им напомняло за Венеция — рече той.

Когато стигнаха до брега, се изненада при вида на оживлението там. Разрухата от войната беше преминала и търговията се възраждаше. Редфорд ѝ показа склада за дърва, който беше купил; навесите за памук и мелниците, които бяха част от имотите на Сийтънови.

Друсила почувства как настроението ѝ се повдига. Харесваха ѝ ударите на чуковете, тракането на каруците; звуците от суетнята на града. Предполагаше, че рано или късно ще ѝ се наложи да се върне в Сийтън Баръни, но точно сега бе твърдо решена да се наслаждава на свободата си.

Слава богу, все още не бе забременяла. Макар и Редфорд да продължаваше да идва в леглото ѝ, Друсила подозираше, че съпругът ѝ има интимна връзка с прислужницата ѝ Емалин. Веднъж, когато се бе върнала къщи по-рано от предвиденото, ги завари в коридора. Редфорд бе увил ръка около тънката талия на момичето. То погледна изплашено Друсила и избяга. Друг път пък беше видяла мъжа си да излиза от крилото за прислугата до кухнята и светлата му кожа поруменя, когато разбра, че тя го е видяла. И все пак младата жена знаеше, че той е твърдо решен да има още синове от нея.

— Друсила, скъпа — Редфорд сложи ръка върху нейната и върна жена си в действителността, сред суетнята и врявата между кейовете. — Нямах представа, че всичко това толкова ще те очарова. Повечето дами не намират търговията за особено интересна.

— Но майка ти я намира.

— Мама е особена в това отношение — засмя се Редфорд. — Кажете ми — какво мислиш за тази нейна приумица да вляза в

политиката?

— Мисля, че ще се справиш добре — отвърна тя. — Семейството ти е известно и уважавано и ако има възможност демократите да се върнат на власт при следващите избори...

— Такава възможност има, сигурен съм. На хората им е омръзнало от мошеници и бивши роби, които управляват нашия щат днес. Точно както на цялата държава и омръзва от Грант и подкупния му кабинет. Следват скандал след скандал.

— Но някои хора казват, че президентът Грант не е пряко замесен в тези скандали, че дори не е усетил заговорите.

— Тогава не е способен да управлява страната. Не е достоен да бъде президент. — Лицето на Редфорд се бе сковало от яд.

— Нямах намерение да те разпитвам — каза Друсилата, — но ако трябва да се науча, ще се наложи да обсъждаме тези въпроси.

— Няма нужда една жена да разбира от политика — усмихна се съпругът ѝ.

— Но ако ще ставаш политик, аз трябва да разбирам, да бъда в състояние да споделям интересите ти. Наистина искам това, Редфорд.

— Може би си права — каза той и преметна ръка през рамото ѝ. Личеше си, че му е станало приятно. — Но се страхувам, че ще бъдеш доста заета да посрещаш моите поддръжници, за да поемеш допълнителния товар да учиш политика и икономика.

— Моля те, дай ми възможност. Ако ми помогнеш, ще се опитам да ти бъда от полза.

— Много добре. Другата седмица ще бъдем на сватбата на госпожица Виктория Фийлд и там ще имаш първата си възможност.

— Но сватбите не са политически митинги — възрази тя.

Редфорд се засмя.

— Това е първото нещо, което трябва да научиш: всяко светско събиране е важно за политиката. Госпожица Фийлд е братовчедка на Уейд Хамптън, един от нашите най-почитани военнокомандващи през войната. Той ще бъде следващият кандидат на демократите за губернатор. Само почакай и ще видиш.

Сватбата, която Редфорд беше споменал, се оказа само първото от безкрайната поредица от светски събития, продължили през цялата

зима на 73-а и през пролетта на следващата година. Друсила бързо усети, че Южна Каролина се намира в състояние на кипеж и че във въздуха се носи миризмата на политически и социални промени.

По предложение на Редфорд тя започна да чете редовно „Чарлстън Нюз енд Куриер“ и през късните следобеди, когато седяха на верандата под сенките на лозите, съпругът ѝ обсъждаше най-важните според него статии. Откри, че той има твърди възгледи не само по местните проблеми, а и по събитията в чужбина, особено когато ставаше дума за честта на нацията. Беше вбесен след аферата с „Вирджиниъс“, американския параход, прекарващ оръжие за Куба.

„Вирджиниъс“ беше заловен от испански военен кораб на име „Торнадо“ близо до кубинския бряг и всичките петдесет и трима души на борда на контрабандисткия съд, заедно с капитана — американец и още няколко американски граждани, бяха разстреляни.

— И нашето правителство във Вашингтон се задоволи с извинение от испанското правителство! Това е позор, истински скандал!

— Но ако онези мъже са помагали на бунтовниците, няма ли право законното правителство да... — Друсила млъкна, когато видя сърдития му поглед.

— Испания няма право да контролира съдбините на кубинските плантатори, така както и Вашингтон не може да контролира вътрешните работи на Юга.

Друсила разбра, че е направила грешка. Разбира се, че Редфорд щеше да сравнява борбата на кубинските робовладелци-плантатори с неотдавнашната война на Юга.

— Но аз си мислех, че бунтовниците искат да премахнат робството в Куба.

— Някои — може би. Но повечето са плантатори, чието оцеляване зависи от използването на роби. Те просто искат да се освободят от Испания, за да могат да се управляват сами.

— Е, при всяко положение — вметна Друсила, като се надяваше да смени темата — по-добре е, дето не инвестира в някой от онези кораби за контрабанда на оръжие, като „Вирджиниъс“.

— Рисковано начинание — призна Редфорд. — Има и по-безопасни начини да се правят пари в днешно време. Но някои от нашите приятели не са съгласни. Например Джон Петигрю.

— Със сигурност господин Петигрю не смята да участва в такава експедиция за контрабанда на оръжие — рече Друсила, като си спомни набития плантатор на средна възраст, който пръв беше обсъждал кубинския проблем на Жътвения бал. От преместването си в Чарлстън насам тя се бе сприятелила доста със съпругата на Петигрю — Летиция. Всъщност Друсила и Редфорд, заедно с момичетата, бяха поканени на празненство в имението на семейство Петигрю.

Редфорд се засмя:

— Джон няма намерение да се опитва да прекарва кораб в пристанището на Хавана, скъпа моя. Но е продал съда на един капитан, който си е поставил точно такава цел.

— Но кой би бил толкова безразсъден след инцидента с „Вирджиниъс“?

— Един от онези бляскави авантюристи, които Хейзъл намира за толкова романтични — поне между кориците на романите.

— О, Редфорд, наистина! — възкликна ядосано Хейзъл, която тъкмо бе излязла на верандата на втория етаж.

Редфорд не можеше да се съдържа да не дразни по-малката си сестра и Друсила често се намесваше, защото знаеше колко срамежлива и уязвима е Хейзъл.

— Не обръщай внимание на брат си — каза тя. — Той не говореше сериозно.

— О, наистина говорех сериозно — рече Редфорд. — Трябва да се постарая да изглеждаш особено добре пременена, когато отидем на празненството с печени стриди у Петигрю, Хейзъл. Кой знае, скъпа, може и да хванеш окото на някой от онези страхотни контрабандисти на оръжие.

Лицето на момичето стана тъмнорозово.

— Не зная какво бих могла да кажа на такъв мъж — смотолеви то.

— А и господин Петигрю едва ли би поканил такъв човек в дома си.

— Може би не за официална вечеря, но ти никога не си била на събиране на печени стриди в Каролина, Друсила. Ще има огромна тълпа, маси на моравата и политически речи след това. Ще видиш.

В деня на празненството семейство Сийтън тръгна преди обяд. Макар и да бе още март, времето вече бе топло, дори задушно. Друсила се радваше, задето е облечена в тънък муселин. Знаеше, че изглежда добре, защото усети доволния поглед на Редфорд. Тя разстла внимателно полите от лилав муселин около себе си и вдигна чадърчето над главата си. Хейзъл и Гуен заеха местата си на отсрещната седалка и черният кочияш изплющя с камшика по гърбовете на охранените коне.

— На такова празненство е важно да се пристигне навреме — каза Редфорд. — Идеята е стридите да се извадят от жарта и да се сложат димящи на масата. Разбира се, не зная дали едно момиче от янките би могло да оцени тези ритуали...

— Редфорд, как смееш! — Воднистите очи на Гуен проблеснаха сърдито. — Друсила вече не е янки, а една от нас.

Друсила беше трогната от незабавната защита на зълва си. Искаше ѝ се да се приобщи, да стане част от този нов начин на живот, който бе започнала след омъжването си за Редфорд. Но някак чувстваше, че никога няма да стане „една от тях“, както имаше предвид Гуен. Макар и робството да бе премахнато, тя виждаше доста несправедливости около себе си. И знаеше, че хора като съпруга ѝ и Джон Петигрю само чакат да придобият власт върху щата чрез политически средства. Когато това се случеше, бе съмнително дали черните ще бъдат в по-добро положение, отколкото преди войната.

Бе обхваната от странно чувство на потиснатост и докато каретата се движеше към имението на семейство Петигрю на река Ашли, Друсила гледеше улиците, без да ги вижда.

И в Нюпорт не се чувстваше като у дома си. Винаги от смъртта на баща си — бе имала усещането, че навсякъде е чужда, че никъде не е у дома си.

Почуди се, с нотка на паника, дали някога щеше да си намери такова място. После си наложи да пропъди тази мисъл. Нямахте да позволи на нищо да ѝ попречи да прекара днес добре деня.

Празненството бе толкова изискано, колкото Редфорд ѝ го бе описал. Слугите изкопаха ями и направиха фурни на широката морава. Под дъбовете стояха редици от дълги маси. Когато каретата на

Сийтънови пристигна, там вече се тълпяха дами в рокли от ярка коприна и бродиран муселин. Държаха внимателно над главите си чадърчета, за да запазят кожата си от слънцето. Господата носеха костюми от хубаво сукно или лека вълна с бродирани жилетки и копринени вратовръзки.

Летиция Петигрю, чиято красота бе подчертана от розовата ѝ рокля от рипсена коприна, забърза напред, за да поздрави новопристигналите. Друсила погледна учудено дългите маси от кипарисово дърво, разположени на половин миля по моравата. Беше още по-изненадана, когато Летиция отбеляза, че наблизко чакат дърводелци с допълнителен дървен материал, готови при нужда да сковат нови маси.

По пладне слугите запалиха огъня и скоро ямите заблестяха от дървени въглини. Продължаваха да пристигат гости, докато в един часа Джон наду ловджийски рог от стъпалата на къщата от червени тухли. Това беше сигнал за ято черни момченца да започнат да изсипват пълни варели със стриди върху живите въглини.

Друсила зае мястото си до Редфорд, като си мислеше, че би предпочела столовете пред пейките, защото всяка дама би се притеснила ужасно, ако някой мъж зърнеше крака ѝ над върха на обувката.

Веднага щом гостите се настаниха, икономът на семейство Петигрю се появи с помощниците, носейки сребърни подноси с пунш и уиски за господата и яйчен коктейл с малко индийско орехче и ром от Барбадос за дамите.

Петигрю се изправи и вдигна тост първо за приятелите и съседите си, събрани там; а след това за Уейд Хамптън, който въпреки положението на Юга, все още беше боготворен от всеки от съгражданите си от Каролина. Беше твърде рано да се говори пряко за следващите избори, но възторжените викове, с които бе поздравен Хамптън, убедиха Друсила, че Редфорд може и да е прав в предположението си, че този човек вероятно ще стане следващият губернатор на щата. Колкото до самия Редфорд, той се надяваше да спечели място в законодателството на щата.

След тоста започна пирът и продължи почти час. Когато гостите станаха от дългите маси, някои отидоха да се разходят покрай потока зад къщата, а други се настаниха под сенките на дърветата.

— След няколко часа ще има още една гощавка — каза ѝ Редфорд.

— Боже мой! — възкликна Друсила. — Нямах намерение да ям повече до края на деня.

— Не бива да говориш така. Никой не прави яхния от костенурки, както Суки на Петигрю.

Слънцето вече се бе вдигнало точно над главите им и въздухът стана тежък и душен.

— Хайде да влезем в къщата — предложи Хейзъл. — Искам да си полегна мъничко.

Следобедната почивка все още беше обичай в полутропичния климат.

Но докато вървяха по коридора, Летиция дръпна Друсила настрани.

— Пристигнаха онези нови кройки на мадам Деморест — каза тя. — Може би ще искаш да дойдеш в библиотеката да ги видиш. Ти също, Хейзъл...

— По-скоро бих дремнала, благодаря — отвърна Хейзъл. — Ще ги видя по-късно, ако може.

След ослепителното слънце навън на Друсила ѝ бе трудно да вижда в полутъмната библиотека. Но само след момент зърна Джон Петигрю и още един мъж на другия край на стаята.

— Извинявай, Джон — каза Летиция. — Не знаех, че сте тук.

— Всичко е наред, скъпа — отговори той. — Тъкмо излизахме.

— Ако си напълно сигурен... — рече Летиция.

— Да, наистина, госпожо Петигрю. Съпругът ви току-що ми обеща да ми покаже новата си арабска кобила.

Друсила погледна към мъжа до Джон Петигрю. Гласът ѝ се стори познат и за момент не бе в състояние да се помръдне. Опита се да си поеме дълбоко дъх, но стегнатият корсет ѝ попречи. В усилието си да се овладее тя стисна здраво тънката дръжка от слонова кост на чадърчето си. Чу се тихо изпращяване.

Не можеше да свали очи от мъжа до Джон Петигрю — по-висок от домакина, по-едър, с широки мощни рамене; прави черни вежди над сивите очи, които се бяха поприсвили при вида на Друсила.

— Госпожо Сийтън, позволете да ви представя Кевин Фаръл.

Лицето на Кевин остана абсолютно безизразно. Явно той оставяше на Друсила възможността да се престори, ако желае, че не го познава. Но тя каза тихо:

— С господин Фаръл вече се познаваме.

Младата жена забеляза изненадата по лицата и на двамата Петигрю. После Летиция отмести поглед и извика:

— Дръжката на чадъра ти... Ти си се порязала!

Ръката на Друсила стискаше толкова силно дръжката, че Летиция с труд разтвори пръстите ѝ.

— Кърви — каза тя. — Как, за бога...

— Позволете на мен — рече бързо Кевин, извади носната си кърпа и уви квадратното ленено парче плат около дланта на Друсила. — Това ще свърши работа. Не е нищо повече от драскотина.

Поддържа ръката ѝ малко повече от необходимото. Докосването му надигна у нея внезапен прилив на топлина, която стигна до всеки нерв на тялото ѝ.

После Друсила отдръпна ръката си, благодари му вежливо и официално и двамата мъже излязоха от библиотеката.

— Седни, скъпа — каза Летиция, докато изваждаше кройките от кафявите пликосе и ги разстилаше върху полираната махагонова маса. — Заявявам най-отговорно, че мадам Деморест прави голяма услуга на дамите от Юга с тези кройки. Убедена съм, че роклите, които се носят тук днес, са ушити от преправени, и то благодарение на кройките. За щастие новите поли са доста по-тесни от предишните, които носехме, така че ще бъде възможно да отрежем наистина избелелите части. Не че на теб ти се налага да се тревожиш за такива неща, Друсила.

Летиция продължи да бръщолеви и Друсила положи всички усилия да слуша, но в душата ѝ цареше истинска бъркотия.

— Наистина, скъпа, изобщо не съм очаквала, че можеш да познаваш човек като господин Фаръл.

— Така ли? — отговори Друсила, като се опитваше гласът ѝ да прозвучи спокойно.

— Искам да кажа... той не е съвсем...

— Той е приятел на Джон, нали?

— Не точно. Делови познат. Купи кораб от Джон. Стар контрабандист.

Летиция беше прекъсната от Суки, готвачката, която почука на вратата на библиотеката и последва припряно обсъждане на някакъв проблем в кухнята.

— Извини ме — каза Летиция. — Трябва да те оставя, но прегледай тези кройки и си избери, които ти харесват.

Но след като стопанката на дома и Суки излязоха, Друсила остана да седи в тихата библиотека; прелистваше кафявите пликове, но не ги виждаше.

Защо ли Кевин искаше кораб? Някога бе служил в Британската флота, но бе дезертирал; Друсила си спомняше само толкова. Но защо пък сега му трябваше да купува кораб от Петигрю?

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Редфорд, моля те, не излизай тази вечер!

Сийтънови се бяха върнали в къщата близо до Батарейта и след лека вечеря бяха излезли на верандата на втория етаж, за да усетят ветреца от пристанището. Но вместо да се настани, Редфорд беше обявил, че отива на политическа среща в адвокатската кантора на Маркър Торп на Брод Стрийт.

— Съжалявам, скъпа — отговори той, — но господин Торп е важна личност в Чарлстън. Хамптън обеща да дойде, а и Петигрю ще бъде там. За мен е важно да се появя.

— Не искам да оставам сама! — В гласа ѝ се чувстваше отчаяние.

— Ами Гуен и Хейзъл са тук — рече търпеливо той.

Но Гуен, която се люлееше на стола срещу Друсила, каза:

— Що се отнася до мен, аз смятам да се оттегля рано. Мислех си, че ще ти се спи, Друсила, след горещината и всичката тази храна у Петигрю.

— Изобщо не съм уморена — каза тя.

— Тогава защо не разгледаме онези нови кройки, които ти зае Летиция? — предложи Хейзъл.

— Не искам да разглеждам кройки! Имам цели гардероби с дрехи; повече, отколкото бих могла някога да облека. За бога, Хейзъл, не можеш ли да мислиш поне веднъж за нещо друго, освен за дрехи?

Воднистосините очи на Хейзъл се напълниха със сълзи. Снаха ѝ никога преди не ѝ бе говорила така рязко. Момичето започна да рови из джобовете си за носна кърпичка и подсмръкна шумно.

— Много добре. Ще взема кройките горе в стаята си и ще си ги разгледам сама.

Друсила се почувства засрамена.

— Съжалявам, скъпа — каза тя. — Нямах намерение да бъда рязка с теб.

— Цяла вечер си сърдита — рече укорително Хейзъл. — Кълна се, че не зная какво става с теб. Почти не промълви и дума по пътя към къщи, беше кисела по време на вечеря, а сега изпадаш в пристъп на гняв само защото те помолих да разгледаме кройките.

— Боли ме глава — излъга Друсила.

— Тогава би трябвало да си легнеш рано — каза Редфорд, наведе се и я докосва с устни по бузата. Друсила протегна ръце и се притисна до него — не от любов, а от отчаяние, защото не искаше той да я оставя. Искаше ѝ се да му извика: „Остани с мен! Опazi ме!“.

— Ще се опиташ да се върнеш рано, нали?

— Бих искал да мога. — Той се освободи внимателно от прегръдката ѝ, но очите му се задържаха още малко на нея. Жена му беше облякла за вечерта бледосиня копринена рокля с дълбоко деколте, разкриващо заоблените ѝ гърди. — Тази вечер изглеждаш много красива. — Млъкна, явно се бе досетил за присъствието на сестрите си. — Подобни срещи продължават до късно. Не е нужно да ме чакаш.

Секунди по-късно той напусна верандата. Друсила взе ветрилото си и започна да го развява рязко насам-натам. Но въздухът беше тежък и даже ветрецьт от пристанището не помагаше. Явно нямаше да може да заспи тази вечер.

— Да ти донеса ли чаша чай от лайка? — попита Гуен.

— Защо?

— Заради главоболието ти, разбира се. Или може би предпочиташ амонячен разтвор?

— Главоболието ми почти мина.

— Сигурна ли си, скъпа? Изглеждаш толкова раздразнителна.

Друсила въздъхна облекчено, когато момичетата най-сетне се оттеглиха и тя остана сама на верандата.

Не можеше да седи на едно място и секунда повече, затова влезе в къщата и се качи в детската стая, където спеше Андрю. Не можа да се стърпи и го взе на ръце. Той издаде няколко хленчеци звуци, но после почувства присъствието на майка си и се отпусна. Друсила го прегърна, залюля го и докосна с устни гъстите му черни къдрици. Вече беше почти на година, здраво, набито момче.

Положи го обратно в леглото, дръпна мрежата около него и излезе на пръсти. Поспря се за малко в коридора. Щеше да бъде

безполезно да си ляга, затова слезе по стълбите, за да се поразходи в оградената с високи стени градина. Седна на една пейка под вечнозелен дъб, като отмахна висящите воали от мъх.

Все още беше напрегната, когато чу леко потракване по градинската порта, стресна се и извика тихо.

— Не се плашете, госпожо. Вий ли сте госпожа Сийтън, моля?

Беше тъпичкият писклив гласец на малко черно момченце.

Друсила отиде до портата и каза:

— Аз съм госпожа Сийтън. Какво искаш?

— Елате да ви дам това.

То ѝ подаде бележка през пръчките на портата. Още преди да го отвори, знаеше от кого е.

„Кръчма «Бичата глава». Пристанът Гадсън.“

Нямаше подпис, но тя знаеше. Не трябваше да отива. Трябваше да отпрати момчето, да скъса бележката и да си легне. И ако е необходимо — да не напуска къщата, докато не отплава корабът на Кевин.

Но не биваше да отплава. Не трябваше да отива в Куба, в онзи ад от насилие и убийства. Друсила трябваше да се срещне с него и да му каже това. Щеше да намери начин да го разубеди от този безумен план.

— Намери ми затворена карета и кажи на кочияша да чака на края на улицата — каза тя на момченцето. — Ще бъда готова след няколко минути.

Кръчмата „Бичата глава“ беше шумно заведение близо до брега. Посивелият кочияш изглеждаше скандализиран от заповедта да закара една дама на такова място, но нея не я беше грижа. Тя му плати и се качи бързо в каретата.

Но когато влезе в кръчмата, се поколеба. Беше посещавала такива места и преди, по бреговете на реките в Охайо и Кентъки, докато беше обикаляла с пътуващата трупа. Но оттогава се бе променила и сега се отврати при вида на моряците и жените им, които пиеха, караха се и се галеха открито. Отдръпна се, когато един мъж я приближи, набит червенокос моряк с раирана жарсена риза.

— Вие ли сте госпожа Сийтън? — Когато тя кимна, мъжът добави: — Елате с мен, моля. Аз съм Тим Клиъри. Пръв помощник на кораба на капитан Фаръл.

Малко поуспокоена, тя го хвана под ръка и му позволи да я поведе през тълпата. Привлече много любопитни погледи, но никой не я закачи. Зад стаята за пиене имаше къс коридор с врата в дъното. Вътре я чакаше Кевин.

— Благодаря, Тим — каза той. — А сега можеш да отидеш и да се захванеш сериозно с пиенето.

Даже и след като Тим Клиъри затвори вратата след себе си, Друсила продължаваше да чува смехове и крясъци отвън.

— Не е това, с което си свикнала — каза Кевин, сякаш прочел мислите ѝ. — Но е дискретно. — После млъкна и се вгледа в нея. — Липсваше ми, любов моя. — Протегна ръце и я прегърна, но младата жена се отдръпна. Той се засмя тихо и добави: — Как е ръката ти?

— По-добре е...

Той хвана ранената ѝ ръка, погледна я и притисна устни до дланта ѝ. Друсила потрепери.

— Заповядай, седни и пийни нещо.

На кръглата дъбова маса имаше бутилка бренди и две чаши. Кевин беше пил от едната. Сега ѝ наля питие и когато тя се поколеба, каза:

— Хайде, това ще успокои нервите ти.

— Нищо ми няма на нервите. Не очаквах да те видя у Петигрю днес и естествено бях изненадана. А когато Летиция ми каза за кораба, който си купил от Джон... затова дойдох да поговорим. Не можеш да отидеш в Куба. Не можеш.

— Кой ти каза, че ще го направя?

— Редфорд спомена, че Джон Петигрю продал кораба си на някакъв контрабандист на оръжие...

— О, да. Редфорд. Ти не си губи времето, а веднага се вслуша в съвета ми, нали? Едва напуснах Нюпорт и се ожени за Сийтън. Сигурен съм, че „баба“ ти и майката на Редфорд са били много доволни от това. Две чудесни стари фамилии обединени. — Той вдигна чашата си. — Не е твърде късно да вдигна тост за булката, нали? Дълъг живот, щастие. И любов. Ти го обичаш, нали, Друсила?

— Разбира се... — Гласът ѝ не беше много уверен.

— Кажи го.

— Обичам Редфорд.

— Затова ли счупи дръжката на напълно здравото си чадърче, когато ме видя днес следобед? Затова ли дойде тук тази вечер? Защо...

— Престани, Кевин. Моля те.

— Защо се разтрепери като ученичка, когато те докоснах преди малко?

— Дойдох тук тази вечер само защото... Кевин, не бива да отплаваш за Куба. Зная, че смяташ да го направиш, но не можеш. Има и други начини да се печелят пари, без да рискуваш живота си.

— Да, но в момента никой от тези начини не ме интересува.

— Сигурно си полудял! Те застреляха екипажа на „Вирджиниъс“... както американци, така и кубинци.

— Нямах представа, че се интересуваш толкова от външната политика. Мислиш ли, че това е редно за една дама?

— Престани. Не мога да понеса мисълта, че ще се замесиш във война и...

— Не възнамерявам да се включвам в битките, любов моя. Ще направя един бърз курс с „Медея“. Изключително печеливш курс.

— Но ако нещо се обърка, ако с теб се случи нещо...

Кевин остави чашата си и се вгледа внимателно в лицето ѝ.

— Значи наистина те е грижа?

В погледа и гласа му имаше такава напрегнатост, че Друсила се стресна и обърка.

— Знаеш, че е така. Отърви се от този кораб. Или го използвай, за да товариш дървен материал или ориз.

Той поклати глава:

— „Медея“ е чудесен бърз кораб. Бил е построен, за да се промъква през блокадата на янките. Би било истински позор да го товаря с дървен материал или ориз. А сега, любов моя, говорихме достатъчно. Ще мине половината нощ, преди да се качиш на борда.

— Не разбирам.

— О, да, разбираш. Точно затова дойде тук. Не го отричай. И недей да се срамуваш от чувствата си.

— Аз съм омъжена...

— Не ми пука дори да си омъжена за дузина мъже. Все още ми принадлежиш. Винаги ще ми принадлежиш.

Кевин я закара с лодка до „Медейя“. Друсила не говореше, а седеше срещу него и го гледаше с чувство на обреченост затова, което щеше да направи. Кевин беше прав — тя му принадлежеше.

Младата жена вдигна поглед и видя как „Медейя“ се извисява над водата; чу вълните, които се плискаха в корпуса ѝ. Кевин даде сигнал на мъжа на вахта и онзи ѝ помогна да се качи на борда.

Друсила се стресна, защото си помисли, че двамата с Кевин ще бъдат сами; присъствието на моряците я караше да се чувства неловко.

Кевин я прегърна с една ръка, за да я подкрепя, докато я водеше.

— Внимавай — каза той по едно време и я издърпа настрани. — Този люк е отворен, както и другите. Останалата част от стоката все още се товари.

— По това време на нощта?

— Не искаме да се фукаме с целта на нашето пътуване. Бунтовниците имат агенти тук, в Чарлстън, но и испанците също.

— Значи е опасно. Защо трябва да го правиш? Не може ли да се откажеш от цялата идея? Не е прекалено късно...

Той я накара да млъкне, като обърна лицето ѝ към себе си и я целуна. После каза:

— Тихо, любов моя. Хайде, ела. Надолу по тези стъпала.

Каютата на Кевин беше малка и далеч не толкова разкошна, колкото онази, която беше споделяла с Редфорд по време на медения им месец на борда на „Трифон“.

Тя свали синята шапчица и кашмирения си шал. Секунда покъсно Кевин я взе в прегръдките си и я притисна до себе си. Целуна затворените очи, устните и шията ѝ с яростен глад.

— Липсваше ми. Господи, колко ми липсваше!

— Но не достатъчно, за да останеш с мен в Нюпорт. Напусна ме, без да кажеш нито дума и...

— И след това в Ню Йорк прочетох за сватбата ти с Редфорд. — Той извърна очи за момент. — Разбира се, беше права да се омъжиш за него. Той ти даде онази сигурност, която аз никога нямаше да мога да ти осигуря.

Той я целуна отново; дълга целувка, изпълнена с копнеж. После я отдръпна за малко от себе си.

— Тази рокля страшно ти отива — каза, — но ако до две минути не си я свалила от себе си...

Тя започна да разкопчава корсажа си, после погледна към полюшващия се фенер.

— Не ме карай да го изгасвам — рече Кевин. — Искам да те погледам. Толкова отдавна не съм виждал тялото ти!

Няколко минути по-късно, когато вече лежеше до него на тясното легло, той прокара върховете на пръстите си по нежните извивки и малките сенчести вдлъбнатини на тялото ѝ.

— Станала си жена — каза Кевин.

— Не съм се променила.

— О, да, променила си се. И това ми харесва. Понапълняла си мъничко тук... — Долепи устни до извивката на ханша ѝ. — И тук също, струва ми се... — Езикът му се придвижи бавно по вътрешната част на бедрото ѝ. — И...

Тя обви тялото му с дългите си стройни крака и се изви нагоре. Накрая вече и двамата не можеха да се сдържат. Друсила чу дрезгавото му дишане, а после и собствения си глас, ридаящ от радост и пълно удовлетворение.

Починаха малко, след това отново се любиха. И отново. След дългите месеци на раздяла Кевин не можеше да ѝ се насити. А и нейната нужда не бе по-малка. Как бе живяла през тези месеци на празнота, без да се случи нищо истинско; нищо, което да е от значение!

Освен раждането на Андрю. Синът на Кевин. Помисли си, че ако му каже за Андрю, може би той няма да замине. Вероятно ако знаеше, че има син, нямаше да рискува живота си с толкова лека ръка.

— Кевин.

— Да, любов моя? Готова си отново? Толкова скоро?

— Не, не е това. Има... нещо друго, което не съм ти казала. Имам дете. Момченце.

Над очите му за момент падна сянка и Друсила се разгневи на себе си, задето беше посмяла да развали съвършеното преживяване, което бяха споделили тази нощ.

— Зная — каза тихо той. — Джон Петигрю го спомена. Каза ми също, че Редфорд смята да влезе в политиката. Че той, Петигрю и още няколко човека ще бъдат тази вечер на политическа среща. Иначе

нямаше да ти изпратя онази бележка. Все пак ти ще трябва да продължиш да живееш със съпруга си, след като си отида.

— За бебето... — започна тя.

— Добре де, имаш бебе. Няма нищо необикновено в това да дариш съпруга си със син, нали?

Но в гласа му имаше горчивина. Той я обичаше достатъчно, за да я ревнува, но не достатъчно, за да остане при нея.

— Прилича ли на баща си?

На Друсила ѝ се доплака, защото усещаше, че красотата на тази нощ се изплъзва, и се мразеше за това. Не можеше да се опитва да задържа Кевин, призовавайки чувството му за дълг. Ако не я обичаше достатъчно, за да остане заради нея, тя нямаше да му каже истината. И все пак...

— Да — рече тихо. — Целият се е метнал на баща си.

— Редфорд трябва да е много горд. А предполагам, че и Теодора е доволна.

— Това означава страшно много за тях. Момче, което да продължи фамилното име. Един ден то ще бъде господар на Сийтън Баръни.

Кевин не отговори нищо. Лежеше, загледан мрачно в лампата, която се полюшваше над главите им. Друсила протегна ръка, сложи длан на гърдите му и погали твърдите силни мускули. Той не се помръдна, нито я погледна. Тя се надигна и притисна полуотворените си устни до рамото му. Влажната му кожа имаше солен вкус.

— Моля те, Кевин — прошепна тя. — Моля те...

Той се усмихна бавно, протегна ръце и постави Друсила върху себе си.

— Мисля, че така ми харесва повече.

Гласът му прозвуча гърлено и леко пресипнало, а очите му не се отделяха от нея, докато още веднъж двамата се сляха в едно, давайки и получавайки върховно удоволствие.

Малко преди зазоряване Друсила се върна в къщата близо до Батарейта. Мина през градината и се качи горе. Пред вратата се поколеба, после я отвори бавно и безшумно. Леглото беше пригладено и недокоснато. Редфорд още не се бе прибрал, което не я изненада, тъй като той бе казал, че срещата ще продължи цяла нощ. Друсила

подозираше, че макар тези срещи да започваха в нечий частен дом или офис, свършваха в някой от най-елегантните барове в града.

Беше обещала да се срещне отново с Кевин на следващата вечер. Не, на същата вечер, защото вече беше започнал новият ден. Погледна лицето си в огледалото над тоалетката и си помисли как се бе променило то само за няколко часа. На бузите ѝ беше избила нежна руменина, а на устните ѝ играеше лека усмивка.

Не чу нито стъпките по покритите с килим стълби, нито отварянето на вратата на спалнята.

— Друсила.

Редфорд стоеше на вратата зад нея. Лицето му бе зачервено, а сините му очи блестяха. Устните му бяха отпуснати. Явно бе пил повече от обикновено. Той понечи да тръгне напред, но се олюля и сграбчи бравата.

— Друсила, миличка. Извинявай. Връщам се у дома... толкова късно. Не се сърди.

— Не се сърдя.

— Сладка Друсила. Сладка... — Гласът му бе надебелял и думите звучаха неясно. — И хубава. Толкова хубава...

— Тихо сега. Ще събудиш цялата къща.

— Не искам да събуждам никого. Искам да спя.

Той се домъкна до леглото и легна, както си беше облечен. Очите му се затвориха и секунда по-късно се чу равномерно му дишане.

Друсила облече нощницата си, но не можа да събере сили да легне до съпруга си. Вместо това се сви на шезлонга в другия край на стаята и заспа почти веднага.

Тази сутрин Редфорд не дойде на закуска и по обяд все още беше в полутъмната спалня. Когато следобед се появи в градината, изглеждаше блед и изтощен. Друсила, която наблюдаваше играещия между храстите Андрю, погледна изненадано към съпруга си. Той винаги бе държал на пиене и даже и когато се бе напивал преди, бе изглеждал достатъчно добре на следващата сутрин.

Тя му предложи чаша силно черно кафе от сребърния чайник до себе си. Редфорд го изгълта, после си наля още едно.

— Няма ли да ме попиташ как мина срещата?

— Надявам се да е била успешна — отговори Друсила.

— Наистина беше. На следващите избори ще се стремя към законодателството и не се съмнявам, че ще спечеля място. Този път демократите ще спечелят недвусмислено.

— Това е добре — каза тя, докато наблюдаваше как Андрю се боричка с черно-бялото си кученце.

— Не ти е много интересно, нали? — След това, без да ѝ даде възможност да отговори, добави: — Смятам тази вечер да отида до Сийтън Баръни. Мама ще иска да разбере как е минала срещата.

Друсила усети укорителна нотка, но не я беше грижа. През цялата сутрин се бе мъчила да измисли някакъв начин да се види с Кевин същата вечер. Беше разгледала и отхвърлила дузина планове. А сега, без никакво усилие от нейна страна, съпругът ѝ даваше идеална възможност. Младата жена усети леко угризение, но то бързо отмина.

— Искаш ли да дойдеш с мен? — попита Редфорд, без да сваля поглед от лицето ѝ.

— Майка ти иска да стоя тук с Гуен и Хейзъл.

— А, да, забравих. Трябва да се правиш на придружителка.

На Друсила ѝ се стори, че чува иронична нотка в гласа му.

— Това беше идея на майка ти — напомни му тя.

— А ти никога не си харесвала Сийтън Баръни, нали?

— Опитвах се. Красиво място, но е толкова отдалечено от всичко.

— Да, разбира се. — Той отиде до Андрю, взе го на ръце и го подхвърли високо. Бебето запищя от удоволствие. — Надявам се синът ми да харесва плантацията толкова, колкото и аз. Тя ще бъде част от наследството му.

Същата вечер, когато Редфорд замина за Сийтън Баръни, а Гуен и Хейзъл се оттеглиха, Друсила се измъкна от къщата, спря една закрыта карета и към полунощ отново беше на борда на „Медей“. Тази вечер на кораба цареше по-голямо оживление от предишната.

— Ще отплавате съвсем скоро, нали? — попита Друсила.

— Да, любов моя.

— Кога?

— Трябва ли да ми говориш за това още сега?

Той я заведе до кърмата, но Друсила спря на върха на стълбата, която водеше надолу към каютата.

— Има ли нещо, което бих могла да кажа, за да те накарам да промениш решението си?

Но лицето му бе придобило онова упорито изражение, което ѝ бе тъй познато. Младата жена се отдръпна настрани, когато Тим Клиъри поведе работещата група към един от люковете.

— Ако ти трябва пари, аз...

— Парите са важни. Но имам и други съображения.

Тя го погледна изненадано.

— Едва ли си един от бунтовниците. Куба не е твоя родина.

— Пет пари не давам коя страна ще спечели. Ако испанците имаха нужда от доставки, щях да продавам и на тях.

— Тогава защо трябва да отиваш? Кажи ми.

Кевин въздъхна нетърпеливо.

— Друсила, ти означаваш за мен повече, отколкото която и да било друга жена в живота ми. Но не мисля, че жената може да разбере някои неща у мъжа. Трябва да отида в Куба. Ако не беше Куба, щеше да бъде някое друго място.

— Но не можеш да продължиш така до края на живота си. Все някога ще трябва да се установиш.

— Слушай — каза Кевин. — Много мъже наистина се установяват рано или късно. Женят се, отглеждат деца, пускат корени в някое парче земя и го правят свое. Но има такива, които не могат. Аз съм от тях.

— Но миналата нощ си помислих...

— Никога няма да забравя миналата нощ. Ще я нося в паметта си до края на дните си. Повярвай ми, Друсила.

— И ще ти бъде ли достатъчен само споменът?

— Ще се наложи да бъде. Такъв съм си. Не ме моли за повече, отколкото мога да дам.

В гласа му имаше категоричност, която не ѝ даде възможност да каже нищо повече.

— Хайде да вървим долу в каютата — каза той. — Да преживеем пълноценно останалото време, което имаме.

Притегли я в обятията си, но Друсила остана скована. Само след секунди обаче страстта надмогна гордостта ѝ.

— Толкова те обичам — каза тя.

По палубата се чуха стъпки и Кевин се освободи нежно.

— Да, Тим, какво има? Казах ти, че не искам никой да ме безпокои.

— Съжалявам, сър. Но този господин тук казва, че го праща господин Петигрю и си помислих...

Друсила се обърна и изпищя. Редфорд стоеше пред нея с пламнали от ярост очи и свити в тънка линия устни. Кевин застана пред Друсила.

— Редфорд, изслушай ме, моля те — започна тя.

Но Кевин я прекъсна спокойно:

— Сийтън, с жена ви се познаваме отпреди. Тя чула, че съм в Чарлстън и дойде тук да се сбогуваме...

— Ти си гаден лъжец — рече Редфорд.

Очите му святкаха и Друсила се запита дали не беше пил отново. После осъзна с ужас, че той не е бил толкова пиян, колкото изглеждаше, когато се бе прибрал в спалнята им предишната сутрин. Не достатъчно пиян, за да не забележи роклята, шапката и шала й. И да се зачуди и размишлява над това.

Изобщо не бе имал намерение да заминава за Сийтън Баръни. Беше я изчакал някъде и я бе последвал тук.

— Аз бях този, който намери Друсила в Ню Йорк, господин Сийтън, и я отведох при баба й. Така че тя естествено искаше да ме види и...

— Ти си гаден лъжец. А тя е малка невярна мръсница. Знам ги тези като нея. Тихи и невинни, но само мъжът да им обърне гръб за час...

— Достатъчно — каза Кевин и направи крачка напред. — А сега се махайте от кораба ми.

Друсила знаеше, че Кевин се владее само заради нея; защото след като заминеше, тя трябваше да се върне и да продължи да живее със съпруга си.

— Тим — рече Кевин, когато Редфорд не направи никакво движение да тръгне, — отведи господина и ако той не е в състояние да гребе, накарай някой от екипажа да го закара до брега.

— Ще го прехвърля и през борда, само да кажете, сър — рече Клиъри.

— Няма да се наложи. Мисля, че господин Сийтън просто е пийнал малко повечко.

Друсила едва сега видя, че Редфорд носи плоска кутия от сандалово дърво под мишница. Той я отвори и на светлината на единия от фенерите проблесна метал. Два пистолета с дълги цеви лежах в кадифените си легла.

— Вземи единия — каза Редфорд и протегна кутията към Кевин. — Като обиден аз имам право да избира оръжието.

— Да се дуелираме с пистолети? — поклати глава Кевин. — Хайде, Сийтън, знаете толкова добре, колкото и аз, че дуелите бяха обявени извън закона още преди години. Но дори и да не бяха, проклет да съм, ако участвам в такава глупост.

— Ако не знаеш да боравиш с пистолет...

— Знам — отвърна Кевин. — Но трябва да сте се побъркали, ако си мислите, че ще се бия с вас. Вие сте пиян. Или луд. И в двата случая...

Редфорд взе единия от пистолетите от кутията и я плъзна през палубата с крак.

— Вземи го.

Кевин не му обърна внимание. Наведе се, вдигна кутията с пистолета и с едно бързо движение я хвърли през борда във водите на пристанището.

След това се приближи до Редфорд, чийто пистолет сочеше право към гърдите му. Друсила не смееше да издаде звук, нито да се помръдне.

После всичко стана толкова бързо, че в главата ѝ се запечатаха само объркани, ужасни образи — Кевин, който се хвърли напред; гърмът на оръжието; остра миризма на дим. Ризата на Кевин бе обгорена и на ръката му имаше кръв. Сега Друсила наистина изпищя, но никой не ѝ обърна внимание. Кевин се свлече долу и в този ужасен момент тя си помисли, че е убит. Но той се размърда, сграбчи Редфорд за коленете и двамата мъже се сборичкаха, пръхтейки като животни.

След това Кевин отново вдигна Редфорд и го стовари върху преградата, задържа го там и като използваше ранената си ръка, удари главата му в твърдата повърхност. После го пусна и остана за момент, като се полюляваше и гледаше изненадано към собствената си кръв. Куршумът само го бе одраскал, дори Друсила виждаше това, но ѝ прилоша при мисълта какво можеше да се случи. Съпругът ѝ се свлече на колене, като разтърсваше глава, сякаш се опитваше да я проясни.

— Свали го от кораба, Тим — каза Кевин и се обърна към Друсила: — Всичко е наред. Успокой се.

Но Редфорд не стана. Вместо това, Друсила го видя да пълзи на колене по палубата; после пистолетът отново се озова в ръката му. Изправи се неуверено на крака и макар пистолетът за момент да потрепна, той се овладя и се прицели.

Тим Клиъри изруга и вдигна тежкия ключ, който лежеше до отворения люк. Но бе твърде късно. Не бе достатъчно близо до Редфорд, за да го спре. След това ключът направи бърза дъга във въздуха и улучи мъжа ѝ в тила.

Друсила гледаше как Редфорд пуска пистолета и запитва назад. Ръцете му потърсиха да се хванат за нещо, но не успяха, падна в отворения люк и малко по-късно Друсила чу ужасяващото тупване.

Кевин се обърна, погледна към Клиъри и за момент Друсила сякаш не беше на себе си.

— Хайде — каза той на Клиъри. Стекоха се и други мъже, привлечени от пистолетния гърмеж. Друсила се опита да последва Кевин, но той я избута настрани.

— Остави ме да отида при него — каза тя.

— Остани тук. — После прибави към единия от моряците: — Дръж я.

Обхванаха я нечии ръце и тя не можеше да се освободи. След кратката борба се отпусна. Защо ли Кевин и Клиъри се бавеха толкова дълго долу? Защо не идваше да поговори с нея, да ѝ каже...

Най-сетне той излезе от трюма. Кимна на моряка, който я държеше, и той я пусна. Кевин я хвана за ръката и я заведе долу в каютата си.

— Мога ли да отида при него?

Кевин поклати глава.

— Редфорд е мъртъв — каза той. — Счупил си е врата.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Друсила се олюля и щеше да падне, но Кевин я обгърна около кръста с ранената си ръка и я полуотведе-полузанесе до каютата си, където я сложи на леглото. Тя трепереше, макар и вътре да беше топло и влажно.

— Ето, изпий това. — Опита се да ѝ подаде чаша тъмен гъст демерарски ром, но разбра, че Друсила не е в състояние да я задържи, затова поднесе питието към устните ѝ. — Хайде, изпий го.

Ромът беше парлив. Друсила се задави и закашля.

— Сега можеш ли да ме изслушаш?

Друсила кимна.

— Искам да останеш тук. Ще се върна колкото се може по-скоро.

— Къде отиваш? — попита тя.

— Лежи. Ще говорим, когато се върна.

— Това, което се случи на... Редфорд. Тим не беше виновен. — Откри, че ѝ е трудно да изрече името на съпруга си. — Ще се погрижа Тим да не бъде наказан. Ще им кажа...

— Ще кажеш... За какво говориш?

— Властите. Ще им разкажа точно как стана всичко.

— За бога, Друсила. Не можеш да кажеш никому нищо.

— Но аз трябва да... Аз... — Друсила се опита да се изправи, но той я накара отново да легне на леглото.

— Мирувай — рече нежно Кевин. — Затвори очи и се опитай да заспиш. Ромът ще ти помогне.

Но след като излезе, макар и ромът да беше замаял главата ѝ и стаята да плуваше пред очите ѝ, Друсила не загуби съзнание. Не заспа. Разтърсваха я силни тръпки. Сграбчи одеялото и зачака Кевин да се върне.

Когато той се върна, вече не носеше окървавената риза. Беше гол до кръста и раната на ръката му бе превързана с чиста бяла превръзка.

Говореше тихо; казваше неща, които Друсила не разбираше. Нещо за нещастен случай.

— Тялото на Редфорд ще бъде открито в подножието на стълбите, които водят към един от пристаните. Ще прилича на пристанищно убийство. Моите хора се погрижиха за всичко. Взеха му портфейла и всички ценности и го захвърлиха на пристанището. Всяка нощ там биват ограбвани и пребивани хора за далеч по-малко.

Друсила започна да разбира и за пръв път си помисли и за другите: Теодора, Гуен, Хейзъл.

— Майка му — каза тя. — Ще бъде ужасно за нея. И сестрите му...

— Далеч не толкова ужасно, колкото ако разберат истината.

Друсила седна на леглото и нададе приглушен вик.

— Престани. И ме чуй. Ако кажеш фактите на властите, аз ще се измъкна и ще бъда свободен като птичка. Тим също. Но ти ще страдаш.

— Заслужавам да страдам.

— Не, Друсила. Ти не си виновна за нищо. Не знаеше, че той ще те последва тук и ще се опита да ни убие.

— Трябваше да се досетя. Винаги е бил луд от ревност. Даже и по време на медения ни месец. Предизвика на дуел един мъж, който само флиртуваше с мен. И после, когато мъжът отказа да се дуелира, той го наби... мисля, че дори щеше да го убие, ако капитанът...

— В такъв случай няма защо да се самообвиняваш — прекъсна я Кевин. — Ти не си искала да умре, аз също. Но щях да го убия и сам, преди да му позволя да ни застреля. И никой закон на света нямаше да ме обвини.

— Тогава защо трябва да крием истината?

— Заради скандала. Ако се разбере истината, с репутацията ти ще бъде свършено. Ще бъдеш съсипана.

— Не ме е грижа.

— Може би не заради теб самата. Но какво ще стане със сина ти? Точно така, Друсила. Помисли как ще го приеме той, да чува как наричат майка му... е, знаеш как.

— Да, зная.

— За момчето ще бъде достатъчно трудно да израсне без баща си. Можеш поне да му спестиш позора от публичен скандал. Позволи

му да израсне горд от името си, горд от майка си. Това означава страшно много за едно момче. Разбираш това, нали?

Тя кимна със свито гърло. Кевин смяташе Андрю за син на Редфорд и все пак беше загрижен за детето.

— Добре тогава. Всичко е уредено. Но ще трябва да изиграеш ролята си, а тя няма да бъде никак лесна. Ще трябва да се върнеш в къщата, без да те види никой. А утре или може би вдругиден ще ти се наложи да се държиш, сякаш всичко е съвсем нормално. Чакай малко. Те ще питат къде е Редфорд, нали? Сестрите му, слугите.

— Той каза, че заминава за Сийтън Баръни.

— Тогава всичко е наред. Ами майка му? Очаква ли го да пристигне днес в плантацията?

Друсила поклати глава.

— Снощи, когато влезе, аз току-що се бях върнала. Беше пиян и си помислих, че не е забелязал, дето съм още със същата рокля. Но е забелязал. Или може би е осъзнал видяното, когато се е събудил. Не ми каза нищо, но сигурно ме е изчакал и ме е последвал тук. Явно изобщо не е имал намерение да ходи в плантацията; просто е искал да приспи подозренията ми.

— Значи няма да забележат отсъствието му още няколко дни нито в къщата, нито в плантацията, а дотогава...

— Да, разбирам.

— Когато открият тялото, може да се наложи да го разпознаеш. Никой няма да намери странно, ако изглеждаш съсипана. Но не трябва да казваш нищо, което да наведе на мисълта, че смъртта на мъжа ти не е нещастен случай.

Кевин я прегърна с една ръка и притегли главата ѝ към рамото си.

— Ти къде ще бъдеш? — попита тя.

— Утре отплавам за Куба. Но даже и да остана, ще бъде много опасно да се срещаме, преди да замина. Разбираш това, нали?

— Страхувам се — каза Друсила. — Без теб няма да успея да направя каквото трябва.

— Всичко ще бъде наред, Друсила. Ти вече не си изплашеното момиче, което намерих в дъжда през онази нощ в Ню Йорк. Ти си жена и имаш повече сила, отколкото можеш да предположиш. Имаш дете, което да пазиш. Само ти можеш да го направиш.

Друсила потрепна болезнено. Все още не беше прекалено късно да му каже за Андрию, но знаеше, че не може. Щеше да ѝ се наложи да го остави да отплава и да остане тук сама.

— Сега сте една състоятелна млада дама — каза ѝ Маркър Торп. Намираха се в кантората му на Броуд Стрийт и адвокатът тъкмо завършваше описанието на естеството и размера на Друсилината собственост.

Плантацията принадлежеше на Теодора, защото ѝ бе оставена от бащата на Редфорд, загинал в първите дни на войната. Но цялата собственост, която бе купил мъжът и на свое име, сега преминаваше у Друсила. Тя седеше в големия старомоден кабинет срещу бюрото на господин Торп. Прозорците бяха отворени, но въпреки това в стаята бе горещо. Беше вече май и Чарлстърн се печеше в първата вълна на жегата. Друсила, облечена в траурна рокля от тежка коприна, се размърда неловко на стола си и помахаше с ветрилото, като се надяваше срещата скоро да свърши. Но господин Торп продължаваше да описва текстилните фабрики заедно с къщичките за работниците в западната част на щата; дървопреработвателната фабрика тук, в Чарлстърн; складовете надолу по крайбрежието; както и железопътните акции и дяловете в тютюневата компания.

— Има и няколко малки магазина на Кинг Стрийт...

— Моля ви, господин Торп, не мога да поема всичко това точно сега. Изобщо не съм запозната с деловите въпроси.

— Можете да се научите — отговори той. — Може би не веднага, а малко по малко, както направи свекърва ви. А междувременно не бива да се тревожите, аз ще се оправям с подробностите около управлението на собствеността. Както всъщност съм правил през всичките тези години за семейство Сийтърн.

Друсила харесваше Маркър Торп още от първата им среща. Макар и да беше петдесет и няколко годишен, лицето му, под гъстата сребристая коса, бе червендалесто и младежко, а очите му — дружелюбни.

— Тогава какви са вашите планове, ако мога да запитам? Смятате ли да живеете с Теодора в Сийтърн Баръни? Или ще останете в къщата тук, в града?

— Нямам планове.

— Разбираемо — след тази трагедия. Ще отнеме известно време, докато съберете парченцата от живота си. Мога ли да ви кажа нещо като приятел?

— Разбира се.

— Не се погребвайте в плантацията. Във всяка къща, дори и с размерите на Сийтън Баръни, може да има само една господарка. Трябва да помислите да си създадете нов живот.

— Нов живот ли?

— Вие сте млада жена, и то много красива. Трябва да помислите за нов брак. Известно време не, разбира се, но след приличен интервал... Имате дете, за което да мислите. Едно момче има нужда от баща.

И Кевин беше казал същото. Тя извърна глава и се опита да не мисли за него, заминал далеч в Куба.

— Простете ми — каза Маркърс Торп. — Може би е твърде рано да говоря по тези въпроси. Кажете ми, смятате ли да прекарате лятото при баба си в Нюпорт? Чудесен здравословен климат имат там.

— Това лято баба ми няма да отваря къщата в Нюпорт. Докторът ѝ препоръчал да замине за чужбина. Трябвало да отиде на бани във Франция, Екс ле Бен; ревматизмът тази година ѝ създавал проблеми.

— Разбирам. Но не смятате да прекарате лятото тук, в Чарлстън, нали? Би било неразумно. Тук има твърде много треска.

Друсила кимна, спомняйки си за смъртта на Кити.

— Не, няма да остана тук. Теодора е уредила за всички ни да прекараме лятото в един хотел в планините в Северна Каролина. Близко да Ашвил.

— Точно така — каза ентусиазирано Торп. — Разбира се, там е тихо и усамотено, нищо подобно на Нюпорт. Но планините са прекрасни, а въздухът — чист.

Друсила не я беше грижа къде ще прекара лятото. Все още бе потресена и замаяна от смъртта на Редфорд и от заминаването на Кевин. Сега той се намираше на един остров, където вилнееше кървава война. Вестниците в Съединените щати описваха ожесточените атаки на партизаните и бруталните отпори на испанските войски, без да изпускат нито една неприятна подробност.

По пътя към къщи Друсила затвори очи под яростното палецо слънце. Само в градините с високи стени имаше някаква хладина. Искаше ѝ се да се върне в къщата, да свали тясната траурна рокля и шапката с воал и да си облече лека муселинена роба. Но когато найсетне стигна в мрачния коридор, чу гласове от дневната и разбра, че Гуен и Хейзъл са се впуснали в една от честите си караници.

— Мама каза, че ако реколтата е добра, няма причини да не отидем в Лондон за следващия зимен сезон — рече Хейзъл. — Помисли си само, Гуен — Лондон, Париж, може би Рим...

— Предполагам, че намираш мисълта за това пътуване из Европа крайно романтична. — Тонът на Гуен беше много саркастичен. Вече двадесет и шест годишна, тя бе изоставила всякакви опити да изглежда като кокетно момиченце.

Сега, когато зърна Друсила, тя извика:

— Моля те, ела тук, мила, и пийни малко лимонада. Сигурна съм, че ще ти се отрази добре след това пътуване.

Друсила се присъедини към Гуен и Хейзъл и седна до прозореца. Лимонадата беше студена и тръпчива, но на младата жена ѝ се искаше да се бе изплъзнала незабелязано нагоре по стълбите. Не желаше да се включва в спора между двете си зълви.

— Не знаеш ли защо мама иска да ни влачи из Лондон? Тогава ще е минал траурът и ще може да ни излага на показ по балове, концерти и театри. И да се мъчи да ни намери съпрузи.

— Гуен, наистина...

— Знаеш, че е вярно, Хейзъл. Но аз няма да го направя. Няма да отида в Лондон и това е окончателното ми решение.

— Че какво друго ни остава? Младите дами трябва да се омъжват...

— Аз не съм млада дама — каза троснато Гуен. — Аз съм стара мома. Даже и мама го знае. Ти все още имаш шанс или поне щеше да имаш, ако не се объркваше всеки път, когато ти се наложи да говориш с мъж. Иди с мама, ако искаш. Омръзна ми това излагане на показ, както някога правеха с кварталонките по търговете.

Хейзъл ахна, а след това се изкикоти нервно.

— О, господи, как можа да кажеш такова ужасно нещо! Какво ще си помисли Друсила...

— Друсила има ум в главата. Знае, че съм права.

Гуен стана и закрачи из стаята, а коравите черни поли зашумоляха около нея.

— Всъщност никога не съм искала да се омъжвам. Винаги съм намирала мисълта за женитба доста отвратителна.

— Но... какво ще правиш, ако не се омъжиш?

— Не съм сигурна. Зная само, че макар повечето жени да са подходящи за брак, да са родени да бъдат съпруги и майки, аз не съм. Не искам да споделям леглото си с никой мъж, да нося децата му или... О, за бога, Хейзъл! Смяташ, че бракът в реалния живот е същият като в глупавите романи, които постоянно четеш? Една бърза целувка по челото и куп красиви думи. Но всъщност има повече от това. За жената бракът означава слушане на мъжа, подчинение на животинските му нужди и преминаване през бременност и раждане.

Хейзъл нададе кратък вик, който по-скоро приличаше на квичене на заек, хванат в капан.

— Не бива да говориш такива неща!... Не е прилично. — После се поколеба и прибави: — Освен това откъде би могла да знаеш какво е в брака?

— Защото съм чела някои книги, освен онези глупости, с които ти пълниш рафтовете си. Книги, които татко е донасял от Франция и Германия, френският ми е отличен, а немският ми — задоволителен, както знаеш.

— Мама казва, че не бива да четем тези книги.

— Мама може да контролира парите и избора ни на рокли, но не мислите ни. Във всеки случай — не моите.

Друсила погледна зълва си с възхищение. Винаги бе знаела, че Гуен е интелигентна, но никога не бе предполагала, че под скованата ѝ външност се крие такъв дух.

Хейзъл стана, повдигна полите се и изхвъркна от стаята.

— Няма да слушам — каза тя, преди да изчезне в коридора.

Гуен се усмихна.

— Надявам се да не съм шокирала и теб, Друсила.

— Не ставай глупава. Впрочем и аз съм съгласна, че една млада жена би трябвало да бъде свободна в избора си дали да се омъжи или не.

— Тези твои думи не ми помагат особено, след като мама брои всяко пени. Предполагам, че ще продължи с опитите да ме пласира

някъде, преди накрая да признае, че е безнадеждно. После ще прекара остатъка от живота си в това да ме кара да се чувствам нещастна. — Тя се засмя дрезгаво. — О, за момичета като теб нещата стоят другояче, Друсила. Ти си толкова хубава, толкова... Мъжете биват естествено привлечени към теб; искат да те направят щастлива, да ти дадат всичко...

— Може би — отговори тихо Друсила, като си спомни бурния си брак и честите горчиви сблъсъци с Кевин. — Но даже и за мен... — Млъкна рязко.

— Зная — каза Гуен. — Редфорд беше свободен да излиза и се връща, когато му е угодно. А когато поискаше Емалин... — Пое си рязко дъх и поруменя. После рече, очевидно притеснена: — О, прости ми. Не исках да...

— Досещах се за истината за Редфорд и Емалин — каза спокойно Друсила. — Предполагам, че даже и войната не е била достатъчна, за да промени тукашните обичаи. — После, за да облекчи болезненото притеснение на Гуен, добави: — Хейзъл те попита какво искаш да правиш, ако не се омъжиш. Какво е то?

Гуен сви рамене.

— Всъщност няма значение. Но ако можех да правя, каквото си искам, щях да отворя училище за млади дами, зная го със сигурност. И щях да мога да ги обучавам. Имам добри познания по езици, не само по френски и немски, а и по латински. Бих могла да наема учители по предметите, в които не съм особено компетентна: музика, танци, рисуване. О, но каква полза има да ти го разправам? Ако Редфорд беше жив, може би щеше да разбере поне донякъде и да ми помогне. Но сега...

— Аз ще ти помогна.

Друсила не беше планирала да изрича тези думи, но те се изплъзнаха неочаквано от устата ѝ. Но не съжаляваше.

— Имам толкова много; повече, отколкото изобщо ми трябва. Този следобед Маркърс Торп ми описваше цялата собственост, която сега е моя. Ще ти дам, каквото ти е необходимо, за да отвориш училището си и да наемеш учители.

Воднистите очи на Гуен засияха и лицето ѝ порозовя. Сега, в ентузиазма си, изглеждаше почти хубава.

— О, сериозно ли говориш? Но аз не бих могла да ти позволя да платиш за училището.

— Защо не? Редфорд едва ли би искал да прекараш целия си живот, влачейки се след майка си, примирявайки се с нрава и хапливите ѝ забележки.

— Мама никога няма да ми прости. Нито пък на теб, задето ми помагаш.

— Ще рискувам да си навлека недоволството ѝ, ако и ти го направиш — отговори Друсила.

— Аз ще... О, да, ще го направя! И никога няма да го забравя. Ще ти се изплатя. Не само с пари, макар че веднага щом училището започне да печели, ще си ги получиш обратно, обещавам. Но... — Гласът ѝ потрепери и Друсила се уплаши да не би събеседницата ѝ да се разплаче. Но вместо това, тя каза: — Да отидем да се видим утре с господин Торп. Ще го помоля да ни помогне да намерим сграда.

Теодора беснееше и спореше, но без успех.

— Маркът смята, че това е страшно разумна идея — каза Гуен на майка си.

— Вероятно Друсила му е повлияла — парира Теодора.

— Маркът Торп е достатъчно стар, за да бъде баща на Друсила, а и обожава жена си — рече Гуен.

— Възрастта на един мъж не го предпазва от оглупяване при вида на някое хубавичко лице — отвърна Теодора.

— Мисля, че е чудесно от страна на Друсила да помогне на Гуен — намеси се Хейзъл. — Мисля...

— Не си спомням да съм те питала за мнението ти — каза Теодора. — И между другото, тъй като заминаваме утре, по-добре иди да провериш дали Беси ти е приготвила краставичната смес за измиване на лице. Лошо е, че изглеждаш толкова прежълтяла, Хезъл. Може би смяната на климата ще подобри тена ти.

След като разклати и малкото увереност, които дъщеря ѝ бе успяла да събере, Теодора остана доволна.

Друсила въздъхна. Усещаше, че ѝ предстои лято, изпълнено със спорове и заяждания, но поне знаеше, че е направила каквото може, за да освободи Гуен от доживотното робство на Теодора.

Лятото се оказа точно толкова трудно, колкото Друсила бе очаквала. Тя се опита да се съсредоточи върху красотата наоколо: свежия, хладен планински въздух; хубостта на рододендроните и лавровите дървета в разгара на цъфтежа им; величествените мрачни балсамови и кедрови дървета, които придаваха очарование на тази девствена земя; бледосините планини на фона на по-наситеносиньото небе. Предприемаше дълги разходки по лъкатушещите пътеки или си играеше с Андрю под сенките на дърветата.

Макар и гостите в хотела да имаха активен светски график, не се очакваше Сийтънови да присъстват на танците, мюзиклите и пикниците, защото бяха в траур. Друсила усещаше, че някои от господата я поглеждат с нещо повече от уважение и състрадание; не се съмняваше, че някои от тях биха били доволни да я развеселят и накарат да забрави загубата. Но Друсила се отнасяше с тях с хладна учтивост, която обезкуражаваше всякакви домогвания, и даже Теодора не намираще недостатъци в държането ѝ в новото положение на вдовица.

Кевин рядко напускаше мислите ѝ. Опитваше се да не слуша, когато гостите на хотела от време на време обсъждаха последните новини от Куба и ги описваха с живи и често ужасяващи подробности. Постоянно си напомняше, че Кевин не е замесен в борбата, че му се плаща единствено за доставката на товара. Той мислеше твърде много за себе си, за да се намеси в бунтовническата кауза.

Хейзъл Сийтън прекара лятото, потънала в романите, които си бе донесла; мечтаеше за пътешествието до Лондон през следващата година и се чудеше дали там ще успее да срещне някой млад и лъскав офицер-аристократ.

Гуен запълваше времето си със събиране на екземпляри от местните растения и цветя; изсушаваше ги и ги класифицираше в албумите и тетрадките си. Преговаряше латинската граматика и правеше планове за уреждането на домакинството в училището си.

В началото на септември пристигна писмо от Маркъс Торп, в което се казваше, че е намерил къща на Батарейта, обявена за продан. Гуен беше готова да замине веднага за Чарлстън, но както винаги, Теодора се противопостави.

— Надявам се, че не очакваш от мен да се повлека към Чарлстън преди края на септември. Там все още е твърде горещо.

— Няма нужда да идваш и ти, мамо.

— Не ми харесва идеята да пътуваш из страната сама. Не е редно.

— Наистина, мамо — рече Гуен. — Не заминавам за Калифорния, а просто се връщам в Чарлстън. А и — добави с иронична усмивка, която бе станала характерна за нея през последните няколко месеца — никога не ми се е налагало да се браня от вниманието на господата. В това отношение съм в абсолютна безопасност.

— Ако бе положила повече усилия да бъдеш приятна с джентълмените, докато беше по-млада, можеше и да си намериш съпруг. И нямаше да бъдеш принудена да прекарваш живота си като директорка на училище. Със сигурност ти дадох всички възможности...

Друсила, която не бе в състояние да слуша повече, се намеси:

— Аз ще замина за Чарлстън с Гуен, а Емалин ще ни придружи.

— Къщата в града е затворена — каза Теодора. — Прислугата няма да ви очаква.

— Мога да сваля покривките от мебелите сама — отвърна Друсила, като се опитваше да сдържи раздражението си.

— Както искате. — После през лицето на Теодора премина сянка. — Няма да вземеш Андрю, нали? Планинският въздух е много по-добър за него от жегата в Чарлстън.

Каквито и чувства да имаше Друсила към свекърва си, не можеше да поставя под въпрос любовта на старицата към Андрю. Затова се съгласи:

— Разбира се, че трябва да остане.

Гуен беше доволна от описанията на намерената от Маркърс Торп къща. Била построена от тухли, придобили мек розов цвят от соления въздух на пристанището. По думите на Торп триетажната правоъгълна сграда датирала от годините непосредствено след Гражданската война.

— Под верандата има градина с високи стени, идеална за младите дами, които да дишат чист въздух, без да бъдат наблюдавани

от улицата — каза Маркърс на Гуен. Тя бе настояла още с пристигането да отидат с Друсила в офиса му.

— Звучи прекрасно. Хайде да отидем да я видим веднага. Разбира се, ако не си уморена от пътуването, Друсила.

— Не, но бих искала да отида до дома, за да известя прислугата, че сме тук. Ще трябва да проветрим стаите и да свалим покривките от мебелите. Защо не отидете с Маркърс да огледате новия имот, а аз и Емалин ще продължим към къщи.

След като остави Гуен и Маркърс Торп до тухлената къща на Батарейата, Друсила нареди на кочияша да я откара у дома ѝ, но през пристанището.

— Поне ще има малко ветрец — рече тя на Емалин.

Въпреки жегата, на пристанището цареше оживление и Друсила долови смесените аромати на кафе, подправки и сол. Черни докери, голи до кръста, с лъснали от пот кожи, се огъваха под товарите си.

— Спри каретата! — извика тя на кочияша.

Когато той се подчини, Друсила се изправи и засенчи очи с ръка. Не знаеше кой знае колко за корабите, но силуетът на „Медея“ се бе запечатал в съзнанието и, когато бе останала да гледа към морето, след като Кевин си бе отишъл.

Емалин вдигна тревожно поглед:

— Нещо не е наред ли, госпожо Сийтън?

Друсила поклати глава и само след секунда слезе от каретата и забърза надолу по кея. Едва не се сблъска с висок, загорял младеж в синя униформа и офицерска фуражка.

— Моля ви — каза тя, като го сграбчи за ръката. — Онзи кораб ей там. Да, онзи. — Тя посочи с ръка. — Това е „Медея“, нали?

— Да, госпожо. Точно така, това е „Медея“. Пристигна в пристанището вчера, с по-малко от половината от екипажа си на борда. Добре че им се е случило хубаво време, иначе Тим Клиъри никога нямаше да го докара дотук.

— Тим Клиъри? Но... къде е капитан Фаръл?

— Не зная, госпожо. Клиъри е в „Бичата глава“. — Младият офицер протегна ръка, за да я задържи. — Почакайте, госпожо. „Бичата глава“ не е място за дама като вас, а и Клиъри не е престанал да пие, откакто...

Тя се отскубна, без да дочака да чуе останалото. Тим беше докарал „Медея“ обратно, но без Кевин. Всички страхове, с които се бе борила още от заминаването му, сега се надигнаха в нея. Когато се върна в каретата, сърцето ѝ биеше лудо. Кочияшът ѝ помогна да се качи и отново се намести на капрата си.

— Откарай ме в кръчмата „Бичата глава“... Бързо!

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Друсила намери Тим Клиъри, отпуснат върху покритата с петна от уиски дървена маса в задната стая на „Бичата глава“.

— Марш от тука, момиче! — рече той. — Не съм искал момиче... само от туй имам нужда. — После вдигна чашата си и я пресуши.

Вместо да махне ръката си, Друсила го разтърси.

— Погледни ме. Аз съм Друсила Сийтън. Тим, моля те.

Той примигва бързо и кървясалите му очи започнаха да се нагласят във фокус.

— О, боже! — каза той. — Госпожо Сийтън...

— Точно така. — Друсила се настани срещу него. — Кевин не се ли е върнал с теб?

— Не, мадам. Не се върна.

— Къде е той?

— В Куба.

Тим посегна през масата и огромната му ръка, покрита с червеникави косми, сграбчи нейната и я стисна болезнено.

— Трябва да ми повярвате, нямаше начин да го измъкна от онуй място. Проклетата крепост, дето я имат там...

— Кевин е мъртъв — прошепна тя.

Тим поклати глава:

— Не... не мисля. Жив е. Поне беше, когато отплавах от оня дяволски остров.

Гневът избухна с пълна сили:

— Жив ли е? И ти си го изоставил?

— Нямаше друг начин, казвам ви! Кълна се, че щях да разруша оня затвор тухла по тухла, ако можех. — Взря се в лицето ѝ. — Идете си оттука, госпожо Сийтън. Забравете Кевин. Сега вече никой нищо не може да направи за него.

Тим вдигна бутилката и си наля още една чаша уиски. Течността преля. Ръката на Друсила се стрелна и чашата се разби на пода.

— Не ти се полага повече от това, Тим. Не и докато не ми разкажеш всичко.

В очите му за момент лумна гняв, след това стихна.

— Добре — рече бавно той. — Пътешествието вървя по мед и масло. Добър, здрав кораб е „Медея“. Пуснахме котва в едно малко заливче в източния край на острова. Място, дето го контролират бунтовниците. — Планът беше да направим две брегови групи, а останалите от екипажа да останат на кораба. Трябваше да прекараме оръжията и припасите от другата страна. Един от бунтовниците водеше мен и моята група. Дори не знаех накъде, ама се справихме. Някакво командно укрепление горе в планините, там беше. Закарахме стоката на оня едър черен капитан, Антонио Макео. Там си имат истинска крепост. Жените и децата им са с тях. Събрани са от кол и въже, тия бунтовници — избягали роби, дребни плантатори, бандити. Имат и адвокати, бизнесмени; даже и няколко учени и поети. Общото между тях е, дето са готови да умрат, ама да се освободят от испанците.

Друсила си наложи да бъде търпелива и да остави Тим да разкаже историята по свой начин, но в момента можеше да мисли само за Кевин. Какво ли ставаше сега с него?

— Останах с моите хора на кораба. И почнах да чакам капитан Фаръл, както ми нареди. Само дето... той не се върна.

— Тогава откъде знаеш, че е жив?

— Една от бунтовничките, Пиа, ми изпрати вест. Не е на повече от петнадесет, ама както ви рекох, там се бият всякакви. Тя пере испанските офицери в затвора на провинция Орисите. Още нагоре в планините. Видяла войниците да водят Кевин. Причакали ги от засада и доколкото разбрала, останалите били избити. Същинско клане.

— Защо... не са убили и него?

— Щото той единствен може да им даде информацията, дето им трябва. Държат го да го разпитват. Той знае имената на кубинските изгнаници тук, дето дават парите за оръжието. И имената на свръзките им в Хавана. Знае разположението на бунтовническите укрепления в планините и къде биха се преместили, ако там положението им стане доста напечено.

— Но със сигурност им е казал, каквото е знаел. Той не е един от бунтовниците. Преди да отплавате, ми каза, че не го е грижа коя страна

ще спечели.

— Знам. И аз не мога да разбера. Ама онуй момиченце, Пиа, чула какво си приказвали войниците. Разправяли, че капитанът не щял да каже и една думичка на полковник Рамон Мартинес, шефа на затвора. Те... — Тим млькна и обърса уста с опакото на ръката си. — Правили облози колко дълго ще издържи.

Друсила започна да се тресе неудържимо:

— Може вече да е мъртъв. Може да са го...

— Не и Кевин Фаръл. Той е силен, нали знаете? И инат. Може да устиска много време, ама ония копелета измислят какво ли не да правят на затворниците си...

Друсила нададе вик и затвори очи, сякаш да прогони видението, което изникна в съзнанието ѝ: тялото на Кевин измъчвано, може би осакатено.

— Недейте — рече той, като се приближи до нея. — Не исках да ви казвам, ама... Хайде, стига сега...

Тя се изправи, протегна ръце към него и притисна лице до гърдите му, без да я е грижа за вонята на уиски и пот.

— Трябва да го измъкнем оттам, Тим... трябва да...

Той я хвана за раменете и я отдалечи от себе си. Явно не беше толкова пиян, колкото Друсила си мислеше.

— А сега ме чуйте. Стойте мирно и слушайте. Това не може да стане. Както ви рекох, затворът е въоръжен като крепост. Каменни стени. Големи топове отгоре. Ще трябва да съберем цяла армия и даже тогаз...

— Но ние трябва да направим нещо! — Тя зарови трескаво в ума си. — Името Сийтън е уважавано в този щат. Не може да няма някой... конгресмен, сенатор, който да би използвал влиянието си...

— По-добре да пробвате с някой от ония испански чиновници.

— Това е глупаво. Кевин е затворник на испанците. Защо тогава някой от техните длъжностни лица ще си мръдне пръста, за да му помогне да избяга?

— За пари, госпожо Сийтън. Пиа ми рече, че това е една от причините, заради която бунтовниците се мъчат да се освободят от испанците. Затуй, че правителството е толкоз корумпирано. Ама, дявол да го вземе, ще отиде цяло състояние за туй, дето искате да направите! Да измъкнете затворник от затвора. Отде ще вземете толкоз пари?

Умът на Друсила заработи трескаво. Когато Маркърс Торп й бе разказвал за размера на имотите й, тя се бе отнесла безразлично.

Но сега можеше да използва имотите, за да събере пари, с които да откупи освобождаването на Кевин от Куба.

— Чуй ме — каза тя, като сграбчи ръката на Тим. — Мога да намеря парите. Имам страшно много имоти: фабрики, акции, къщата в града... Аз съм богата жена.

Тим я погледна и в очите му започна да изгрява надежда.

— Ама даже и да се докопате до толкова пари, а то може и да са хиляди, трябва да действате бързо. Щото...

Той не довърши, но Друсила го разбра. Ако не стигнеха бързо до Кевин и не го измъкнеха от Куба, щеше да стане доста късно.

— Отивам право при адвоката си — каза тя. — Ще намеря парите. Но след това ще трябва да ме заведеш в Куба. Ще го направиш, Тим, нали?

— Чакайте малко — рече той. — Сигурна ли сте, че искате да рискувате? Сега в Хавана е долу-горе безопасно, че и в някои плантации на запад, ама даже и така положението там е несигурно. Плячкосвания, опожарявания...

— Не ме е грижа. Тръгвам. Ще бъде по-безопасно, ако предложи подкуп. Ти си работил с бунтовниците и може би личността ти е позната. Но аз отивам там като богата американска вдовица, която не се интересува от войната. Можеш да останеш на известно разстояние от брега с „Медей“, а когато освободим Кевин... — Гласът й прекърсна. Ами ако не успееш да откупи свободата на Кевин?

— Шансът е едно на милион — каза Тим.

— Не ме е грижа. Веднъж Кевин ми каза, че в мен има повече сила, отколкото предполагам. Може и да е бил прав.

Тим я погледна внимателно.

— Вий сте жена и половина, госпожо Сийтън.

— Друсила — рече тя. — Сега сме вече партньори, Тим. Кога можем да отплаваме?

— Зависи кога ще успеете да намерите парите, бих казал — след две седмици. Толкова ще ми трябва да набера пълен екипаж и да направим някои ремонти.

Случи се така, че не й се наложи да чака до следващия ден, за да говори с Маркърс Торп. Когато се върна къщи, откри, че Гуен е

поканила адвокатата на вечеря.

— Това беше най-малкото, което можех да направя, като се има предвид, че Маркърс е намерил прекрасна сграда за училището — каза Гуен, докато тримата довършваха вечерята си в трапезарията с висок таван.

Но след това, когато тримата седнаха в градината, за да пият кафе, Друсила каза на Маркърс какво иска от него. Той изглеждаше слисан и не прояви особен ентузиазъм.

— Простете ми, скъпа, но това, което предлагате, е доста непрактично. Ако ми се даде достатъчно време — да кажем няколко месеца или година, мога да получа за имотите ви реалната им стойност. Но в рамките на няколко седмици не бих успял да продам фабриките, складовете или каквото и да било, без да понесете значителни загуби. Ще ми е нужно време, за да намеря добри купувачи.

— Трябва да имам парите, и то бързо. Поне двадесет и пет хиляди. Ако е възможно — и повече.

— Какво има, Друсила? Когато ни остави с Маркърс днес следобед, беше съвсем добре. А сега не си на себе си. Почти не докосна вечерята си. И това настояване за пари. Бъди сигурна, че можеш да ни кажеш защо имаш нужда от такава сума.

Друсила погледна Гуен, после отново Маркърс. Можеше ли да им се довери? Осъзна, че не можеше просто така да изчезне от Чарлстън; че все пак трябваше да даде някакво обяснение за заминаването си. Не биваше да забравя и Андрю. Все някой трябваше да се грижи за него, докато тя се върнеше.

— Скъпа моя — казваше в този момент Маркърс, — от години се грижа за делата на семейство Сийтън. Ще направя всичко, за да ви помогна. Но трябва да бъдете откровена с мен. И с Гуен.

Друсила се поколеба, после пое дълбоко дъх и рече:

— Напускам Чарлстън. Трябва да замина веднага за Куба и да взема със себе си пари, много пари.

— Куба ли? Но защо ще ходите там?

— Един... мой приятел има сериозни неприятности. — Това беше абсолютно недостатъчно, но как по друг начин можеше да им го каже? — Затворен е от испанските войски там. Казаха ми, че мога да го измъкна, но ще трябва пари. Голям рушвет.

Гуен и Маркърс си размениха погледи.

— Напълно вярно е, че в Куба има корумпирани служители, които биха направили почти всичко срещу подкуп. Но вашият приятел... Защо е в затвора? — попита Маркърс.

— Това не е от значение. Само ако бихте...

— От значение е наистина. Имам неколцина познати във Ван. Ако ми кажете информацията, която имате, мога да задвижа нещата и вероятно ще бъде възможно да помогнете на вашия приятел...

— Но ще отнеме време, нали? — попита Друсила.

— Боя се, че да.

— Нямам никакво време. Ако не го измъкна бързо, ще го убият.

— Разбирам.

— Ако не ми помогнете да намеря парите, ще трябва да потърся услугите на друг адвокат — каза решително Друсила.

— Друсила, Маркърс се опитва да ти помогне... И двамата искаме да ти помогнем.

— Няма нужда да наемате друг адвокат — рече с тихо достойнство Маркърс. — Ако настоявате, ще продам част от вашата собственост веднага, макар и, както вече изтъкнах, да понесете значителни загуби. Колкото до останалото, можете да вземете заеми, като използвате акциите си от железопътните компании като допълнителна гаранция. Също и текстилните фабрики. Ще ви осигуря най-добрите условия, които мога.

— Моля ви, направете каквото можете.

— Имайте ми доверие — каза той и се надигна от стола си. — И, Друсила... щом намерим парите, ще имате нужда от имената на важни длъжностни лица там... освен ако вече ги нямате.

— Не... не съм помислила за това.

— Ще видя какво мога да направя. Ако е възможно, ще ви дам препоръчителни писма чрез някои от моите познати в Чарлстън. Но ми обещавайте едно нещо.

— И какво е то?

— Обещавайте ми, че няма да напускате Хавана. Разбирате ли, там е сравнително безопасно. Бизнесът върви, както обикновено. Но в провинцията е нещо съвсем друго. Дайте ми дума, че няма да вършите нищо безразсъдно.

— Обещавам — каза тя.

След като Маркърс си отиде, Друсила и Гуен седяха известно време в мълчание. Гуен проговори първа:

— Какво мога да направя? Дължа ти толкова много. Ако има начин да ти помогна, само ми кажи.

— Можеш да загладиш положението с майка ти. Когато се върне от Ашвил, мен няма да ме има. Искам да й кажеш колкото се може по-малко. Кажи й...

— Ще й кажа, че си решила да предприемеш пътешествие. Напълно естествено е. Много млади вдовици търсят утеха в пътешествията. Ще кажа, че си заминала за Антилските острови. И това ще бъде вярно. — Гуен се усмихна, но в очите й все още личеше тревога.

— Тя ще се грижи добре за Андрю, сигурна съм.

— Знаеш, че е така — отговори Гуен. — Разбира се, ще го поразглези. Но ще се радва той да е при нея в Сийтън Баръни.

Андрю. Болеше я при мисълта да остави малкия си син, без дори да го види, преди да отплава. Но щеше да се върне скоро.

— Няма да отсъствам дълго — рече Друсила, за да успокои колкото Гуен, толкова и себе си. — Ще се върна навреме, за да празнувам Коледа в Чарлстън с всички ви.

Но даже докато изричаше тези думи, в съзнанието й сякаш звънна камбана и в душата й пропълзя страх.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Кевин Фаръл лежеше по очи върху тесния нар. Вдигна глава и примижа срещу острата жълта светлина, която проникваше през малката решетка горе в стената. В коридора пред килията му гореше газена лампа. Опита да се помести, да пооблекчи болката в мускулите си, но китките и глезените му бяха завързани за леглото. От деня, в който го бяха довели в затвора, го държаха в единична килия. Колко ли време беше това? Месец? Или повече? Беше му трудно да държи сметка за отминаващите дни. Понякога с часове лежеше вцепенен, пламнал и жаден от треската, с объркани сетива. Но тази нощ беше нащрек. В голямо напрежение. От пет дни не го бяха водили горе на разпит. Затвори очи и притисна лице в тънкия сламеник.

Полковник Рамон Мартинес, началникът на затвора, винаги даваше време на Кевин да се възстанови между разпитите. Полковникът не искаше да го убива; не и докато не измъкнеше от него желаната информация.

Кевин си наложи да не си спомня часовете горе в малката стая до кабинета на полковника; нито да размишлява какви ли мъки могат да му причинят тази нощ. Вместо това си наложи да си спомни началото на експедицията в Куба. Отначало всичко беше потръгнало гладко...

Слезе на брега с малка рибарска лодка и се срещна със свързката в Хавана — един член на бунтовническите войски, който му даде карта и устни указания.

— Запомни картата и я унищожи — нареди му кубинецът.

Когато Кевин се върна на „Медей“, акостирала на известно разстояние от пристанището на Хавана, отплава към източната част на Куба и пусна котва в територията, която се владееше от бунтовниците.

Там той, Клиъри и групите им слязоха на брега през нощта и се разделиха. Клиъри тръгна към щаба на Антонио Макео, а Кевин и хората му закараха своята част от оръжието нагоре по Ла Плата с плоскодънни лодки към безводна скалиста територия, където растеше само бодлив кактус. После слязоха на брега. Бяха снабдени с каруци и

мулета, за да превозят сандъците със стоката, и с кон за него — едър черен жребец.

Заедно с още четирима души, които да карат каруците, Кевин пое за селцето Санта Клара в подножието на Сиера Маестра, за да чака куриера, който щеше да му плати останалата половина от договорената сума. След това щеше да продължи нагоре по склоновете на Пико Туркино, най-високата планина в Сиера Маестра, за да достави оръжието в щаба на бунтовническата армия в този район.

Диего Барбоса, кметът на завладяното от бунтовниците селце Санта Клара, ги поздрави топло.

— Може да се наложи да изчакате куриера няколко дни рече той.
— Из Ориенте бродят испански патрули.

— И на по-лоши места съм чакал — увери го Кевин.

Той извърна очи. Зърна млада жена, която вървеше надолу към потока в края на полянката, където стояха той и Барбоса.

Беше висока и изваяна, с кожа с цвят на мед. Имаше нежните черти на много от кварталонките, които Кевин бе виждал в Куба. Движеше се с истинска животинска грация. Докато гледаше полюляването на закръгленото ѝ задниче, греховните движения на хълбоците ѝ и големите ѝ твърди гърди под тънката материя на единствената дреха, изпита нужда, чисто физическа и болезнено неотложна.

— Името ѝ е Гуадалупе. Бие се добре и танцува прекрасно. Ще я видиш как танцува утре вечер на фиестата.

— Фиеста ли?

Кевин не можеше да свали очи от тялото на момичето, докато то не изчезна в храсталака от двете страни на потока.

— Си, сеньор Фаръл. Водим война, но имаме време и за други неща. — Той се засмя. — Ние, кубинците, винаги намираме време за танци.

— А момичето... Гуадалупе...

— Тя не принадлежи на никой мъж в селото; в случай че това се питате. Отдава се, на когото иска. Ако ви хареса, сеньор...

Барбоса млъкна, защото едно момче се приближавате тичешком през полянката.

— Куриерът пристигна — рече то.

Кевин забрави за Гуадалупе.

Но на следващата вечер, на фиестата, я видя отново. Тя танцуваше запатео и каринга в абсолютен унес. Кевин не знаеше дали Барбоса ѝ е говорил за него, но тя му хвърляше коси погледи всеки път, когато минаваше с някой от партньорите си до мястото му. Очите ѝ бяха големи и тъмни.

Когато наближи полунощ, танците спряха. Момичето дойде и седна до него, за да пирува със свинско печено и картофи, печена риба и ананаси. Тя посегна и докосна неговата ръка. На светлината на огъня кожата ѝ изглеждаше като бакърена.

— Още вино, сеньор?

Той поклати глава. Гуадалупе го погледна втренчено, стана и му протегна ръка. Кевин се изправи и я последва в сенките, далеч от тълпата около огъня.

Когато стигнаха до кадифената тъмнина, тя съблече полата и блузата си и ги захвърли настрани. Тялото на Кевин пламна, устата му пресъхна, а кръвта затупа силно в слепоочията му.

— Заминавам призори — каза той.

— Зная, сеньор. Но до зори има още много време.

Тя легна на тревата с грациозно движение и секунда по-късно Кевин се озова до нея. Почувства топлината, която се излъчваше от тялото ѝ и го обвиваше. Момичето му се отдаде свободно, със същата яростна чувственост, каквато беше показала в танците.

По време на пътуването по склоновете на Пико Туркино Кевин яздеше начело на каруците, яхнал черния си жребец. Следваха го четирима от хората му — двама на капрата на най-голямата каруца и по един на всяка от другите. Пътищата бяха тесни и трябваше да се движат бавно.

Слънцето ставаше все по-жарко, защото минаваше пладне. Щеше да бъде приятно да поспрат за няколко часа, но Кевин реши, че е по-добре да продължат. Вече беше получил парите си и те кротуваха под ризата му. Оставаше само да се доставят сандъците с оръжие на крайния пост на върха на Пико Туркино, след това да слязат по другия склон и да се върнат на „Медея“. Хората му сигурно нямаха търпение да си получат дяловете.

Кевин насочи жребеца към една тясна клисура и останалите от малката кавалкада го последваха. Каруците подскачаха и се люлееха. От едната им страна от скалата се спускаше водопад и хвърляше блестящи пръски високо в ясения слънчев въздух. Шумът от падащите води ехтеше между скалистите стени на клисурата.

Кевин не чу конете над тях, докато испанските войници не застанаха на отсрещния край на прохода. Той вдигна очи и видя униформите им в бяло и златно и острия блясък на пушките им, готови за стрелба. Извъртя жребеца в обратна посока. Други войници блокираха другия край на прохода, откъдето беше влязъл с хората си.

Кевин скочи от коня и извади пистолет от колана си. Хората му зад него също слязоха от каруците. Бяха много по-малко от испанските войници, но това не ги спря да завържат престрелка. Няколко минути по-късно всичко свърши. Двама от хората на Кевин лежаха мъртви, третият кашляше предсмъртно. Джак Бейли не беше ударен, Кевин — също.

Войниците се приближиха в галоп и слязоха от конете. Кевин и Бейли бяха принудени да се притиснат до скалите срещу водопада. Умиращият издаваше ужасни звуци, сякаш се задушаваше, и Кевин се опита да отиде при него, но един от войниците го ръгна в гърдите с дулото на пушката си.

Другите разбиха капациите на няколко от сандъците. После показаха съдържанието им — пистолети, амуниции, байонети — на водача си, висок младеж с широк месест нос и жълти очи.

— Вижте, лейтенант — рече един от тях. — Оръжие, чисто ново. Можем да си го използваме и ние, нали така?

Изражението на лейтенанта не се промени. Той погледна от Кевин към Бейли, сякаш преценяваше ползата от тях. След това вдигна камшика си и посочи към Бейли.

— Този — рече той.

Двама войници сграбчиха момчето и го приближиха до лейтенанта.

— Карали сте тези оръжия на бунтовниците — каза лейтенантът. — Къде е лагерът им?

Бейли погледна към Кевин. Само Кевин знаеше пътя към лагера.

— Ще ми отговориш. Веднага! — прозвуча твърдо гласът на лейтенанта.

— Не знам — започна Бейли.

Войниците разкъсаха ризата му, повалиха го на тревата и после, докато Кевин гледаше мълчаливо, един от тях взе камшика за мулетата от предната каруца.

Кевин искаше да извърне поглед, но не можеше. Войникът, който държеше камшика, го вдигна високо над главата си и го стовари върху гърба на Бейли. От раменете до ребрата на момчето се появи червена линия. Тялото му се сви конвулсивно, но то не извика. Камшикът продължи да плющи, отново и отново. Бейли запищя и се затърчи.

— Не знам — извика той. — Кълна се. Капитан Фаръл... не им давайте...

— Спрете! — изкрещя Кевин. — Спрете, дявол да ви вземе! Той говори истината. Не знае нищо.

Лейтенантът даде знак на войника и той свали камшика.

— Доведете тук другия — нареди лейтенантът. После погледна надолу към Кевин и попита: — Той те нарече „капитан“. Ти ли водиш тая сган?

— Да, аз ги водя.

— Добре. Тогава можеш да ми кажеш... да, мисля, че можеш да ми кажеш много неща. Вържете ръцете му. Той ще дойде с нас.

— А другият? — попита един от войниците и ритна проснатото тяло на Бейли.

— Той не ни трябва — каза лейтенантът.

Половин дузина войници наобиколиха Бейли и насочиха пушките си надолу. Кевин чу трясъка и агонизиращите викове на момчето.

Късно следобед на следващия ден влязоха в затвора „Сан Рафаел“. По време на дългото ходене пеш войниците не му бяха давали никаква храна и само толкова вода, колкото да продължава да върви. Когато падаше, го изправяха отново на крака с удари и ритници. Вързаните му китки бяха наранени и кървяха; ръцете му, извити зад гърба, бяха вдървени.

Вътре в затвора беше прохладно след жегата в планините. Войниците го поведоха с блъскане през лабиринт от каменни коридори, после го накараха да спре пред масивна дървена врата.

Лейтенантът почука и влезе вътре. Кевин се опита да преглътне, но гърлото му беше пресъхнало.

След няколко минути лейтенантът излезе и въведе Кевин в стаята. Някои от войниците ги последваха.

Кевин видя набит мъж между четиридесет и петдесет години, седнал на широко бюро от полирано дърво. Беше облечен в красива, безупречна униформа в бяло и златно. Имаше тъмна коса и дълбоко набраздено лице.

— Аз съм полковник Рамон Мартинес — каза той. — А вие сте Фаръл. Американец?

Кевин облиза напуканите си устни и се втренчи в гарафата с бледожълто вино на бюрото на полковника. После отговори:

— Точно така.

— Носели сте голяма сума пари, сеньор. Била ви е платена от бунтовниците за пратка оръжие, която сте вкарвали контрабандно в Куба.

Кевин поклати глава.

— Не съм ги вкарвал аз в Куба.

— Наистина ли?

Мозъкът на Кевин заработи трескаво.

— Дойдох в Куба, за да започна работа като надзирател в една от плантацияите. Не... Не харесах работата, затова напуснах. Срецнах в Хавана един човек. Той ме помоли да доставя един товар тук, в Ориенте.

— И не сте знаели какъв товар пренасяте?

— Не ме беше грижа. Заплащането беше добро.

— Платил ви е още там, в Хавана?

— Точно така.

— А другите хора, които бяха с вас?

— Той нае и тях.

Кевин преглътна и прокара език по напуканите си устни.

— Жаден ли сте, сеньор Фаръл?

— Да.

— Развържете му ръцете и му налейте чаша вино — нареди Мартинес.

Един от войниците изпълни заповедта. Мартинес се изправи и заобиколи полираното бюро. Беше висок почти колкото Кевин, с дебел

врат и широки, масивни рамене. Говореше тихо и уравновесено и Кевин забеляза подчертаните ударения на кастилския акцент. Полковникът се усмихна леко.

— Значи сте срещнали някакъв човек в Хавана, който ви е платил да прекарате товар през целия остров. Как му беше името?

— Муньос... Мендес... не си спомням. Нещо такова.

— И къде се запознахте с него?

— В едно кафене близо до пристанището.

— Името на кафенето?

— Не си спомням.

— И бяхте достатъчно наивен, за да приемете работата, без да попитате какво пренасяте?

— Парите ми трябваха. Вече ви казах, че...

Мартинес не повиши глас, но кафявите му очи с тежки клепачи бяха студени като на гущер.

— Това, което ми казахте, сеньор Фаръл, е куп лъжи. Но след малко ще заговорите истината. Цялата. И ще молите да ви изслушам.

Полковникът се обърна и взе една пура от резбована махагонова кутия на бюрото. Един от войниците му поднесе огънче.

— Лейтенант Сандовал ми разказа за един неприятен инцидент — рече полковник Мартинес. — За смъртта на младеж там, в клисурата, където са ви заловили.

— Вашите хора го пребиха до смърт. — Кевин трябваше да положи усилие, за да не трепне гласът му.

— А, да. Колко жалко. Моите хора са доста избухливи. Но Сандовал ми каза, че преди да умре, младежът ви е повикал. Нарекъл ви е „капитан Фаръл“.

Кевин стисна здраво устни.

— Не се инатете — каза полковникът и дръпна от пурата си. — Спомняха ли си, че сте казали на Сандовал, че младежът не знае нищо?

— Не, не си спомням.

— А аз мисля, че си спомняте. Също така смятам, че тогава сте казали истината. Вашите хора не са знаели нищо, но вие знаете страшно много. Сам сте ги наели, още в Съединените щати, за да докарат кораб с оръжие в Куба.

— Това не е вярно. Вече ви казах...

— Вие сте наемник — прекъсна го Мартинес. — Един от многото, които намират за доста доходно да прекарват контрабандно оръжие за бунтовниците. Без такива като вас онези копелета нямаше да могат да продължат борбата.

— Не знам нищо по този въпрос.

Мартинес се наведе напред:

— Слушайте, сеньор, и слушайте внимателно. Вие сте в ръцете ни. Вашите приятели-бунтовници не могат да ви помогнат, даже и да искаха. Имате две възможности. Кажете ни всичко, което знаете, и ще ви бъде дадена затворническа присъда. Може би шест месеца в мраморните кариери близо до Хавана.

Кевин вдигна вежди.

— Неособено приятна перспектива, полковник.

— Всичко е относително — каза Мартинес. — Помислете и върху другата възможност. Ако мълчите, ние ще ви изтръгнем истината. Не правете тази грешка, капитан Фаръл. Можем да го сторим. Моите хора знаят доста начини да накарат човек да проговори. Например Сандовал е истински експерт. Мисля, че харесва работата си.

— Не се и съмнявам — рече Кевин, като си спомни как Бейли беше пребит по заповед на Сандовал. Усети прилив на гняв.

— Добре — рече рязко Мартинес. — Значи вече знаете какво можете да очаквате, ако не говорите. Аз съм войник, сеньор, а не инквизитор. Но изпълнявам заповед. Да сложа край на този бунт с всички нужни средства. Бих предпочел да се срещна с бунтовниците на бойното поле, но те се крият, движат се из горите, из планините. За да ги унищожа, трябва да знам къде са, кои са ятаците им в Хавана и в селата във вътрешността на страната. Вие ще ми дадете тази информация.

„Кажки им тогава. Изкарай шестте месеца в проклетата им кариера. Кажки им и нека всичко приключи. Излежи си присъдата и се махай от острова. Обратно в Щатите. Обратно при Друсила.“ Никога преди не си бе позволявал да признае колко много означава тя за него... в колко голяма част от живота му се превърнала. Не искаше да я обича... нея или която и да било друга. Да обичаш друго човешко същество бе като да предложиш заложник на съдбата.

— Чакам, сеньор. Какъв е вашият избор?

— Аз... — Кевин сложи ръце в джобовете си. — Нямам какво да ви кажа.

После премести поглед от полковника към лейтенант Сандовал, който се усмихваше. Жълтите му очи се присвиха, докато пробягваха по тялото на Кевин. Сандовал се приближи бързо до затворника и го сграбчи за ръката, а един от войниците хвана другата му ръка. Двамата го въведоха в съседната стая. Тя беше с нисък таван и малки прозорци с решетки. Нямаше никакви други мебели, освен тясна маса и няколко стола с високи облегалки. Останалите войници също влязоха в стаята.

Един от тях нареди на Кевин да избута тясната маса в средата на стаята, а след това — да се съблече. Пръстите му бяха вцепенени, докато разкопчаваше ризата и колана си.

Двама от войниците го проснаха върху масата и завързаха за нея китките и глезените му с въжета от сурова кожа. Чу как мъжете се движат наоколо и ботушите им тропат шумно по каменния под. Успя да обърне глава и видя, че някой е донесъл кофа вода. Сандовал държеше дълъг камшик — като онзи, който бе използвал върху Бейли. Кевин го видя как топва върха на камшика в кофата.

— Мократа кожа се врязва по-дълбоко — рече той. Лейтенантът капна една капка върху него от върха на камшика. През тялото на Кевин преминаха неканени тръпки.

Усети тежката миризма на тютюнев дим. Полковникът се приближи и застана до масата.

— Все още можете да промените решението си — каза той. Сандовал стовари камшика върху облегалката на единия от високите столове. Ударът прозвуча като изстрел на пушка. Тялото на Кевин подскочи нагоре и опъна връзките от сурова кожа, които го държаха.

— Да започнем с парите, които сте носели при залавянето ви — рече Мартинес. — Кой ви плати? И къде беше извършено плащането?

— Казах ви... един човек в Хавана...

— О, не! — Гласът на Мартинес беше тих и разумен. — Ако са ви платили в Хавана, какво щеше да ви спре да се качите на кораба си и да се върнете в Съединените щати? Бунтовниците не са толкова глупави.

Кевин притисна чело върху масата и затвори очи.

— Още веднъж. Къде ви платиха парите?

Кевин чу как камшикът изплющя във въздуха и секунда по-късно в гърба му се вряза огнена линия. Не изкрещя при първия удар, нито при втория. Едва когато войникът отброи десетия, Кевин престана да се владее. Болката плъзна по гърба и раменете му. Камшикът сякаш разкъсваше цялото му същество. Чу собствените си нечленоразделни, животински крясъци.

После Кевин заплува в горещта, изпъстрена с червени резки тъмнина и светът сякаш пропадна някъде долу.

Някой хвърли кофа вода върху главата и раменете му. Съзнанието му се върна в реалността. Полковник Мартинес се бе навел над него.

— Достатъчно ли е? — попита полковникът.

— Нямам... какво... да ви кажа...

— Грешите. Имате да ми кажете много неща и ще проговорите. По един или друг начин.

Отново използваха върху него камшика, после юмруците и ботушите си. Но призори, когато двама от войниците го изнесоха от стаята, продължиха надолу по стълбите и го вкараха в една килия, той все още беше запазил достатъчно съзнание, за да помни, че не е предал никого.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Друсила стоеше пред огледалото в обширната си спалня в дома на семейство Кардона в Хавана и гледаше отражението си с удоволствие. Роклята ѝ от пурпурен сатен, с дълбоко изрязано деколте, разкриваше извивката на закръглените ѝ гърди; полите ѝ бяха издути около нея и полупокрити от бледолилава мрежа.

— Ако сеньората седне уно моментно, ще довърша фризура ѝ.

Високата слаба негърка, осигурена от Луиса Кардона за прислужница на Друсила по време на гостуването ѝ, бе добре обучена и сръчна. Друсила седна и докато пръстите на жената се движеха чевръсто, подреждайки блестящите златисточервени коси на сложни букли и масури, мислите ѝ отново полетяха към Кевин.

Знаеше, че трябва да го запази, да го измъкне от онова ужасно място. Ако не успееше, вече нямаше да има за какво да живее.

Тази нощ в нейна чест се даваше бал в разкошната къща на семейство Кардона; щеше да бъде представена на обществото на Хавана и да започне дълги, внимателни ходове, които, ако всичко минеше добре, щяха да доведат до освобождаването на Кевин.

Друсила бе получила препоръчително писмо за семейство Кардона от адвоката си, Маркър Торп.

— След като сте твърдо решена да направите това пътуване, поне ще зная, че сте в безопасност и под добри грижи в Хавана — беше казал той. Бе обяснил, че е имал делови отношения със Сантяго Кардона отпреди Гражданската война; че и сеньор Кардона му е гостувал в Чарлстън.

— Семейство Кардона са между най-старите и богати семейства на острова — беше ѝ казал адвокатът. — В техния дом можете да срещнете всички важни хора на Хавана.

Беше казала на домакините си, че е дошла в Куба, за да търси промяна в обстановката и бе намекнала, че след това ще замине за някой от другите Антилски острови.

Помисли си за Тим Клиъри, който чакаше на борда на „Медея“, закотвена близо до едно от малките островчета около Куба. Тим щеше да свърши своята част от работата, но от Друсила зависеше да откупи излизането на Кевин от затвора „Сан Рафаел“. Междувременно не смееше и да си помисли какво ли му се случва между онези каменни стени.

— Какви бижута ще носи сеньората тази вечер? — питаше в този момент прислужницата.

— Диамантените — отвърна Друсила. Нямахше да ѝ навреди да се поперчи с богатството си, защото то беше най-силното ѝ оръжие в предстоящата борба.

Каса Кардона, както повечето креолски домове, беше построен около вътрешен двор. Въздухът тежеше от смесения аромат на хелиотроп, резеда и олеандър. Сега тези цветни храсти изглеждаха сребърни на лунната светлина и водата във фонтаните проблясваше студено. Отначало двойките се разхождаха във вътрешния двор и Луиса представи Друсила на красавиците с гарвановочерни коси и тъмни очи и техните придружители. Младата жена усещаше погледите на мъжете, вариращи от възхищение и интерес до искрена похотливост. Явно бяха впечатлени от контраста между златисточервени коси, кожа с цвят на слонова кост и теменужени очи — и щитовете на техните дами.

Друсила знаеше, че тези хавански кавалери са заинтригувани от факта, че толкова млада, красива и богата жена е вдовица. Тя улови безброй многозначителни погледи и усещаше, че господата са изненадани и разочаровани, задето тя удостоява един незначителен млад журналист от „Лондон Таймс“ с първия танц за вечерта.

Бартоломео Оукс не бе особено умел танцьор, макар и да успяваше да води Друсила през встъпителните фигури на контраданса^[1] с изненадваща вещина. В отговор на въпроса ѝ той каза, че бил изпратен от своя вестник да пише репортаж за бунта в Куба и че скоро се е завърнал от вътрешността на страната, където борбата била най-разгорещена.

— Беше ли ви трудно да получите разрешение за прекосяване на острова? — попита Друсила, като се стараяше гласът ѝ да звучи

нехайно. — Чух, че по-голямата част била във военно положение.

— Вярно е — отговори той, — но ако човек се свърже с необходимото длъжностно лице и му даде... така да се каже, достатъчен подкуп, тези неща могат да бъдат уредени.

Друсила нарочно пропусна една стъпка в сложната фигура на танца, вдигна поглед към Оукс и каза:

— Не съм добре запозната с кубинските танци. Чудя се, господин Оукс, дали не бихме могли да направим една обиколка на двора?

Луната представляваше голям сребърен диск на небето над пустия двор. Друсила подаде ръка на Бартоломю и известно време двамата крачеха мълчаливо. После тя каза:

— Сигурно ви са се случвали много интересни неща по време на вашите пътувания из острова.

— Интересни — да. Но някои от тях неприятни. Тази война е като всички други — грозна и брутална.

— Мислите ли, че бунтовниците имат шанс да спечелят?

— Съмнявам се, госпожо Сийтън. Те са добри войници, но понесоха много жертви, а им липсват снабдяване и организация. — Той се усмихна извинително. — Но вие едва ли се интересувате от развитието на войната тук.

— Грешите. Имам известен интерес в Куба.

Оукс не показва да е изненадан. Много американци имаха делови интереси на острова; някои дори притежаваха плантации.

— Вярно е, че бунтовниците са опожарили част от захарните насаждения — рече той. — Но повечето все още са непокътнати и високопродуктивни. Ами миналогодишната реколта...

— Да, зная. Луиса Кардона ми каза, че е била невиждана.

— Истина е. Пък и този бунт не може да продължи още дълго. Генерал Ховеляр, сегашният главнокомандващ, е абсолютно безскрупулен в методите си за потискане действията на партизаните.

— Познавате ли го?

— Срещали сме се.

— Той ли е длъжностното лице, за което ми говорихте; същият, който ви е дал разрешение да посетите провинциите, където борбата продължава?

— Е, не. — Изглеждаше озадачен от очевидния ѝ интерес, но бе поласкан. — Защо питате?

Друсила спря пред фонтана и се обърна с лице към журналиста.

— Господин Оукс, ще ми кажете ли името на човека, на длъжностното лице, което...

— Не разбирам — рече той. — Ако имате нужда от връзки в правителството, Сантяго Кардона със сигурност ще се радва да ви помогне.

— Не мога да го помоля — изстреля Друсила. — Семейство Кардона не бива да знаят.

Журналистът вдигна ръка.

— Почакайте минутка. Трябва ли да разбирам, че сте в някакво затруднение? Че имате нужда от помощта на държавен чиновник? — Друсила кимна и той продължи: — Такъв вид помощ може да се окаже много скъп, госпожо Сийтън.

— Не ме е грижа за разходите.

— В такъв случай ви предлагам да отидете при дон Мигел Алтамонте. Той е към интендантството. Издава договори за доставки на армията на онези търговци, които желаят да му дадат рушвет.

— Но вие казахте, че ви е дал разрешително да пътувате из целия остров...

— Да, така е. Виждате ли, тези чиновници идват от Испания, за да служат тук, в Куба, за сравнително малка заплата. Отиват си у дома богати, поне повечето от тях, заради подкупите, които успяват да съберат в замяна на влиянието си. Един търговец не може да разтовари вино в Хавана, без да плати. Чуждестранен журналист не може да получи и най-малкото съдействие, без да предложи подходящ подкуп. Колкото по-голяма е услугата, толкова повече пари биват измъквани. Подозирам, че вашето искане е доста необичайно, след като не можете да го обсъдите със семейство Кардона.

— Така е — рече протичко Друсила.

— Тогава мога ли да ви предупредя нещо? Бъдете внимателна. Този Алтамонте е силен, но хлъзгав като змиорка. Ако можете да се решите да ми кажете какво искате от него, вероятно аз...

Друсила поклати глава:

— Много мило от ваша страна, задето сте загрижен, но не мога да ви кажа нищо повече.

— Много добре. Но ако ви се случи някаква неприятност, ще ми направите чест, ако ми се обадите.

— Благодаря ви — каза Друсила. — Вече ми помогнахте, и то повече, отколкото можете да предположите.

Дон Мигел беше тлъст човек, с ореол от черна коса около лъскавото си розово плешиво теме. Белият костюм беше потен под мишниците му и лицето му — също. Бартоломю Оукс, който я бе докарал до резиденцията на държавния служител, бе останал в кабриолета в началото на алеята от мангови дървета, водеща нагоре към къщата. Друсила бе настояла да говори с Алтамонте насаме.

Сега, седнала в приятната, осветена от свещи стая в задната част на къщата, чу Алтамонте да казва:

— Това, за което ме молите, сеньора, може да се окаже невъзможно.

— Казаха ми, че сте човек с голямо влияние, дон Мигел. Ще ви платя колкото поискате.

— Ласкаете ме. Разбира се, аз ще направя всичко, което е по силите ми, да помогна на такава хубава дама като вас, но...

— Тогава съжалявам, че ви загубих времето — каза тя и стана.

— Не бързайте толкова. Седнете и нека помислим какво може да се направи. Този мъж, капитан Фаръл, значи много за вас.

— Смятам, че това би трябвало да е очевидно, като се има предвид заплащането, което ви предложих.

— Да, предложението наистина е щедро. Но помислете, вашият капитан Фаръл може дори да не е жив.

— Трябва да е жив. Не можете да ме накарате да повярвам... Можете да направите запитване, да разберете дали... дали...

— Ще струва страшно много дори да се направят такива запитвания.

— Казах ви вече, ще платя колкото ми кажете. И повече, още повече, когато Кевин Фаръл бъде доведен тук, в Хавана.

— И вие имате начин да го изведете от острова?

— Точно така.

Дон Мигел Алтамонте въздъхна. Мълчанието нарасна, удължи се, докато Друсила се принуди да впие нокти в дланите си.

— Добре — каза накрая Алтамонте. — Винаги съм бил с нежно сърце, когато става дума за дами. И особено такива млади и красиви като вас... — Сви рамене. — Елате след една седмица, сеньора. Ако имаме късмет, дотогава ще имам новини за вас.

Но минаха цели три седмици, преди дон Мигел Алтамонте да успее да информира Друсила, че Кевин Фаръл наистина е жив и може би дори в състояние да пътува до Хавана. И беше средата на ноември, когато младата жена получи известие от един от прислужниците на Алтамонте, че трябва да я придружи веднага до резиденцията на господаря му.

Може би Алтамонте щеше да ѝ даде дългоочакваните новини, че на Кевин е било помогнато да избяга от „Сан Рафаел“, че е бил преведен през острова до Хавана. Дон Мигел се бе съгласил, макар и неохотно, Фаръл да бъде скрит в една изоставена селскостопанска сграда в неговия имот, докато Друсила направи необходимите постъпки да измъкне капитана от острова.

Прислужникът, който ѝ бе донесъл съобщението, я придружи до кабриолета, теглен от две бели мулета. После се качи на капрата, изплющя с камшика и мулетата потеглиха.

При залез-слънце кочияшът свърна с кабриолета в дългата алея от мангови дървета, водеща към къщата на Алтамонте на хълма с изглед към Хавана.

Кочияшът ѝ помогна да слезе и удари огромното желязно чукало. Секунди по-късно големите врати се отвориха рязко. На Друсила ѝ бяха нужни няколко секунди, за да нагоди очите си към мрачния коридор. Успя да види, че вратата е отворена не от майордома на Алтамонте, а от войник като тези, които бе виждала да маршируват по площадите на Хавана.

— Насам, моля! — каза войникът и Друсила усети, че това не е молба, а заповед. Тя го последва по коридора към кабинета на Мигел Алтамонте. Дали ѝ беше изиграл номер, или я бе предал? Друсила не смееше да си помисли за последствията, които щеше да понесе Кевин в такъв случай.

Войникът почука на вратата на кабинета, отвори я и застана отстрани, за да може да мине Друсила. На светлината на прозорците

младата жена успя да види мъж в бяло златна униформа на испански офицер. Беше седнал на високия гравирен стол на Алтамонте, но се изправи веднага щом влезе новодошлата.

После сведе учтиво тъмнокосата си глава.

— Сеньора Сийтън? Позволете ми да ви се представя. Аз съм капитан Хулио Варгас, от армията на Негово най-католическо величество.

— Но аз имах среща с дон Мигел. Той ми изпрати съобщение.

— Не, сеньора. Аз ви го изпратих.

— Но къде...

— Дон Мигел Алтамонте беше отзован в Испания. Корабът му напусна пристанището на Хавана преди два дни. Освен това има късмет. Ако не беше влиянието на семейството му, досега щеше да се е изправил пред стрелковия отряд.

Друсил се бореше с нарастващата паника, която заплашваше да помете целия ѝ разум. Плановете ѝ бяха претърпели провал. Кевин не беше на път за Хавана. Щеше да умре в онова ужасно място.

Стаята се залюля през очите ѝ и Друсил се люшна напред. Тогава почувства как нечия ръка я хваща под мишниците. Смътно осъзнаваше, че капитан Варгас я извежда от стаята на мраморния балкон с изглед към величествени градини. Младата жена се облегна на него, защото силите се бяха стопили в тялото ѝ.

Тогава вдигна поглед към него и видя как нещо проблясва в черните му очи. Разбра с такава сигурност, сякаш той го бе казал, че я усеща не като конспираторка, като враг на Испания, а като жена. Гръбнакът ѝ се изправи. Знаеше, че още не всичко е изгубено.

[1] Старинен танц от английски произход. — Б.пр. ↑

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Каква точно е вашата връзка с Кевин Фаръл, сенъора?

Варгас стоеше с гръб към парапета от ковано желязо и гледаше изпитателно Друсила.

— Ние сме... приятели.

— Наистина ли? — Едното ъгълче на устните му се повдигна в лека, иронична усмивка. — Ще бъде по-добре, ако бъдете съвсем честна с мен.

— Значи това е официален разпит.

— Не позволявайте на въображението си да се развихря — каза той.

— Чувала съм как испанските офицери разпитват пленниците си.

— Без съмнение. Но вие сте жена.

Той направи една крачка към нея, Друсила вдигна поглед към него и за пръв път осъзна колко красив е събеседникът ѝ. Макар и малко над средния ръст, имаше широки рамене и беше тесен в кръста и ханша. Косата му бе синьо-черна, с бакенбарди. Очите му, приковани в Друсила, бяха толкова тъмни, че зениците и ирисите сякаш се сливаха. Устните му бяха пълни, но това нямаше нищо общо със слабост. Разбра, че няма да може да се оправи с капитан Варгас така, както с Алтамонте.

— Моля ви, седнете и се опитайте да се овладеете — каза той. — Моят адютант ще ни донесе вино.

Капитанът я остави за момент, за да даде нареждания, после се върна и отново застана до парапета.

— Постъпили сте много глупаво — рече той. — Наистина ли си мислехте, че ще е толкова лесно да помогнете на ценен пленник да избяга от „Сан Рафаел“?

Друсила не отговори. Адютантът донесе виното с две винени чаши и ги постави на малка масичка. Беше сладко, но силно и младата жена почувства нов прилив на кураж, докато пиеше. Все щеше да намери някакъв начин да спаси Кевин.

— Е, сеньора? Още не сте ми отговорили.

— Алтамонте каза, че можел да измъкне капитан Фаръл. Предложих му много пари и той ме увери, че ще стане.

Друсила го погледна въпросително. Варгас поклати глава.

— Не си губете времето — каза той. — Аз не уреждам такива неща.

— Може би не разбирате за колко пари става дума. Готова съм да ви предложа...

— Моля ви, нека не говорим повече за това. Случайно съм най-големият син на дон Раул Варгас. — Той се усмихна при вида на обърканото ѝ изражение. — Вие сте новодошла на този остров, затова не може да се очаква да разберете. Не съм от онези, които идват в Куба, за да направят пари със средствата на Мигел Алтамонте. Плантацията на баща ми е една от най-големите на острова. Не ви го казвам, за да ви впечатля, сеньора, а просто за да ви покажа безплодността на вашето предложение.

— Аз не съм ви предложила нищо — рече тя.

— Но се канехте. — Варгас поклати глава. — Не успяхте, сеньора Сийтън, и трябва да приемете този факт. Не ви остава нищо друго, освен да се върнете в страната си.

— Няма да замина — рече упорито тя. — Не и докато Кевин Фаръл е в „Сан Рафаел“.

— Трябва много да обичате този мъж.

— Да.

— Жалко — рече той с равен глас. — Защото нито вие, нито който и да било друг може да направи нещо, за да го спаси. Освен...

Варгас я погледна изпитателно. Тъмните му очи се плъзнаха по нея и Друсила осъзна, че леката ѝ муселинена рокля, много поразголена от всичко друго, което преди беше носила в Чарлстън, подчертаваше извивките на тялото ѝ.

Все още бе вцепенена от шока, че планът ѝ се е провалил, че Мигел Алтамонте е изпратен обратно в Испания и че тя е останала сама, на милостта на този непреклонен представител на испанската власт в Куба.

Сега, докато седеше на балкона с изглед към градината, позлатена от залеза, уханна от цветните храсти, младата жена откри, че се пита със странно, неестествено любопитство какво точно е готова

да направи за свободата на Кевин. И отговорът дойде бързо и инстинктивно. Кевин беше нейният живот. Ако парите не успееха да го спасят, щеше да използва и други средства.

Тя се наведе малко напред и с невинно движение свали воала от главата си. Меднозлатните вълни на косите ѝ сякаш пламнаха на лъчите на залязващото слънце. Друсила вдигна чашата си, отпи и погледна капитан Варгас. Тъмните му очи се присвиха, а устните му се разтвориха леко.

— Озадачавате ме, сеньора Сийтън — рече той. — Вие много обичате капитан Фаръл. И все пак там, във вашата страна, сте имали съпруг.

— Аз... познавах капитан Фаръл много преди да се омъжа.

— И сега сте дошли в Куба и казвате, че няма да си заминете без този мъж. Но какви средства имате, освен парите?

Тя се изправи с грациозно движение и се приближи до капитана.

— Разбира се, вие сте много красива жена. И способна на голяма любов.

Друсила застана пред него, като се опитваше да изглежда спокойна. Сега щеше да я докосне. Може би и да я целуне. Тя се помъчи да потисне инстинктивния страх.

— Кажете ми, замесена ли сте лично в тази революция?

Друсила се стресна от неочаквания въпрос.

— Е? — попита той.

— Не, разбира се, че не. Какво общо би могла да има с мен войната между Испания и армия кубински революционери?

— Във вашата страна има няколко глупави идеалисти, които са се обявили за бунтовническата кауза. И някои от аболиционистите в Америка, които не са доволни, че робите са били освободени във вашия Юг. Предполагам, че ако тук бунтовниците спечелят, нашите плантатори също ще бъдат принудени да освободят робите си.

— Аз поначало не вярвам в робството — каза искрено Друсила. — Но никога не съм се замесвала в аболиционистично движение. Нито пък капитан Фаръл. Дойде тук с онова оръжие, защото му платиха за това. Той самият ми го каза.

— Изглежда, оттогава е претърпял известни промени в отношението си — поклати глава Варгас. — Мисля, че е глупак, но не мога да не се възхищавам на куража му. И на вашия, сеньора.

— Колкото до мен, грешите. Аз не съм смела. Просто... — Гласът ѝ потрепери. — Моля ви, капитан Варгас! Умолявам ви... не ме принуждавайте да напускам Куба без... поне ми позволете да го видя... Поне да го видя! Ще направя всичко, което поискате. Всичко...

— Може да има някакъв начин да помогнете на Фаръл. Да предположим... че със съгласието на главнокомандващия, генерал Ховеляр, ви заведе в „Сан Рафаел“. Трудно пътешествие за една жена и опасно по време на война...

— Не ме е грижа за опасността.

— Много добре. Може би ако се видите с Фаръл насаме, ако му поговорите, ще го убедите, че упорството му е безполезно.

— Не зная. Не съм сигурна дали ще мога...

— Той трябва много да ви обича. Кой мъж би устоял на молбите на жена, която има желание да рискува толкова много заради него? Не зная какво има между вас. И не питам.

— А ако го убедя да проговори? — попита плахо.

— Може да бъде преместен от „Сан Рафаел“. Вероятно в затвор в Хавана. С кратка присъда. После ще бъде освободен да си замине.

— О, но друг затвор...

— Там няма да бъде разпитван.

— Измъчван, ако това имате предвид.

— Неприятна необходимост по време на война.

— Но това е варварско... Никоя цивилизована страна не би...

— Няма да обсъждам това с вас. Не може да се очаква от една жена да разбира тези неща. — Той я хвана за ръката и я поведе обратно към стола ѝ, след това се настани срещу нея. — Е, какъв е вашият отговор?

— Ще отида, разбира се. Кога можем да тръгнем?

— Предполагам, след няколко дни. Дотогава ми се налага да ви задържа тук.

— Но семейство Кардона? Какво ще си помислят, когато аз...

— Ще им кажа толкова, колкото е нужно да знаят. Сантяго Кардона е верен на Испания. Ще разбере. — После ѝ се усмихна. — Няма нужда да изглеждате толкова притеснена. Не ви грози опасност от моя страна. Не съм мъж, който би насиллил жена. И със сигурност — не жена като вас.

— И каква жена смятате, че съм аз?

— Дама. Истинска дама, въпреки недискретното ви държане. Чувствителна, нежна... може би малко импулсивна... и много красива. Този капитан Фаръл... може да му се завижда, въпреки сегашното му положение.

В края на първия ден върху седлото цялото тяло на Друсила я болеше. Пътищата на Куба бяха лоши; на места дори липсваха. От време на време военният ескорт, който придружаваше нея и капитан Варгас, трябваше да слиза от конете си и да сече зелените храсти с мачете.

През първите две нощи спаха в някое ранчо, под безцеремонните команди на капитан Варгас. После спаха на открито, като двама от шестимата войници стояха на стража.

— Казах ви, че това няма да бъде приятно пътуване — рече Варгас, докато ѝ помагаше да си направи легло за пръв път.

Беше нагласил одеялото ѝ близо до една скална издатина и беше показал на Друсила как да се увива във възможно най-много завивки, за да ѝ бъде топло. Колкото повече се изкачваха в планините, толкова по-влажни и студени ставаха нощите.

— Още само две такива нощи — каза ѝ той, докато се увиваше близо до нея в собствените си одеяла. — После е „Сан Рафаел“.

Земята беше твърда въпреки одеялата и Друсила се размърда, за да пооблекчи схванатите си мускули. Чу как Варгас пита в тъмнината:

— Нещо не е наред ли?

— Не... само че не съм свикнала да яздя по мъжки.

— Но нали ми казахте, че сте опитна ездачка?

— Съвсем различно е да яздиш на странично седло по един от пътищата около Чарлстън.

— Вие сте от Чарлстън? Може би там имате семейство?

— Семейството на съпруга ми. Свекърва ми живее в Сийтън Баръни. Оризова плантация.

— Свекърва ви значи. Тя знае ли за пътуването ви до Куба?

— Знае само, че съм заминала за Ангелските острови — отговори Друсила, без да се замисли, и почувства внезапен прилив на страх. — Но има други, които знаят къде съм. Адвокатът ми. Зълва ми. Уверявам ви, че ако не получат вест от мен, ще направят запитвания.

Варгас се засмя тихо.

— Страхувате се, че може и вие да бъдете затворена в „Сан Рафаел“?

— Мислих и за това, да.

— И все пак дойдохте. Без колебание. Вие сте наистина необикновена жена. Но няма защо да се страхувате. Не сте в опасност. Дадох ви думата си.

Друсила обърна глава и го погледна.

— Нямах друг избор, освен да ви се доверя — каза тя.

— Напълно сте права — рече Варгас. — А сега по-добре заспивайте. Все още имаме два дни здрава езда, преди да стигнем „Сан Рафаел“.

Кевин Фаръл още не бе привършил с безвкусната смес от овесена каша и вода, когато Пако, един от войниците, дойде да го отведе.

— Ставай! — каза Пако. — Ела с мен.

За пръв път от пленяването на Кевин му бе позволено да се изкъпе и го обръснаха.

— По какъв случай? — попита той Пако. — Да не би да ме гласите за стрелковия отряд?

Пако се засмя. За разлика от другите войници, той понякога си разменяше любезности с Кевин.

— Никакъв стрелкови отряд, капитан. Имаш посещение. — После му подаде кат дрехи, чиста риза и панталон. — Обличай се, и по-бързо.

Кевин се подчини. „Посещение“, помисли си той. Някой чиновник от Хавана, нетърпелив да разбере как вървят разпитите. Може би новодошлият щеше да даде нови идеи. Такива, за каквито оня проклет малък Сандовал не се беше сетил.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Друсила бе сменила дрехите, които носеше по време на пътуването — мъжки плътно прилепнали бричове, кожени ботуши и бяла батистена риза — със синя муселинена рокля, единствената в багажа ѝ. Усещаше погледите на войниците върху себе си, но в присъствието на полковник Рамон Мартинес и капитан Хулио Варгас те бяха бързи и плахи.

Когато чу стъпки в коридора до кабинета на полковника, дъхът ѝ спря и тя започна да се изправя. Варгас, който се бе настанил до нея, сложи ръка върху нейната, за да я спре.

— Сега ще влезе Фаръл — рече Мартинес. — Можете да говорите с него тук, ако желаете. Вашите методи на убеждение могат да се окажат по-ефективни от нашите.

Полковникът отиде до вратата и направи знак на войниците да го последват.

— Моите хора ще пазят отвън — каза ѝ той. — Ще бъде крайно неразумно, ако капитан Фаръл се опита да избяга.

Друсила се загледа в полковника и войниците, които напускаха стаята. Макар и да бе копняла да види Кевин, сега, когато този момент беше дошъл, изпитваше страх.

Секунда по-късно един от стражите бутна Кевин в стаята толкова силно, че той залитна напред. После се хвана за облегалката на един стол и възстанови равновесието си. Вдигна бързо ръка, за да предпази очите си от следобедното слънце, което проникваше през дебелите решетки на прозорците.

Гърлото на Друсила се сви.

— Кевин.

При звука на гласа ѝ ръката му се отпусна като отсечена.

— Друсила? Казаха, че имам посещение, но...

Млъкна веднага щом видя, че не са сами. Хулио Варгас се изправи и каза:

— Ще бъда отвън, ако имате нужда от мен.

— Благодаря ви, капитан Варгас — рече механично тя, но вече не го забелязваше. Просто го изчака, докато излезе, после прекоси тичешком стаята и се хвърли в обятията на Кевин. Притисна тялото си до неговото, държеше го здраво и търсеше лицето му, сякаш за да се убеди, че това е мъжът, когото си спомняше... когото обичаше.

— О, Кевин... Тим ми каза какво... какво правят тук с теб!

— Клиъри в безопасност ли е? Нали не са хванали и него?

Тя поклати глава и се поколеба.

— Не се страхувай да говориш — рече мрачно Кевин. — Стените са от камък, поне фут дебели. Кажи ми къде е Тим.

— Докара „Медей“ в пристанището на Чарлстън и аз го намерих в „Бичата глава“. Каза ми, че са те заловили. Дойдох, колкото можах по-бързо, заедно с Тим. Той сега е на „Медей“. Акостирали са далеч от брега от другата страна на острова.

— Но ти... Защо не остана в Чарлстън? Трябва да си се побъркала напълно, за да дойдеш тук.

— Трябваше да дойда. Няма да им позволя да те наранят отново! Няма! Ще те измъкна оттук!

По лицето ѝ започнаха да се стичат сълзи и той я прегърна.

— Не плачи. Недей, мила. — После я притисна до себе си и я погали по косите. — Тихо сега.

Заведе я до канапето с висока облегалка и я дръпна до себе си. Друсила се опита да сдържи сълзите си, но без успех.

— Нима това е момичето, което на първата ни среща ми каза, че никога не плаче?

— Не смей да ми се присмиваш, Кевин Фаръл! И не обвинявай Тим, задето ме е довел в Куба. Едва ли си мислиш, че бих могла да остана безучастна. Щом разбрах къде си и какво правят с теб, вече никой не можеше да ме спре.

— Тим има склонност към пресилване. Нямахте откъде да знае какво става с мен.

— Но е знаел. Едно момиче на име Пиа, перачка в затвора, е шпионка на бунтовниците. Казала му къде си. Казала, че те... — Друсила преглътна мъчително, — че испанските войници тук правели облози помежду си за това след колко време ще успеят да те накарат да проговориш.

Друсила не можеше да продължи. Вдигна ръката му и притисна устни до нея, но когато го направи, видя насинените му китки и едва потисна вика си.

— Аз съм ценен затворник — рече той. — Трябва нощем да ме държат окован. Макар че не знам как, по дяволите, смятат, че мога да се измъкна оттук. Стените отвън са поне десет фута високи — даже и да изляза от сградата, няма да мога да прескоча стената...

— Зная. Тим ми каза. Затова го накарах да ме доведе тук. Мислех, че ще успея да те измъкна с подкупи. Почти го направих, но Алтамонте, испанският чиновник, който уреждаше бягството, беше разкрит и отзован от Куба. Тогава се запознах с капитан Варгас. Той ми издейства позволение да дойда тук.

— И кой е този капитан Варгас?

— Офицерът, който беше с мен, когато те въведоха тук.

— А, да. И какво точно трябваше да направиш, за да ти помогне капитан Варгас?

— Сключихме сделка.

Лицето му потъмня от подозрение.

— Каква точно сделка?

— Една... уговорка. Кевин, аз мога да те измъкна оттук.

— Каква точно сделка? — повтори той и я сграбчи за ръцете. Пръстите му се впиха болезнено в кожата ѝ. — Отговори ми, Друсила!

— Не е това, което очевидно си мислиш.

— Добре тогава. Какви са условията на тази уговорка? Все трябва да си му предложила нещо.

— Кевин, когато бяхме в Чарлстън, ти ми каза, че не те е грижа коя страна ще спечели войната. Тим не можа да ми обясни защо отказваш да дадеш на испанците информацията, която искат. Аз също не мога да разбера.

— Не е нужно да разбираш.

— Кажи ми, моля те!

— Не мога. Не и без да прозвуча като глупав идеалист. Познаваш ме достатъчно, за да знаеш, че не съм такъв.

Той погледна първо към затворената врата, после отново към Друсила.

— Значи такъв е бил планът: да те докарат тук, да те принудят да ме помолиш да говоря и да спечелиш свободата ми. Капитан Варгас

трябва да е романтичен, по свой начин...

— Кевин, чуй ме...

— Няма смисъл, Друсила. Няма да стане.

— Но защо да не можеш да кажеш на Мартинес това, което иска да знае? Ти не си бунтовник. Не печелиш нищо от тази война, освен пари. Сам ми го каза.

— Това беше отдавна — каза Кевин. — С човек могат да се случат много неща... Не е лесно да се говори за това дори и с теб. Винаги съм бил егоист и не съм се променил напълно. Но не мога да предам мъжете и жените, които ми се довериха. Разбираш ли, живях между тях, говорих с тях. Дори... няма значение. Не мога да позволя на Мартинес да ги намери и изколи.

— А ти? Още колко време ще можеш да издържиш?

— Ние, ирландците, сме упорит народ. Освен това има шанс бунтовниците да завземат този затвор.

— Но какво ще стане с теб през това време? Кевин, няма да ти позволя да направиш това! — Гласът ѝ потрепери. — Зная, че... не ме обичаш. Но това вече няма значение. За мен е важно само да си свободен и в безопасност.

— Престани! — Гласът му беше дрезгав, почти ядосан. Прегърна я и я притисна до себе си. — Не бива да си мислиш... Не мога да ти позволя да го вярваш. Аз наистина те обичам, Друсила. Никога не съм го искал. Но е така.

По тялото ѝ се разля топлина. Най-сетне Кевин бе изрекъл това, което бе копняла да чуе от години.

— През седмиците, откакто съм тук, имах време да мисля. Да си спомням. Нощем в килията, когато не можех да спя, си мислех за теб. Това ми помагаше да запазя разсъдъка си. Чувствах те до мен в тъмнината. Понякога ти говорех...

— Но сега наистина съм тук и няма да си замина без теб. Кевин, кажи им, каквото искат да знаят.

— Съжалявам, скъпа. Не мога.

— Но ако ме обичаш поне мъничко...

— Едното няма нищо общо с другото. Искам да си заминеш веднага от „Сан Рафаел“. Върни се обратно в Чарлстън, колкото можеш по-скоро.

— Без теб? Че защо ще заминавам, където и да било без теб? Ти си всичко, което имам.

— Нима си забравила, че в Чарлстън имаш син?

Друсила не бе имала намерение да му го казва, но той не ѝ оставяше никакъв избор. Очите ѝ се приковаха в неговите.

— Точно така — рече тя. — Имам син. Твоят син, Кевин. Андрю е твое дете.

Кевин трепна, сякаш го беше ударила. Лицето му пребледня.

— Не вярвам.

— Кълна се, това е истината.

Той вдиша дълбоко, издиша и каза тихо:

— Не би ме излъгала, нали? Не и за това.

— Не. Не и за това. Бях бременна, когато ме изостави в Нюпорт. Тогава, разбира се, не го знаех. Открих го едва през медения ни месец с Редфорд. Тогава бях във втория месец.

— Никога не съм предполагал... Исках те и те взимах, без изобщо да помисля, че можеш да имаш дете от мен. Съжалявам.

— Аз пък не. Андрю е част от теб. Първия път, когато го взех на ръце, бях страшно горда и щастлива.

— Син... Мой син. — Гласът на Кевин потрепери. — Разкажи ми за него.

— Той... е висок за възрастта си. Едро, хубаво момче. Има гъсти черни къдрици и... упорити устни. Като твоите. И е със същия характер. Когато заминах, тъкмо прохождаше.

— Къде го остави?

— При Теодора Сийтън. Тя го обожава.

— Онази нощ на борда на „Медей“, когато си говорихме за него... защо не ми каза?

— Не можех да използвам Андрю, за да те задържа, след като мислех, че не ме обичаш. Но сега... — Тя го погледна умолително. — Сега всичко се промени. Андрю има нужда от баща.

— Не и от баща като мен. Какво бих могъл да му дам?

— Всичко, което има значение. Любов, гордост, сила. Искаш той да бъде като теб, Кевин. И... аз също имам нужда от теб.

— Ще бъдем отново заедно, след като се измъкна от тук. Трябва да го вярваш.

Той я прегърна и я наведе назад към канапето. Друсила усети възбудата му, когато тялото му се притисна до нейното. Целувката му беше дълга и бавна; задълбочаваше се и я завладяваше. Тя притегли израненото му лице към гърдите си.

Пръстите на Кевин потрепериха леко, когато започнаха да разкопчават корсажа ѝ. Друсила затвори очи. Сега щеше да я люби. И след това нямаше да ѝ позволи да замине без него.

После той я отстрани и младата жена нададе лек вик. Задъханият му отговор дойде бързо:

— Искам те. Но не така. Ако те взема сега, няма да мога да направя каквото трябва.

Той се изправи. Ръцете му бяха свити в юмруци. Лицето му бе твърдо като гранит. Друсила го гледаше как се обърна, отиде бързо до вратата и я отвори рязко.

— Капитан Варгас — извика Кевин.

Войниците вдигнаха карабините си, но Варгас ги избута настрани и влезе в кабинета.

— Какво има, сеньор?

— Искам да отведете госпожа Сийтън оттук. Върнете я обратно в Хавана и я качете на първия кораб за Чарлстън.

Друсила изтича към Кевин и се опита да го прегърне, но той я отблъсна.

— Кевин, моля те! Няма да си отида сама. Няма да тръгна, докато не ми обещаеш...

Той погледна покрай нея право в очите на Хулио Варгас и рече:

— Никакви обещания. И никакви уговорки. Можете да го кажете и на Мартинес.

— Не бъдете глупак, сеньор. Защо трябва да се жертвате за онези бунтовници?

— Това си е моя работа — каза Кевин с равен глас. — Ще го кажете ли на Мартинес или да го направя аз?

Друсила видя неволното възхищение в очите на капитан Варгас.

— Разбирам — каза той. — Много съжалявам, че сте на другата страна. Нашата армия би имала голяма полза от човек като вас.

Но Кевин отново гледаше Друсила.

— По-добре е да тръгвате — каза тихо той.

— Не! Няма да си отида! Моля ви, позволете ми да остана!

— Ще се погрижите ли за нея, капитан Варгас?

— С мен ще бъде в безопасност. Давам ви думата си.

— Тогава отведете я. Сега.

Варгас хвана Друсила за ръката, но тя започна да се съпротивлява. Накрая му се наложи да я вдигне на ръце. Тя риташе и се извиваше. През сълзи виждаше лицето на Кевин. Устните му бяха свити в тънка твърда линия, а очите му бяха мрачни и безизразни.

Друсила и Варгас напуснаха затвора „Сан Рафаел“ след не повече от час, придружавани от същия ескорт, с който бяха дошли от Хавана. Кавалкадата се движеше бавно надолу към по-ниските и по-сухи местности на планината, където огромни кактуси със странни форми хвърляха гротескните си сенки върху скалите.

За Друсила времето нямаше значение. Тя гледаше право напред в пътя, но виждаше лицето на Кевин такова, каквото го бе видяла в последните секунди през сълзите. Сега не плачеше, но в гърдите ѝ бе заседнала буца.

На няколко пъти капитан Варгас се опита да поговори с нея, да я утеши, но тя не му обърна внимание.

Когато спряха да направят лагер за първата нощ, Варгас се опита да я придума да хапне от яхнията, която неговият адютант беше приготвил, но Друсила бутна чинията настрана.

— Трябва да ядете, иначе няма да имате сили за обратния път до Хавана.

— Защо не ме оставите тук? — попита безизразно тя. — Вече нямаме полза от мен.

— Друсила, чуй ме.

Въпреки апатията си, тя се стресна от тона и от използването на малкото ѝ име. Досега винаги я бе наричал госпожа Сийтън.

— Зная, сега си сигурна, че животът ти е свършил. Но по-късно ще видиш, че грешиш, Фаръл е обречен, но ти...

Друсила се обърна яростно срещу него:

— Не е! Никога няма да повярвам в това!

— С него е свършено — каза тихо Варгас. — Но ти трябва да продължиш, да си създадеш нов живот. Ти си млада, смела, красива. — Тъмните му очи се преместиха от лицето и се позабавиха на високите

й закръглени гърди, ясно очертани под тънката батистена риза. Друсила се отдръпна и той се усмихна. — Не се страхувай. Аз съм търпелив човек.

— Капитан Варгас...

— Хулио — каза той. — При такава примитивна обстановка официалностите са излишни. — Варгас отново бутна чинията в ръцете й. — Моят адютант се гордее с готварските си умения. Не бива да го обиждаш.

През следващите две нощи спаха под открито небе, но на третия ден следобед пристигнаха в малко ханче до Рио Мауто.

— Сега можеш да вземеш гореща вана и да си смениш дрехите — рече Варгас. — И да спиш в удобно легло.

Докато й помагаше да слезе от коня, той я притисна до себе си за момент. Друсила почувства силата на стоманените му ръце, твърдата му гръд.

Когато се качи в стаята си, тя се изкъпа с наслада в ламаринената вана, пълна с гореща вода. Облече се пак в синята муселинена рокля и после излезе на верандата, която минаваше по цялата задна част на хана и всички стаи на втория етаж имаха излаз на нея.

Чу се някакъв шум и тя се извърна рязко. Хулио Варгас бе излязъл от стаята си, съседна на нейната, стоеше и я гледаше. Друсила се обърна и понечи да влезе вътре, но той я хвана за ръката.

— Сметнах, че няма да искаш да вечеряш долу в общата стая с войниците. Казах на съдържателя да ни сервира вечерята тук.

Жената на съдържателя постави малка масичка на верандата с изглед към мудно течащата река под черните клони на високите кралски палми. След вечерята от сладководни скариди, пилешка яхния и супа от черен фасул, подправена с ром, Друсила и Хулио седнаха да пият кафе с бренди.

— Толкова е спокойно — каза Друсила. — Трудно ми е да повярвам...

— Трудно ти е да повярваш, че Куба е във война? Този бунт не може да продължи дълго.

— Не смяташ, че бунтовниците имат шанс да спечелят, нали?

— Никакъв — отговори той. — И преди е имало бунтове. Няколко бунтари, шепа избягали роби... но никога нищо не излиза.

— Но Кевин каза, че въстаниците ще завземат Ориенте. Че ще завземат и „Сан Рафаел“.

— Казал го е само за да те накара по-лесно да си тръгнеш. — После се пресегна през масата и сложи ръка върху нейната. — Хайде, не тъгувай. Той е направил своя избор. Ти направи за него каквото можа. Сега трябва да помислиш за себе си, за своето бъдеще.

Друсила понечи да отдръпне ръката си, но нещо я накара да се поколебае. Хулио Варгас я желаше. Младата жена го знаеше от първата им среща. Но сега, когато всеки друг начин за бягство на Кевин беше изгубен, в главата ѝ започна да се оформя план. План, който зависеше от Варгас. Друсила усети как сърцето ѝ се свива, но си наложи да премисли плава си, да го огледа отвсякъде.

Не можеше да се върне в Чарлстън; трябваше да остане в Хавана, да бъде свободна да заминава и се връща, когато си поиска, да се движи между правителствените чиновници, между кубинци от всякакви нива, да установи необходимите контакти. Имаше само един начин да го направи.

— Моето бъдеще? — попита тихо тя. — И какво ще бъде то?

— Ще те кача на борда на някой кораб за Съединените щати; дори за Чарлстън, ако е възможно.

— Няма защо да се връщам в Чарлстън — рече Друсила. — Семейството на съпруга ми не ме обича. А нямам свое собствено.

Тя стана и се приближи до парапета на верандата. Както и очакваше, Варгас я последва.

— Значи си съвсем самотна.

— Това няма нужда да те занимава — каза тя. — Наистина беше повече от любезен и съм ти много благодарна.

— Искам нещо повече от твоята благодарност, Друсила. Позволи ми да ти помогна да забравиш миналото. Нека...

Притегли я колебливо към себе си, готов да я освободи при такова желание от нейна страна. Но тя се отпусна на гърдите му и устните му намериха нейните. Тъй като тя все още не се съпротивляваше, прегръдката му стана по-силна.

Той я вдигна на ръце и я отнесе през френските врати в стаята ѝ. Там я положи върху леглото и я съблече. Пръстите му разкопчаваха копчета и развързваха панделки с умение, което издаваше значителен

опит. Друсила не затвори очи. Гледаше го как сваля тежкия си кожен колан, бяло златната туника и бричовете за езда.

Друсила нададе неволно вик, когато той легна до нея и голото му тяло докосна нейното. Опита се да се отдръпне, но ръцете му я обгърнаха, а гласът му прозвуча, натежал от страст:

— Керида^[1], моя прекрасна Друсила.

Тя си наложи да лежи неподвижно, докато ръцете му опипваха тялото ѝ. Не беше изгасил газената лампа до леглото, така че Друсила бе лишена дори от тъмнина, която да скрие срама ѝ. Каза си, че това няма значение. Но когато ръцете му разтвориха бедрата ѝ, а пръстите му започнаха да я гаят и да проникват в нея, макар да знаеше, че е безполезно, Друсила не можа да не извика:

— Не! Не мога...

Сега той беше върху нея. Очите му горяха, а устните му бяха полуотворени. Проникна в нея с един бърз тласък, а после продължи с бавни, силни удари. Движенията му се ускориха, а нетърпението му прерасна почти в насилие. Ръцете му вече не бяха нежни; стискаха я здраво, причиняваха ѝ болка. Не можехте да издържа повече, не можеше... Той стигна до кулминацията и малко след това се отдръпна от нея.

— Съжалявам. Искаше ми се и на теб да ти бъде хубаво.

— Но аз...

— Нека не се лъжем, керида. Трябваше да изчакам повече, да ти дам време да... Но ще има и други ноци. — Той се надигна на лакът и тъмните му очи се вгледаха тревожно в нея. — Ще останеш при мен, нали? Ще ти дам каквото поискаш. Най-хубавата къща в Хавана. Слуги. Карета. Дрехи от Париж. Бижута.

Друсила искаше само едно — свободата на Кевин. Затова извърна очи. Хулио продължи припряно:

— Не ме разбирай погрешно, керида. Зная, че не си жена, която може да бъде купена. Може би си богата.

— Имах малко пари, оставени от покойния ми съпруг, но тях вече ги няма. Отидоха за рушвета на Алтамонте — излъга Друсила. Все още притежаваше тлъста сума, вложена при един благонадежден търговец в Хавана.

— Горкичката — каза Хулио. — Бедна моя Друсила. Тъй щедра, тъй смела и... тъй глупава. Имаш нужда от мъж, който да се грижи за

теб. Бракът ти с нещастния сеньор Сийтън. Беше уредена работа, нали?

— Може и така да се каже — призна тя.

— И после се е появил Кевин Фаръл. Не, не се извърщай. Трябва да поговорим за него — за последен път. Той е авантюрист. По свой начин хубав, предполагам. И със сигурност силен, с голяма смелост. Не зная как си го срещнала и какво е имало между вас. Не желая да разбирам. С мен ще започнеш нов живот. Ще бъдеш щастлива.

След като Хулио заспа, тя стана и отиде до прозореца. Лунната светлина караше тялото ѝ да изглежда като сребърна статуя. Никога нямаше да забрави Кевин, никога нямаше да престане да го обича. Дори и той да загинеше. Но Кевин нямаше да умре в „Сан Рафаел“, Друсила щеше да предотврати това.

[1] Любима (исп.). — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

— Намерих един човек, който ще ти помогне, Друсила. — Бартоломю Оукс говореше тихо, макар да имаше малък шанс да ги чуят останалите гости, събрани около танцуващите в центъра на двора.

— Ела с мен, Барт — каза Друсила и го поведе през високите френски врати, които се отваряха към утринната стая с уханни растения и клетки с тропически птици. — Сега бързо ми кажи.

Друсила бе подновила познанството си с кореспондента на „Лондон Таймс“ след завръщането си в Хавана. Оукс бе станал чест гост в прекрасната къща, наета от Хулио за нея.

При първото посещение на Оукс тя му бе казала причината за идването си в Куба; за неуспеха си в подкупването на Алтамонте; за безполезното си пътуване до „Сан Рафаел“, за да види Кевин. И за това, което се бе случило после.

— Разбираш ли, не можех да позволя на Хулио да ме изпрати обратно в Чарлстън.

— Да, разбирам. А сега искаш от мен да измисля как да измъкна Фаръл от „Сан Рафаел“. Рисковано е. Сега, когато ти и Варгас... да де... Ако той случайно открие какво правиш, може да не се задоволи само с депортирането ти.

— Не ме е грижа.

Накрая, след като всичките му предупреждения останаха нечути, Оукс се съгласи да ѝ помогне.

— Поне ако действам като посредник, за теб ще има по-малка опасност.

Сега, след почти месец, беше дошъл да ѝ каже, че усилията му са били успешни.

— Мъжът, с когото говорих, е бунтовнически водач от Ориенте. Щабът му е близо до „Сан Рафаел“. Не искаше да се замесва, но когато споменах името на Фаръл, цялото му отношение се промени. Познава Фаръл лично и напълно осъзнава, че той и хората му са му много задължени за мълчанието.

— Кога мога да се видя с този човек? — потрепери от нетърпение гласът на Друсила.

— Хайде, Друсила, осъзнай се. Изобщо няма да се срещаш с Барбоса. Аз ще се оправя с подробностите.

— Че защо ти е да го правиш?

— Имах случай да видя... работата на хора като полковник Мартинес. Знам на какво са способни. Веднъж посетих едно въстаническо село в Източна Куба, завзето от испанските войски. Видях какво е останало от жертвите и едва ли някога ще го забравя. Това щеше да бъде достатъчно, повече от достатъчно, за да ме накара да ти помогна дори и да не те... — Топлината в сините му очи каза на Друсила останалото.

— О, Барт, мили мой! Но ти трябва да разбереш, че Кевин и аз...

— Разбирам. — Той се покашля и прокара ръка през късо подстриганата си пясъчноруса коса. — Сега трябва да знам къде се намира корабът на Фаръл. И колко пари ще можеш да доставиш.

— Диего Барбоса — повтори Друсила. — Сигурен ли си, че може да му се има доверие?

— Сигурен съм.

От двора се чу яростното биене на барабаните. Танцът бе стигнал до кулминацията си. Друсила даде бързо необходимата информация на Оукс. След това, неспособна да намери думи, с които да му благодари, се надигна на пръсти и докосна устни до неговите.

След тази нощ времето се влачеше бавно с приближаването на 1874-а година. Коледа бе отпразнувана с целия ентузиазъм на темпераментните хаванци. Имаше танци и пируване и кафенетата бяха препълнени. Друсила, която седеше с Хулио в едно кафене, пиеше вино и наблюдаваше веселящите се, почувства как сърцето ѝ се свива от болка. Беше казала на Гуен Сийтън, че ще се върне навреме, за да отпразнуват заедно Коледа. Дали липсваше на Андрю? Или Теодора бе заела нейното място в сърцето на детето?

Варгас сложи ръка върху нейната:

— Уморена ли си, скъпа?

Тя поклати глава. По-добре ѝ беше сред хората, под прежуриящото слънце и блесналото небе, отколкото сама със страховете

й.

В навечерието на Коледа писа на Гуен Сийтън — единствения член от семейството на Редфорд, към когото чувстваше някакво родство. Опита се да поддържа весел дух в писмото, като описваше Хавана и къщата, в която живееше. Спомена за „приятелството“ си с млад офицер на име Хулио Варгас. Знаеше, че макар и неомъжена, Гуен ще прочете между редовете. „Поздравявам Андрю от цялото си сърце. Целуни го от мен и...“ Друсила се опита да сдържи сълзите си, докато завършваше писмото.

Писа също и на Шарлот Тримейн, която бе заминала на бани в Южна Франция. Хулио й обеща да изпрати писмата и погледна с любопитство френския адрес.

— Баба ми — обясни Друсила. — Стои постоянно във Франция. Климатът й се отразява добре. По-хубав е за една възрастна дама от този на Нюпорт, особено през зимата.

— Дори и тук сме чували за Нюпорт. Значи баба ти е дама с богатство и положение?

— Тя се гордее със семейството си толкова, колкото и ти с твоето — рече Друсила. Не видя нищо лошо в това да разкаже на Хулио историята на семейство Тримейн. Пропусна само факта, че не е истинска внучка на Шарлот.

Отидоха заедно на полунощната литургия и се върнаха за празненството, което продължи до зори, когато и последният гост си тръгна от къщата. Изтощена, Друсила заспа бързо, но сънува кошмар. Видя измъченото лице на Кевин, чу го да вика името й. Опита се да стигне до него, но между тях се издигна стена, която нарасна до фантастични размери, докато накрая Друсила нито го виждаше, нито го чуваше, само се блъскаше в каменните блокове и пищеше.

Когато се събуди, Хулио я беше прегърнал. Сложи глава на гърдите му и му позволя да я гали по косите.

— Всичките онези обилни ястия на празненството — успя да каже тя. — Кой не би получил кошмари?

На другия ден Хулио й каза, че трябва да напусне Хавана.

— Изглежда, бунтовниците замислят нова офанзива — каза той. — Наредено ми е да замина за Ориенте.

Дали атаката на „Сан Рафаел“ щеше да бъде част от офанзивата? Обхвана я страх, а Хулио, разбрал погрешно тревогата й, рече:

— Не се страхувай, скъпа. Обещах да те заведа на карнавала и ще го направя. Купи си нова рокля. Искам да изглеждаш хубава за мен, когато се върна.

На вечерта на бала с маски, един от дузината, предхождащи Летеновия сезон^[1], Друсила все още не бе получила вест за Кевин от Бартоломю Оукс. Хулио не се бе върнал, но тя му се подчини и си поръча рокля при един от най-добрите шивачи в града. Сега прислужницата и помагаше да се облече.

Друсила чу тропот на конски копита отвън на улицата, после отварянето на входната врата. Излезе тичешком от спалнята и се наведе над тежкия парапет от ковано желязо. Хулио се бе върнал за бала, както бе обещал, но не изтича нагоре по стълбите да я поздрави, както обикновено, а мина през салона на първия етаж и излезе във вътрешния двор.

Тази вечер капитан Хулио Варгас беше потиснат. Студената прозаична смелост, която го правеше отличен офицер, сега не можеше да му помогне. Любовта му към Друсила бе равна на гордостта му да притежава такава жена. Не можеше да ѝ позволи да си отиде. Не можеше да я изгуби сега. Но щеше да я загуби, ако не направеше нещо, което изобщо не бе в характера му. Докато яздеше обратно към Хавана, той се бореше с дилемата: да ѝ каже ли истината и да се изправи пред живот без нея или да излъже и да я задържи завинаги. Обърна се, когато чу шумолене на поли и бързи леки стъпки. Колко красива беше, колко привлекателна, застанала в мекия пурпурен здрач.

— Хулио, аз съм готова. — После, когато видя объркания му поглед, добави: — Балът с маски. Забрави ли?

Той отиде до нея, целуна я и я прегърна силно. Хвана я за ръката и я заведе до една пейка под цъфнало нариво дърво.

— Не си доволен от изхода на битката? — попита Друсила.

— Претърпяхме известни загуби. Въстаниците се биха като дяволи. Друсила, чуй ме. Тази война скоро ще свърши. След това ще се откажа от поста си. Баща ми е мъртъв, а братята ми живеят в Мадрид.

Искам да поема управлението на Вила Нуева семейната ни плантация. Искам да дойдеш с мен. Искам да се омъжиш за мен.

— Хулио, не мога... Аз...

— Заради него ли?

В гърдите му се надигна гняв.

— Мълчи и ме изслушай — каза той. Усети как ръцете ѝ затрепераха, но продължи твърдо и неумолимо: — Заминахме за Ориенте, за да смажем офанзивата на бунтовниците. Трябва да си призная, че се биха добре. Завзеха няколко града. Също и затвора „Сан Рафаел“.

Видя как в очите ѝ проблясва надежда.

— Не, Друсила. Фаръл няма да се върне при теб. Беше убит по време на битката.

Зачака я да заплаче, да изпадне в истерия. Но Друсила не издаде нито звук. Лицето ѝ бе вцепенено и бяло като маска.

— Следователно разбираш — продължи Хулио, — че каквото и да си имала към този човек, вече е свършило.

— Да, свършило е. Вече нищо не ми остана. Нищо.

— Разбира се, че ти е останало. Помолих те да станеш моя жена. Не ти го предложих ей така. Виждаш ли, направих няколко запитвания за семейство Тримейн.

— Така ли?

— Да, и сега знам, че нямам право да държа жена от такова семейство като любовница. Но това ще бъде забравено. Ще бъдеш уважавана и приемана в най-доброто общество на Куба. Ще имаш всичко...

Друсила започна да се смее — отначало тихо, после с високи, пронизителни нотки. Истерия, както и беше очаквал. Прегърна я и я притисна към себе си, докато смехът отстъпи на сълзите и Друсила сложи лице на гърдите му. Хулио я вдигна на ръце и я отнесе горе. Тази вечер нямаше да споменава повече за женитба. Щеше да ѝ даде време да се овладее.

Няколко дни по-късно Бартоломя Оукс дойде в къщата, за да разкаже на Друсила за успеха на плана. Но жалюзите бяха затворени и в къщата бе тихо. Оукс се бе върнал едва предишната нощ от

Манзанильо, където бунтовниците бяха отблъснали отряд от испанската кавалерия в яростна битка.

Старата мулатка, която отвори вратата, се изненада, когато той поиска да говори с господарката ѝ.

— Но, сеньор, не сте ли чули? Те се ожениха преди три дни, капитан Варгас и американката. Заминаха за Испания на сватбено пътешествие.

За Кевин имаше интервали на съзнание, а после дълги, объркани периоди, когато се носеше в трескав делириум. Сега се събуди, все още горящ от треската. Някой беше повдигнал главата му и поднасяше чаша към напуканите му устни. Вода.

— Копеле — прошепна Кевин.

— Сега трябва да се чувствате по-добре, капитане.

Не беше гласът на Сандовал. Кевин отвори очи.

— Тим? — После усети познатото издигане и спускане и бе обхванат от надежда. — В морето ли сме?

— Точно така. Хайде, изпий останалото. Това е хинин. За треската. Скоро ще си бъдем у дома.

— У дома ли?

— Ще спрем в Кийт Уест — каза Тим. — Там ще ти намеря доктор. Боже, Кевин, сякаш са те газили табун коне.

— И аз така се чувствам.

Кевин се опита да се усмихне, но лицето го болеше много. Той преглътна останалия хинин.

— Какво е станало, Тим? Как се озовах на лодката? Не си спомням много...

— Друг път ще ти разкажа — рече Тим. — Сега се опитай да поспиш.

Следващия път, когато Кевин се събуди, беше облян в пот. Тялото му бе мокро и той разбра, че треската е отминала. На светлината на ранната утрин видя не Тим Клиъри, а момиче с огромни тъмни очи и гладка маслинена кожа. Черните коси бяха сплетени и вдигнати на

главата му. То избърса лицето му с мек парцал. Докосването беше леко и внимателно.

— Да извикам ли сеньор Клиъри? — попита то.

— Почакай — рече Кевин. В чертите на момичето имаше нещо познато, макар да бе сигурен, че никога преди не го е виждал. — Коя си ти?

— Мария Барбоса — отговори тя. — Диего Барбоса ми беше брат.

— Беше?

— Диего беше убит в престрелка с испанските войници, докато те изнасяше от Сиера Маестра. Мъжете те донесоха до твоя кораб.

Тя се изправи.

— Сеньор Клиъри каза да го извикам, когато се събудите.

Когато Тим влезе в каютата, Кевин рече:

— Искам да знам какво се е случило. Всичко!

— Няма много за казване. Барбоса изпрати един от хората си на кораба. Каза ни да изчакаме, че щели да нападнат затвора и да те измъкнат. Аз се съмнявах, ама зачаках и те те донесоха.

— Ами Мария?

— Вестоносецът на Барбоса сключи с мен сделка. След като те измъкнеха, аз трябваше да заобиколя острова откъм запад и да пусна котва извън пристанището. Щяха да доведат сестрата на Барбоса на „Медей“. Беше трудна работа. Испанците я държали под наблюдение.

— А Друсила? Какво стана с Друсила? Нали не е още на острова?

— Друсила е в безопасност — каза тихо Тим.

— Къде е?

Тим не отговори нищо и Кевин седна рязко в леглото, без да обръща внимание на пронизващата болка в ребрата си.

— Какво е станало с нея?

— Тя... Ами всъщност се омъжи за един испански офицер. Заминали за Испания на меден месец. А сега лягай, ако обичаш. — Сложи ръка на рамото му. — Проклет да съм, ако знам защо го е направила.

Кевин се отпусна върху възглавницата.

— Мисля, че знам защо — рече той. Беше го умолявала тогава, в „Сан Рафаел“, да направи каквото трябва, за да го освободят. Дори му

бе казала истината за техния син. А той бе останал непоклатим. Или така ѝ се бе сторило. — Откъде разбра, че се е омъжила?

— Аз му казах, сеньор — каза Мария. — Цяла Хавана знаеше за красивата червенокоса американка, която живееше с капитан Варгас като негова любовница. Сватбата беше прекрасна, фамилията Варгас са много важни в Куба и много богати.

Сега Кевин си спомни високомерния красив млад офицер.

— Може да е имала причини — започна Тим.

— Не искам да го обсъждам.

— Тя те обичаше — настоя Тим. — И ако питаш мен...

Но нещо в лицето на Кевин го накара да млъкне. Когато заговори отново, Тим го направи като моряк към своя капитан:

— Скоро ще пристигнем в Кийт Уест. По-добре да се връщам на палубата.

Кевин се обърна към Мария Барбоса:

— Какво ще правиш, когато стигнем в Кийт Уест?

— Там има много кубински бежанци — каза тя. — Ще има къде да живея. Не се грижете за мен.

Но Кевин не можеше да позволи на собственото си нещастие да го накара да забрави колко много дължи на брата на Мария.

— Загрижен съм — каза той. — И ако има нещо, което мога да направя за теб, по всяко време — просто ми се обади.

Лекарят, който се грижеше за Кевин в Кийт Уест, бе препоръчан от приятелите на Мария Барбоса, в чийто дом бе отседнал. Набитият белокоп мъж поклати глава, докато го преглеждаше.

— Имали сте късмет, че сте останали жив, сеньор. — Чертите му се втвърдиха. — Всеки, който попадне пленник в ръцете на испанските войски, е късметлия, ако оживее.

Пръстите му се движеха умело, но Кевин трябваше да стисне зъби, за да не извика, докато докторът си вършеше работата.

— Няма сериозни вътрешни увреждания — каза лекарят. — Само фрактура на ключицата, но тя заздравява.

После смени превръзката, която беше направил Тим, и намокри раните с шипецта течност. За да отвлече вниманието на Кевин, Тим рече:

— Знаеш ли, капитане, все още имаш „Медей“. И екипаж. Мислех си, май могат да се направят пари, като се търгува с онези

острови там.

— Не и с Куба — каза Кевин.

— Разбира се, че не. Хич не ми пука и да не я видя никога вече. Може с Ямайка, Барбадос.

Кевин се усмихна мрачно. Знаеше, че Тим говори така, за да отвлече вниманието му както от действията на доктора, така и от мислите за Друсила.

— Ще си помисля за това, Тим. Може и да не е съвсем лоша идея.

[1] Летенов сезон — периодът между 11 ноември и Коледа. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

През първите седмици от брака на Друсила с Хулио тя се движеше като в неясен сив пейзаж, а част от съзнанието ѝ бе вцепенено от мъка.

По време на пътуването през Атлантическия океан прекара повечето часове в каютата. Понякога, късно нощем, Хулио успяваше да я убеди да излязат на разходка по палубата. Но по-често той се задоволяваше да лежи до нея, да я държи в обятията си и да ѝ говори нежно, когато Друсила не можеше да заспи. Безлични разговори за момчешките му години в огромната плантация на баща му; за приятелите му от детинство, младите Сантовения, чиято плантация била най-близката до Вила Нуева — на половин ден езда.

Когато стигнаха Мадрид, отседнаха при семейството му. Друсила се запозна с безкрайна процесия от роднини на Варгас: по-малките му братя, техните жени и деца, чичовци, лели и братовчеди. Макар и да бяха изненадани, задето Хулио е предпочел да се ожени за една американка, бяха впечатлени, когато той им говореше за семейството ѝ.

После Хулио я заведе в Париж и Друсила откри, че отново се съживява. Макар да бяха минали само няколко години от френско-пруската война и обсадата, френската столица бе запазила безгрижната си атмосфера. Хулио я заведе в световноизвестни ресторанти, на театър, опера и балет; извеждаше я с отворен кабриолет по широките булеварди. Гордостта му от нея беше очевидна.

Всяка нощ, когато се връщаха в хотела си, Хулио я любеше — отначало нежно и внимателно, после със странна смесица от нежност и насилие, с което Друсила постепенно започна да свиква.

И накрая, през последната им седмица в Париж, в една нощ, когато лунната светлина струеше в стаята им, Друсила откри с шок, че тялото ѝ отново се събужда под ръцете, устните и езика на Хулио. После беше трогната от очевидното му удоволствие, задето я е накарал да откликне напълно. От тази нощ нататък сякаш не можеше да ѝ се насити.

Когато Хулио доведе Друсила обратно в Хавана, революцията наближаваше края си. Богатите изгнаници в Ню Йорк, финансирани бунта, бяха започнали да оттеглят помощта си, виждайки, че за момента каузата е изгубена. През февруари 1878-а в Занхон беше подписано примирие, с което се обещаваха, че на бунтовническите водачи ще бъде позволено да напуснат Куба.

Но много преди това Хулио се беше отказал от поста си в испанската армия, както бе обещал на Друсила, и беше насочил вниманието си към управлението на една от най-големите плантации на острова: Вила Нуева, близо до пристанището Сиенфuegos в западната част на Куба.

— Баща ми беше прекрасен човек, но със старомодни методи — обясни той на Друсила малко след пристигането им във Вила Нуева. — Наистина плантацията винаги е била печеливша, благодарение на чудесния кубински климат. И все пак с ново оборудване ще бъдем в състояние да произвеждаме два пъти повече захар от сега и тя ще е с по-високо качество.

— Мисля, че с тези нови машини ще имаш нужда от по-малко роби — каза с надежда Друсила.

— Каква глупост, керида. Разбира се, че ще се нуждаем от роби, които да секат тръстиката, да се грижат за добитъка. И за домашни слуги. Но прости ми, може би те отегчавам с този разговор.

— Ни най-малко — рече Друсила. — И съм сигурна, че мога да науча всичко за работата в плантацията, ако бъдеш достатъчно търпелив, за да ми обясниш. Може би имаш някои книги по този въпрос.

Той отметна глава назад и се засмя, но с любов:

— Книги ли? Че защо една красавица ще има нужда от книги?

Но когато Друсила успя, макар и с известни трудности, да го убеди, че обича да чете, той сви рамене и се примири с това особено предпочитание. Хулио нареди на младия френски архитект, когото беше наел, да проектира библиотека и той писа до Ню Йорк, Бостън, Лондон и Париж за чудесни, подвързани с кожа томове.

Подобно на много от кубинските къщи, първоначално къщата на собственика бе построена като крепост — с тежки врати, украсени с

топки и нитове; с големи прозорци без стъкла, с железни решетки. Хулио накара да се махнат решетките и да се поставят стъкла. Друсила трябваше да признае, че така стана по-уютно, но трепна болезнено, когато Хулио ѝ обясни, че решетките са били за защита в началото на миналия век. Тогава Вила Нуева преживяла първото си и единствено въстание на робите.

Когато видя реакцията ѝ, Хулио каза:

— Сега няма нужда да се страхуваш от въстания. Взел съм мерки. Робите живеят в едноетажни бараки вместо в малките колиби от времето на баща ми. Семейните връзки между тях само причиняват неприятности. Сега мъжете и жените са държани в отделни малки килии. Нощем вратите биват заключвани. Пък имаме и кучета.

Откакто бяха пристигнали в плантацията, Хулио не ѝ бе давал да ходи нито в бараките, нито в работилниците.

— Но аз искам да видя сама работата — възрази Друсила.

— В работилниците е непоносимо горещо. А в бараките често върлуват болести — жълта треска, холера.

— Имаш ли лекар или болница, където да се грижат за болните роби?

— Преди имахме доктор, един англичанин, който през повечето време беше пиян. Накрая се напи до смърт и аз не се заех да намеря друг. Но няма значение. Черните вярват повече в техните лекове, билки и други подобни.

Друсила намираще домашните роби сръчни и добре обучени. Инес, личната прислужница на Друсила, беше хубава млада окторонка със златиста кожа и по-скоро тъмнокестенява, отколкото черна коса. Подобно на другите прислужници, тя почти не говореше, освен когато я питаха, и рядко се усмихваше. Едва няколко месеца след пристигането си във Вила Нуева Друсила започна да схваща пълното значение на робството. Един следобед тя и Хулио бяха предприели дълга езда до най-близките си съседи — Матео и Кармен Сантовения. Матео беше обещал да ги заведе да видят новите му бикове, наскоро внесени от Испания.

Двете двойки язدهа през пасището по една пътека близо до помещенията на робите. Кармен, която бе отлична ездачка, пришпори кобилата си в галоп, докато другите трима останаха по-назад.

Внезапно Друсила извика, когато видя как конят на Кармен се изправя на задните си крака и размахва предните си копита във въздуха.

Малко чернокожо момиченце на около пет, кльощаво и почти голо, се бе втурнало от храсталака право на пътя на кобилата. Кармен бе твърде добра ездачка, за да бъде хвърлена лесно от седлото. Само за секунди тя овладя коня си. Матео препусна в галоп към нея и погледна надолу към детето, което лежеше напълно неподвижно под прежурящото кубинско слънце. Не си направи труда да слезе. Нито пък Кармен.

— Май че е мъртво — каза Матео.

Една стара негърка излезе, куцукайки, на пътя.

— Трябва да се грижиш по-добре за питомците си, старо — каза спокойно Матео.

На красивото лице на Кармен бе изписано раздразнение:

— Кобилата можеше да падне, да се нарани!

Тя пришпори коня си напред, а Матео се изравни с нея. Друсила гледаше, втрещена и разтреперана, как старицата вдига детето и тръгва забързано към храстите с товара си.

— Има ли шанс детето да оживее? — попита Друсила. — Моля те, Хулио, хайде да проверим! Може би...

— Видях под какъв ъгъл беше изкривен вратът на детето. Счупен е. Но няма значение. И без това във всяка плантация има твърде много чернокожи момиченца.

— Но, Хулио, говорим за човешки същества!

— Робите са животни. Хайде, недей да правиш сцени. Почакай, какво правиш?

Друсила беше обърнала коня си.

— Отивам си у дома.

Хулио ѝ препречи пътя.

— Няма да направиш такова нещо. Семейство Сантовения са наши приятели. Би било страшно неучтиво, ако си отидеш, без да дадеш обяснение.

— Неучтиво? Беше убито едно дете и ти можеш...

— Не мисли за това — рече твърдо той. — След време тези неща ще престанат да ти правят впечатление.

Но Друсила не успя да прогони случката от ума си и знаеше, че никога няма да може да мисли за хората като за животни, дори и да живее във Вила Нуева до края на живота си. Надяваше се слуховете за вероятното премахване на робството на острова да се окажат верни.

Няколко месеца след случката в плантацията на Сантовения Друсила седеше в спалнята на Вила Нуева и отговаряше на последното писмо на Гуен Сийтън. Гуен пишеше, че Теодора Сийтън е прекарала лек удар и че сега се възстановява; че Хейзъл ще остане в Сийтън Баръни, за да се грижи за майка си и да гледа Андрю.

Друсила си помисли, и то не за пръв път, да пише да изпратят сина ѝ. Хулио знаеше за момчето, но не и че баща му е Кевин Фаръл. Както всички други, съпругът ѝ си мислеше, че то е дете на Редфорд Сийтън. „Копнея да взема Андрю при мен — писа сега Друсила на Гуен. — Може би един ден, съвсем скоро, това ще стане възможно.“ Тя вдигна глава и остави писалката. Хулио беше в тоалетната си стая до спалнята. Мигел, новият му прислужник, светлокож кварталон, помагаше на господаря си да се облече за ежедневната обиколка на плантацията.

— Тези ботуши са истински позор.

Гласът му не звучеше много ядосано, а просто раздражено.

— Съжалявам, сеньор. Веднага ще ги върна и ще ги излъскам като огледало.

— И аз така мисля — рече Хулио.

Друсила стана и се приближи до тоалетната стая. По лицето на съпруга ѝ не бе изписано нищо, което да я предупреди какво ще се случи. Секунда по-късно Хулио вдигна камшика си за езда и с бързо движение шибна с него обърнатото нагоре лице на момчето.

Друсила се хвърли към съпруга си и увисна на ръката му. Хулио се освободи рязко. Момчето, използвало прекъсването, започна да се изправя, за да избяга.

— Освободих ли те? — попита Хулио.

Мигел плачеше безмълвно, а по лицето му течаха сълзи и кръв.

— Не, сеньор.

— Беше ти дадена тази отговорна служба в дома ми — рече Хулио с равния, спокоен глас на учител, който мъмри небрежен ученик. — Не би искал да я смениш с работата на полето, нали?

— Не, сеньор, умолявам ви!

— Добре. Вземи ботушите и ги приведи в достатъчно добър вид, за да ги нося. Прати ми ги по някой от слугите. После докладвай на майорала. Кажи му, че трябва да ти бъдат ударени десет камшика.

За момент Друсила не повярва на ушите си. Зачака момчето да започне да протестира, да умолява. Но Мигел каза само:

— Благодаря, сеньор.

Когато момчето си отиде, на Друсила ѝ се стори, че ще повърне. Тя преглътна и каза:

— Той ти благодари.

— Разбира се. Предпочита да му ударят десет камшика, отколкото да бъде изпратен да сече захарна тръстика. — Хулио я притегли до себе си на канапето и продължи: — Забрави Мигел.

Взе я в обятията си и я притисна. Започна да я гали по раменете, по гърдите. Не му беше за пръв път да прави любов с нея през деня, под влиянието на импулс.

Но сега беше различно. Друсила се чувстваше отвратена от токущо видяното.

— Пусни ме! — извика тя и започна да го удря с юмруци по гърдите.

— Какво има? — попита той с лице, потъмняло от гняв.

Друсила не бе изплашена. Не и този път.

— Извикай веднага Мигел! — рече тя. — Трябва да го направиш. Момчето е ново на тази работа. Опитва се да ти угоди.

— И след време ще го прави. Ако бъде обучен както трябва. Той е доста буден за негър — кимна замислено Хулио. — И така би трябвало да бъде. Майка му е била заплодена от собствения ми баща. Момчето има нужда от дисциплина, това е всичко. А камшикът е единственият учител, който робите разбират.

— Но, Хулио, за бога, как мога да живея в къща, където... Ако тук е толкова лошо, какво ли им е на работниците на полето?

— Стой мирно — отговори той. — Тук аз съм господар. Аз давам нареждания и няма да отговарям на въпроси.

Пусна я и тя се изправи, благодарна, че широките поли прикриват треперенето на коленете ѝ.

— А аз? — попита Друсила. — Ако направя нещо, с което да те разсърдя? Какво ще сториш с мен? Какви нареждания ще дадеш?

— Не се дръж като дете — засмя се той. — Ти си моя съпруга. Как можеш да се сравняваш с робите? Не ти ли осигурих всички възможни луксове? Искам да бъдеш щастлива тук. Щях да ти спестя инцидента с Мигел, ако не се беше втурнала да гледаш.

— Няма значение дали виждам такива неща или не. Фактът е, че това, което става, е погрешно, ужасно погрешно.

Тя млъкна, изпълнена с отчаяние. Никога нямаше да може да накара Хулио да разбере отношението ѝ към робството. Той се държеше така, както се бяха държали и баща му, и дядо му преди него.

— Как можеш да признаеш, че ти и Мигел сте от един баща, а след това да го унижиш така?

— Говориш за неща, които не разбираш. — Част от гнева в гласа му бе изчезнала. — Чувал съм, че в твоята страна има жени, които се месят в деловите работи на съпрузите си. Даже някои започват и свой бизнес, като онази твоя зълва, дете е останала стара мома. Нищо чудно, че майка ѝ е получила удар.

— Не е честно — започна Друсила. После си спомни за Андрю и мислите, които я бяха погълнали преди инцидента с Мигел.

— Забрави за тази глупост — казваше в този момент Хулио. — Отдай се на женските грижи и остави другото на мен.

— Няма какво да правя вкъщи — забеляза тя. — Дори няма нужда да се къпя сама или да обувам чорапите си.

— Някои биха ти завидели — засмя се той. После отново я накара да седне до него. — Слушай, скъпа, когато вземеш първото си дете на ръце, няма да имаш време за други мисли.

— Аз вече имам дете — напомни му тя.

— А, да. Почти бях забравил. — Тъмните му очи се вгледаха внимателно в лицето ѝ. — Момчето ти липсва, нали?

— Разбира се, че ми липсва.

— Започвам да схващам. Ето защо напоследък се държиш толкова неразумно за незначителни неща. Трябваше да се досетя. Ще ти бъде ли хубаво, ако момчето е тук?

— Да, но...

— Веднага ще пишем да го изпратят — каза Хулио.

Друсила се поколеба.

— Не съм сигурна, че трябва да го направим точно сега. Разбираш ли, Теодора Сийтън се грижи за него, откакто напуснах

Чарлстън. Сега, когато е болна, шокът от това да го загуби ще ѝ дойде твърде много.

— Както желаш. Но когато искаш да повикаш момчето тук, само ми кажи. — Вдигна ръката ѝ и я притисна до устните си. — Искам да бъдеш щастлива.

Тя го погледна объркано, като си мислеше колко сложен и непредсказуем е — способен на потресаваща жестокост, но също и на нежност и разбиране.

Теодора Сийтън се възстанови от първия си удар, но последваха още два и тя остана на легло, обслужвана от Хейзъл. После, когато бракът на Друсила с Хулио навърши пет години, във Вила Нуева пристигна писмо от Гуен, в което се казваше, че Теодора Сийтън е получила четвърти и фатален удар.

Когато Друсила съобщи това на съпруга си, той каза:

— Сега няма причини да не вземеш детето тук.

Още не бе забременяла от Хулио и бе изненадана, че при тези обстоятелства той може да иска детето на друг мъж в дома си. Но скоро разбра, че Хулио прави това само за да ѝ достави удоволствие, както би поръчал арабски кон или оцелот, ако тя изразеше такова желание.

Дори когато Андрю пристигна — срамежлив и объркан от внезапната промяна в живота си, все още тъгуващ за смъртта на баба си и малко сдържан към майка си, която му бе непозната, Хулио продължи да поддържа същото отношение. Не беше нелюбезен с момчето, но просто го пренебрегваше.

Една вечер Друсила и Хулио влязоха в трапезарията и видяха Андрю да се люшка колебливо на един стол, протягайки ръка към една от кавалерийските саби, закачени на стената над камината. Друсила нададе лек тревожен вик.

— Веднага слизай оттам! — изкрещя Хулио.

Момченцето се стресна и дръпна ръката си твърде бързо.

— Виж сега какво направи — рече Хулио. — Поряза се.

Той взе една салфетка от масата, вдигна момчето и го остави на земята.

— Дай да видя.

Момчето протегна ръка към него.

Той взе бутилки бренди — първата, която му попадна подръка и изля малко течност върху порязаното място. Андрю прехапа устни, но не издаде нито звук, макар алкохолът да щипеше. Докато Хулио превързваше ръката на момчето със салфетката, то попита:

— Били ли сте се с тези саби, сеньор?

— Стой мирно! — каза сурово Хулио.

— Били ли сте се? — настоя момчето. — Убивали ли сте някого с тях?

— Андрю, моля те! Не говори такива неща.

— Всеки войник трябва да убива по време на война, това е негов дълг — рече Хулио.

— Ама със саби ли?

— Рядко. Пистолетите са по-ефективни.

— Имате ли пистолети? Ще ми ги покажете ли?

— Андрю!...

Друсила се опита да отвлече вниманието на сина си, но без успех.

— Той е момче — каза Хулио, — а едно момче трябва да слуша за битки. — После разроши косите на Андрю. — Тези разговори плашат дамите, ниньо. Особено нежни, чувствителни дами като майка ти. След вечеря ще те заведе в кабинета си и ще ти покажа пистолетите си.

Друсила понечи да възрази, но осъзна, че това е първия път, когато Хулио проявява и най-малкия интерес към сина ѝ. Не биваше да се намесва.

След тази вечер Хулио се държеше приятелски с Андрю. Научи момчето да язди пони и му обеща хубав кон, когато порасне. Андрю имаше буден ум и преждевременната зрелост на дете, отгледано сред възрастни. Той обсипваше Хулио с въпроси за плантацията и Хулио го заведе да види работилниците, полетата и бараките. Всяка сутрин Андрю се връщаше в къщата, пълен с истории за това какво е видял и направил.

През една друга вечер Андрю каза на Друсила, че е гледал как робите секат захарна тръстика.

— Един от тях не работеше достатъчно бързо и майоралът, сеньор Руис, го удари с камшика.

— О, миличък, не трябваше да ти позволяват да гледаш това!

— То не беше нищо — рече Андрю. — Само два удара. Сеньор Варгас казва, че негрите не са като нас. Не работят, докато не ги набиеш. И че трябва постоянно да се наблюдават. Иначе щели да избягат. Знаеш ли какво е направил майоралът на последния роб беглец, след като са го заловили?

— Мълчи — каза Друсила.

Взе детето на ръце и притисна устни първо до пламналата му буза, а после до тъмните заплетени къдрици. То позволи за малко тази проява на привързаност, но след това започна да се дърпа. Друсила го пусна и се загледа след него, докато то излизаше тичешком от стаята.

Не всичко, на което Хулио учеше момчето, бе лошо. Изкуството да се владее, безразличието към неудобствата, твърдостта, от която то щеше да се нуждае по-късно. Но Друсила не искаше синът на Кевин да израсне като копие на Хулио Варгас. Да гледа, без да се трогва, мъките на робите. И все пак беше безпомощна да се намеси. Ако настроеше Андрю срещу Хулио, само момчето щеше да страда. Хулио не търпеше критики от нейна страна и със сигурност щеше да се гневи на забележки от сина й.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Друсила се събуди призори от лай на кучета. Размърда се в широкото легло и протегна ръка. После отвори рязко очи. Хулио го нямаше, макар чаршафите още да бяха топли от тялото му, а на възглавницата да имаше вдлъбнатина от главата му.

Сега, когато откри, че е сама в леглото и чу зловещия лай на кучета, тя седна. Знаеше, че кучетата са изведени от ловците на роби, които ги бяха обучили само за едно нещо. Сигурно имаше беглец.

Друсила чу шум и видя Хулио, който излизаше от съседната тоалетна стая. Беше напълно облечен и обут в ботушите си за езда.

— Съжалявам, че те събудиха, скъпа — рече той и отиде до леглото, за да я целуне. — Опитай се пак да заспиш, ако можеш. И ако закъснея, не ме чакай за вечеря. Не съм сигурен, че ще се върна.

— Кучетата...

— Още едно бягство. — Той сви устни. — Този път са двама. Ернесто и Феликс. Двамата вечно създават неприятности. И са хитри. Предполагам, че са надъхани от всичките тези приказки за аболиционизма.

— Трябва ли и ти да отидеш на лова? — попита Друсила. — Мисля, че след като там са кучетата, кучкарите и майоралът, това няма да е необходимо.

— Предпочитам да отида — каза той.

— Как можеш да гледаш как хора биват разкъсвани от кучета?

— Не, тези двамата няма. Ще бъдат върнати и наказани публично, при бараките, където другите роби могат да гледат.

Не искаше да знае, но нещо я принуди да попита.

— Друсила, много пъти съм ти казвал, че такива неща не са подходящи за обсъждане с жена; и с положителност не с жена като теб. Не искам да се затормозяваш. — Стисна я за ръката. — Слушай, веднага щом жътвата свърши, ще си направим малка екскурзия до Хавана за няколко дни. Ще отидем на театър; винаги си обичала това.

И ще си поръчаш толкова рокли, колкото пожелаеш. И ако искаш — нови мебели.

— Престани! — запротестира Друсила. — Не съм дете. Не разбра ли след всичкото това време, че по-скоро бих носила една и съща рокля десет години и бих спала върху слама, отколкото да измъчвам други хора. Невинни хора, които...

— Невинни! Те са животни — кръвожадни и коварни. Знаеш какво стана в Хаити, нали?

— Но не виждаш ли... Не мога ли да те накарам да разбереш? Робите се бунтуват, защото се отнасят жестоко с тях. Както ти се отнасяш с твоите.

— Достатъчно. Няма да обсъждам повече това.

Той се обърна, за да излезе, но в този момент вратата се отвори внезапно и Андрю влетя, напълно облечен, с блеснали от вълнение очи.

— Вземете ме с вас — замоли се момчето, като сграбчи ръкава на Хулио. — Моля ви, сеньор! Няма да преча!

— Но, ниньо, това е мъжка работа.

— Скоро ще бъда мъж — каза Андрю.

— Ще трябва да яздим бързо, за да настигнем онези черни свине.

— Нали казахте, че съм добър ездач?

— И наистина си — отговори Хулио. — Но понито ти едва успява да върви в крак с Конкистадор.

Друсила усети хлад.

— Разбира се, че няма да отидеш, Андрю — каза тя. — Веднага се върни в стаята си.

— Трябва ли да го направя, сеньор? — отпрати Андрю молбата си към Хулио.

Тогава във възбудата си Друсила направи сериозна грешка.

— Хулио, забранявам ти да го вземаш — каза тя.

Лицето на съпруга ѝ пламна и той присви очи. В момента, в който думите излязоха от устата ѝ, тя разбра грешката си. Беше живяла в Куба достатъчно дълго, беше прекарала достатъчно време в посещения на съпругите на другите плантатори, за да знае, че тук, на този остров, жената не забранява нищо на мъжа си. Можеше да умолява, да го ласкае, да използва женски хитрини в леглото или извън

него, но не можеше да дава направо заповеди. Когато накрая Хулио заговори, обърна се не към нея, а към момчето:

— Ще дойдеш с мен.

— Да кажа ли да оседлаят понито ми?

— Не, ниньо. Можеш да яздиш пред мен на Конкистадор. Той дори няма да забележи допълнителната тежест.

— Ще ми позволите да яздя на Конкистадор? — Момчето трепереше от вълнение.

— Хулио, умолявам те, не вземай момчето! Моля те, недей!

— Опитай се да заспиш — каза тихо Хулио. — И не се разстройвай.

Но след като той и Андрю заминаха, след като се чу заглъхващият тропот надолу по алеята с кралските палми и лаят и ръмженето на кучетата затихнаха, Друсила все още не бе в състояние да отпусне напрегнатото си тяло.

Тя позвъни на Инес и каза:

— Пригответи ми банята.

— Много е рано, сеньора — отбеляза момичето.

Друсила видя, че красивото ѝ лице със златиста кожа бе изпито, сякаш не е спала през нощта, а очите ѝ бяха подути.

— Какво има, Инес? Да не си болна?

— Не, сеньора — каза момичето.

— Но си плакала. Не се опитвай да го отречеш.

— Ваната е готова.

Друсила се потопи в топлата уханна вода, но не можа да пренебрегне очевидната потиснатост на прислужницата си.

— Ако си направила нещо, ако си счупила шише с парфюм или си изгорила някоя от роклите ми, не се притеснявай да ми кажеш. Знаеш, че няма да те накажа.

Момичето се поколеба, после поклати глава:

— За Ернесто плаках.

Ернесто. Разбира се. Единият от бегълците. Друсила погледна Инес и разбра тайната ѝ, сякаш прислужницата я беше изкрещяла на глас.

— Може би няма да го хванат.

Инес насапуниса парче плат и започна да търка с него раменете на Друсила.

— Ще го хванат, сеньора. И ще го убият.

— Но Ернесто е ценен. Той е силен и умен.

Инес не каза нищо, но ръката ѝ потрепери толкова силно, че изпусна парчето плат във водата.

— Сеньора, винаги сте били толкова добра, същински ангел. Ако поговорите с господаря, може би заради вас той ще...

Инес млъкна, сякаш изплашена от дързостта си.

— Ще поговоря с него — каза Друсила.

Този път нямаше да изисква. Щеше да се унижава, ако се наложеше. Тази мисъл ѝ беше неприятна, но това нямаше значение, когато ставаше дума за човешки живот.

— Сигурно много обичаш Ернесто — рече Друсила.

— Ако беше позволено, щях да се омъжа за него — каза простичко Инес. — В сърцето си вече съм негова жена.

Друсила се бе надявала да прекара деня в плановете за предстоящия разговор със съпруга си, но малко след като се облече, видя с изненада, че кабриолетът на Сантовения се приближава по алеята. Няколко минути по-късно тя беше долу в салона и приемаше Кармен Сантовения и Беатрис Талавера — пълничка хубава жена около четиридесетте.

— Беатрис е моя братовчедка — рече Кармен. — Тя и съпругът ѝ Фернандо са ни дошли на гости чак от Испания. — Хвърли ослепителна усмивка към Друсила. — Не смятахме да идваме днес, но чухме за бягството и Матео и Фернандо дойдоха да участват в преследването. Сега са по следата. Ще ти правим компания, докато мъжете се завърнат.

Друсила се опита да изглежда зарадвана и позвъни на прислужницата да донесе почерпка.

— Беатрис — казваше в този момент Кармен, — трябваше да видиш Вила Нуева, преди Друсила да дойде тук. Чудесна, удобна къща, разбира се. Но сега...

Беатрис кимна.

— Прекрасна е не по-малко от всички величествени къщи, които съм виждала в европейските столици — съгласи се тя. Като съпруга на испански дипломат, Беатрис Талавера можеше да говори с авторитет.

— С Фернандо сме пътували и из твоята страна, Друсила. От коя точно част на Съединените щати си?

— Родена съм в Синсинати — отговори Друсила, — но съм живяла на много места: Ню Йорк, Нюпорт, Чарлстън.

— Ах, Чарлстън! Красив град — казваше в това време Беатрис. — Разбира се, не съм го виждала след вашата Гражданска война, но ми казаха, че бил построен наново и че процъфтявал. Вие, американците, сте енергични хора.

— Друсила вече не е американка — намеси се Кармен. — Сега е кубинка.

— Но разбира се — съгласи се Беатрис. — Съпругата става такава, какъвто е мъжът ѝ. Приспособява се към неговия начин на живот, нали? В моя случай например аз съм пропътувала половината Европа заради дипломатическия пост на Фернандо.

— Трябва да си видяла очарователни неща — рече Друсила. — Кажи ми, кой е любимият ти европейски град?

Ако успееше да накара Беатрис да говори, нямаше да има нужда да носи сама товара на разговора; точно сега изобщо не беше в настроение за това. Умът ѝ бе зает с Хулио и Андрю.

Сепна се, когато усети, че Беатрис говори на нея.

— Извинявай — рече тя. — Мислех си за... нещо друго. Съжалявам.

— С положителност днес не си на себе си — забеляза Кармен. — И си доста бледа. Би трябвало вече да си свикнала с кубинския климат.

— Не климатът е, който ме притеснява — каза троснато Друсила. — Заради историята с бегълците.

— Едва ли се притесняваш за безопасността на Хулио; той е с нашите мъже, с кучетата и кучкарите.

— Взе Андрю със себе си — каза Друсила. — Помолих го да не го прави, но той не ме послуша.

— Трябва да си благодарна, че Хулио проявява такъв интерес към момчето — рече Кармен. — Не всеки мъж би приел приятелски чуждото дете.

Кармен млъкна, защото по алеята с кралските палми се чу тропот на копита. Друсила скочи и изтича към прозореца. Видя малката кавалкада с Хулио на Конкистадор начело, придържаш Андрю на седлото пред себе си.

Тя се извини припряно и излезе бързо навън. Конярите се приближаваха тичешком от конюшните, за да се погрижат за изтормозените коне. Бавачката на Андрю, Лус — жена-планина, със снежнобял тюрбан, — вече беше наблизко, готова да поеме момчето.

Друсила мина покрай нея и се затича да посрещне Хулио. Той дръпна юздите и остана на коня си, гледайки надолу към нея. Красивото му лице беше зачервено от усилието. Влажната риза бе залепнала за широката му гръд. Ако си спомняше скарването, не го показва с нищо, а слезе бързо и свали Андрю от седлото.

— Боже мой, това се казва раздвижване, Хулио — каза Матео, като хвърли юздите на дорестата си кобила на най-близкия коняр. — Но гърлото ми е пресъхнало.

— Дълго време не съм бил на седло и усилието ми дойде твърде много — рече Фернандо.

Друсила гледаше Андрю, чието лице изглеждаше зеленикавовъжло на силното слънце. Под сивите му очи имаше тъмни сенки и той остана неподвижен за момент, когато Хулио го свали от седлото. После се хвърли в прегръдките на Друсила и тя усети, че телцето му трепери.

— Зле ли си, миличък? — попита тревожно майка му.

— Разбира се, че му няма нищо — каза бързо Хулио. — Изкара дълга и трудна езда, това е всичко. Лус, заведи го в стаята му, нахрани го хубаво и го изкъпи. И се погрижи да си легне рано.

Друсила копнееше да сложи сама Андрю в леглото и да се опита да разбере какво го мъчи, но знаеше, че нейното задължение са гостите и неохотно даде сина си на Лус.

Мъжете щяха да искат ром, а след това трябваше да се погрижи стаите на гостите да бъдат приготвени, за да могат мъжете и съпругите им да си починат и да се преоблекат за вечеря.

Инес не попита нищо, докато помагаше на Друсила да се преоблече, но хубавото ѝ лице бе застинало в маска на отчаяние.

— Не съм забравила обещанието си — каза Друсила, за да я утеши. Инес продължи да пристяга роклята ѝ. — Още не съм имала възможност...

Млъкна, защото съпругът ѝ влезе в стаята. Той освободи прислужницата с жест.

— Позволи ми да закопчея последните две копчета — каза той. После допря устни до рамото ѝ. — Обърни се да те погледна.

Върховно. Не е ли това една от роклите, които си купи последния път, когато бяхме в Хавана?

Тя се насили да се усмихне:

— Да, скъпи.

След тазсутрешната караница беше разбрала, че ако иска да помогне на Ернесто и Феликс, ще трябва да бъде дипломатична. Жегата, дългото седене с Кармен и Беатрис и загрижеността на Андрю се съчетаваха и я правеха раздражителна. Но имаше и нещо друго, много по-обезпокояващо.

От два месеца подозираше, че е бременна. Беше се колебала кога да му го каже, изчаквайки подходящ момент. Не ѝ се искаше да признае, но знаеше, че отлага поради нерационалното чувство, че докато никой не знае, това не е съвсем реално. Имаше достатъчно време да му каже, когато цялата тази ужасна работа с бунтовниците се уредеше.

— И двамата ли хванахте? — попита тя.

Хулио се престори, че не е чул въпроса ѝ, хвана я за ръцете и я отдалечи от себе си, за да се наслади на пълния ефект от роклята ѝ.

— Да, харесва ми. Тези цветове страшно ти отиват. — Роклята беше от коприна в мек оттенък на кафяво, с бледожълта горна пола. Корсажът беше дълбоко изрязан и разкриваше закръглените ѝ гърди.

— Моля те, кажи ми какво се случи днес — настоя тя.

— Не сега — отговори Хулио. — Гостите ни чакат.

— Но аз искам да знам!

— По-късно — рече Хулио.

Тя усети предупредителната нотка в гласа му, въздъхна, хвана го под ръка и двамата слязоха заедно по широкото стълбище.

Робите поднасяха едно след друго сочни ястия и се грижеха чашите с вино да са постоянно пълни. Разговорът ставаше все по-оживен. Когато Беатрис разбра, че Друсила е прекарала част от сватбеното си пътешествие в Париж, двете започнаха да си разменят впечатления за очарованията на този град.

— Оперите... баловете... ресторантите...

Хулио се усмихна гордо.

— Обзалагам се, че в никой парижки ресторант не могат да се намерят такива прекрасни скариди. Нашата готвачка ги приготвя със специален сос. Не казва тайната си на никого.

— Отлични са — каза Матео. — Готов съм да отдам заслуженото на това ястие. Нищо не може да даде на човека такъв апетит, както един ден на седлото.

Друсила видя в това добра възможност.

— Матео, какво стана днес? Хванахте робите, нали?

— Хулио не ти ли е казал? Разбира се, че ги хванахме. И то по-скоро, отколкото предполагахме. Тези кучета са великолепни. — Отпи от виното си и продължи: — Но имаше инцидент. Един от кучкарите изгуби контрол над своя звяр и кучето разкъса на парчета оня, ниския, кльощавия негър... как му беше името? А, да, Феликс. Всичко наоколо стана в кръв.

Друсила се задави. Затвори очи за момент. Андрю бе станал свидетел на всичко това.

— А другият? — едва успя да продума тя. — Ернесто. Какво стана с него?

— Беше ухапан по крака. Сега е заключен в една от бараките. — Матео се засмя. — Както и да е, няма да има време да му зарасне раната.

— Утре ще се отърве от мъките.

Друсила издаде звук, сякаш се задушаваше, и стана, като катурна чашата си с вино. Приповдигна копринените си поли и излетя навън на двора. Секунди по-късно Хулио се озова до нея и я сграбчи за ръцете. Но когато я погледна в лицето, изражението му се смени от раздразнение до загриженост.

— Много си пребледняла — каза той.

— Остави ме сама. Струва ми се, че ще повърна. — Не й се искаше да му го казва по този начин, но в момента не можеше да се владее. — Бременна съм, разбираш ли? Нося твоето дете. И толкова ме е страх!

— Бебе! Сигурна ли си?

— Да, напълно.

— Но от какво има да се боиш? Това е чудесна новина. Не се ли радваш?

— Как мога да се радвам при мисълта, че ще отгледам детето си тук? Днес Андрю е видял нещо ужасно; нещо, което нито едно дете не бива да вижда.

— Тихо, любима моя. Не бива да се разстройваш така. Жена в твоето положение не трябва да има грижи, нито страхове. — Прегърна я и се опита да я успокои. — Моля те, живот мой, кажи ми какво искаш да направя?

— Остави Ернесто жив.

Той издаде звук на отегчение, но след малко кимна:

— Много добре. Как бях могъл да ти откажа нещо сега? Но — прибави, — дисциплината трябва да се поддържа. Не мога да позволя на този черен дявол да остане ненаказан.

Друсила беше подготвена за това и го прие, макар и да потрепери от отвращение.

— А сега — рече Хулио, — да се върнем при гостите и да им кажем, че си ме направила най-щастливия мъж на земята. Нямах против да им съобщим за бебето, нали?

— Разбира се, че не.

Когато отново седна на трапезата, Друсила усмихнато започна да приема поздравленията на гостите. Все още изпитваше смесени чувства за носенето на детето на Хулио, но поне бременността ѝ бе помогнала да постигне желанието си: да спаси живота на Ернесто.

По-късно вечерта, когато Инес дойде да я приготви за лягане, Друсила веднага видя, че не е нужно да ѝ съобщава за решението на Хулио. Съществуваха канали за информация не само в самата къща, но и из цялата плантация. Друсила се почувства неловко, но беше и трогната, когато камериерката ѝ падна на колене и каза:

— Никога няма да забравя какво направихте за мен, сеньора. Никога. — После притисна устни до ръката ѝ.

— Моля те, недей — каза Друсила и издърпа внимателно ръката си. — Искане ми се да можех да направя повече. Но не посмях да настоявам, след като съпругът ми пощади живота на Ернесто.

— Той е силен — рече Инес със смесица от тъга и странна гордост в гласа. — Ще може да изтърпи камшиците и жигосването. Ще оживее. Това е най-важното. — Погледна Друсила и зяпна от изненада. — Какво има, сеньора? Какво казах?

В този момент Друсила беше разбрала, че макар с Инес да са от различни раси, в основни неща си приличат. Кевин също беше силен, способен да изтърпи много. Само ако бе останал жив...

После осъзна, че момичето я гледа с дълбока загриженост.

— Просто съм малко уморена — увери я тя.

— Разбира се — каза Инес, докато помагаше на господарката си да облече нощницата си. — Това може да се очаква, след като носите нов живот в себе си.

— И ти ли знаеш за бебето?

— Сеньор събщи долу. Пък и съм личната ви прислужница. — И зачетка косите ѝ, докато заприличаха на бляскаво ветрило от мед върху раменете ѝ.

Друсила се усмихна.

— Поне си научила тайната ми по естествен път. За момент си помислих да не си магьосница.

— Магьосница ли? О, не, сеньора!

— Пошегувах се, Инес.

— Но всъщност баба ми е имала известни способности. Можела е да лекува много болести с билки. — Момичето спря да четка косата на Друсила и прехапа устни. — Вече направихте толкова много за мен, че не смея да ви помоля за друга услуга. Но... ще бъде ли възможно утре да се измъкна да видя Ернесто в бараките? Има един мехлем. Баба ми ме научи да го приготвям. Ще облекчи болката и ще помогне на раните да зараснат по-бързо.

— Ще бъде опасно за теб. Ако съпругът ми разбере...

— О, няма. Ние си имаме наши начини, сеньора...

На следващата сутрин, когато Хулио и мъжете гости заминаха за бараките, за да наблюдават наказанието на Ернесто, Друсила настоя Андрю да остане при нея. Момчето, потиснато от преживяното предишния ден, не възрази.

Но макар Друсила да се бе наложила този път, знаеше, че води безнадеждна битка. Само след ден-два Андрю отново започна да излиза с Хулио до захарните полета. Не знаеше дали синът ѝ е видял обезобразения труп на мъртвия роб Феликс, завързан на един стълб в двора на бараките, и не можа да събере сили да попита.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

През следващия месец Друсила бе лишена от сънливото задоволство, което тъй често придружава ранната бременност, защото в ума ѝ цареше бъркотия. Трябваше да действа бързо, преди да станеше късно да пътува. Трябваше да се измъкне от плантацията поне за малко и да вземе Андрю със себе си. Само че трябваше много да внимава с Хулио.

Едно писмо от Шарлот Тримейн ѝ помогна да си състави колеблив план. Казваше, че Друсила ѝ липсва и ѝ даваше безброй съвети за предпазни мерки, които трябва да взема по време на бременността.

Друсила четеше и препрочиташе писмото на Шарлот в деня, когато то пристигна, и същата нощ, докато лежеше до Хулио, умът ѝ все още работеше трескаво.

Беше я любил нежно, без следа от насиетието, което вече бе свикнала да очаква. Откакто разбра за бременността ѝ, той се владееше дори и в най-интимните моменти. Друсила го познаваше доста добре, за да знае колко усилия му струва това.

Сега, когато стигна до кулминацията, Хулио понечи да се отдръпне, но тя го прегърна и го притисна към себе си. Погали гърба, тесния му твърд ханш. Пръстите ѝ търсеха и дразнеха, докато накрая го почувства отново да се втвърдява в нея. Друсила използва тялото си целенасочено и умело, за да достави на съпруга си възможно най-пълно удоволствие.

След това лежеше и слушаше как той шепне думи на обожание.

— Бих могъл да те любя до зори — рече Хулио, — но сега трябва да спиш, керида.

— Не мога да заспя — рече тя.

— Да не би нещо да те тревожи?

— Днес получих писмо.

— От една от старите моми Сийтън ли?

— Не. От баба ми. Тя напуска баните във Франция. Ревматизмът ѝ е много по-добре. Ще прекара зимата в къщата си в Ню Йорк. — Направи пауза, а след това продължи внимателно: — Аз ѝ липсвам, Хулио.

— Може би един ден ще я посетим — каза той.

— Ако не я видя скоро, може да стане доста късно — каза Друсилата. — Тя е стара и с крехко здраве.

— Тази година? Невъзможно. Не мога да напусна плантацията преди края на жътвата. После трябва да се погрижа за новата работилница и за инсталирането на оборудването. — Сложи ръка на корема ѝ, който вече беше малко издут. — Във всеки случай сега ти не си в състояние да предприемаш дълго пътешествие.

— Сигурна съм, че ще се справя, ако замина веднага. Бих могла да взема една от прислужниците — настоя тя. — И Андрю, а може би и Лус.

Хулио седна и протегна ръка да изгаси лампата до леглото.

— Какво каза? Да пътуваш сама? Това може да е обичай за някои жени в твоята страна, но кубинките или пътуват с мъжете си, или изобщо не пътуват. А в твоето положение би било глупаво да предприемаш такова пътешествие.

— В Ню Йорк има отлични лекари.

— В Хавана също. — В гласа на Хулио вече се чувстваше остра нотка на нетърпение. — Докторът, който изражда втората дъщеря на Кармен Сантовения, е учил в Париж и Мадрид, доколкото разбрах. Ще го докарам тук от Хавана, ако искаш. Ще стои във Вила Нуева целия месец преди раждането.

— Само да можех да родя бебето у дома... — започна тя с нарастваща паника.

— Тук е твоят дом. Чувал съм, че жените в твоето положение могат да имат странни желания. Но това, за което ме молиш, е невъзможно. Няма да напусна Вила Нуева сега. Не мога. И няма да ти позволя да заминеш сама.

Хулио протегна ръка да изгаси лампата, но тя се вкопчи в лакътя му.

— Как бих могла да те накарам да разбереш?

— Мисля, че започвам да разбирам. Заради Андрю е, нали? Откакто го взех със себе си на лова на избягалите роби, ти трепериш

над него. Не, даже преди това. Търсеше извинение да го махнеш от плантацията, а сега използваш бременността си като претекст. Това и внезапната ти, непоносима нужда да посетиш баба си. — Очите му бяха изпълнени със студен гняв. — Докато бяхме в Париж, ти нито веднъж не предложи да отидем до Екс ле Бен, за да я видиш. Ах, да, замалко да забравя! На нашето сватбено пътешествие ти все още тъгуваше за Кевин Фаръл и никой друг нямаше значение.

Хулио стана от леглото, пъхна ръце в ръкавите на лекия си копринен халат и завърза колана му с бързи, резки движения.

— Развалям сина ти, това е. И, разбира се, той е много по-важен за теб от мен. Неговото благополучие — такова, каквото ти смяташ да бъде — трябва да бъде на по-преден план от съпружеския ти дълг.

— Ако поне веднъж се бе опитал да разбереш отношението ми към робството...

— Да разбирам ли? Какво има тук да се разбира? Съгласявах се с нелепите ти прищевки всеки път, когато това беше възможно. Дори пощадих живота на Ернесто, за дати доставя удоволствие.

— Зная, че се опитваше да бъдеш мил — призна тя.

— Опитвам се да бъда мил? Отнасям се с теб като с кралица! Направих всичко, за да бъдеш щастлива. И съм ти верен; не съм докосвал робиня, откакто се ожених за теб. Знаеш ли колко рядко се случва това при мъже с моето положение?

— Никога не съм те обвинявала в изневяра.

— Млъкни! — заповяда той и закрочи из стаята с пъхнати дълбоко в джобовете на халата ръце. — Мислиш, че ми е лесно момчето да е тук? Копелето на Кевин Фаръл под един покрив с мен!

Друсила нададе вик и очите ѝ се разшириха от изумление и ужас.

— Андрю е...

— Не ме лъжи. Не и сега. Знаех истината за момчето още от момента, в който го видях.

— Откъде?

— Тогава, в „Сан Рафаел“, видях Кевин Фаръл. Едва ли си забравила. Стоях съвсем близо до него, когато той ме извика в кабинета на полковника, за да ми даде отговора си. Никакви обещания. Никакви уговорки. Спомняш ли си?

Докато Хулио говореше, сцената изникна пред очите ѝ толкова ясно, сякаш бе станала вчера.

— Зная, че още го обичаш — рече той. — Даже и онази нощ в хана, когато ми позволи да правя любов с теб за пръв път... Да, ти ми позволи. — Гласът му бе пълен със самоирония. — Като че ли не можеш да те взема по всяко време, когато те поисках. И после да те дам на войниците си. Но не. Исках ти да ме обичаш. Не ти ли се струва смешно, Друсила?

— Знаеш, че не. — Тя протегна ръка в умолителен жест. — Бях ти благодарна. И се опитвах да те обичам. Но не мога да забравя Кевин. Никога няма да го забравя, докато съм жива.

— Честността ти ми действа освежително — рече той. Лицето на Хулио беше като на непознат.

Друсила знаеше, че е обидила този високомерен мъж, че е наранила гордостта му. Нямахше да ѝ прости лесно. Може би изобщо.

— Обичах те толкова, колкото един мъж може да обича жена — каза той. — Когато бяхме в Париж, си позволих да повярвам, че и ти си започнала да ме обичаш. Че си забравила Фаръл. Отдаваше ми се с такава страст! Или и тогава се преструваше?

— О, не! Не мисли това за мен. Ти... ме накара да те желая по този начин.

— Разбирам. Значи съм успял да възбудя сетивата ти. Но съзнанието ти винаги е принадлежало нему. Там си създаде негов храм. Този наемник! Този най-обикновен авантюрист!

— Кевин Фаръл беше...

— Млъкни! Бях твърде мил с теб, Друсила. Твърде снизходителен. Можеш да те държа като любовница, докато ми омръзнеше, но вместо това се ожених за теб. Дадох ти името Варгас. А ти през цялото време мечтаеше за човек, който те е използвал като курва; който ти е направил копеле и те е зарязал.

— Не беше така. Кевин дори не...

— Замълчи! Не искам повече да чувам името му.

— Как можеш да ревнуваш от мъртвец?

Той ѝ се усмихна смразяващо:

— Мъртъв ли? Откъде знаеш, че е мъртъв?

— Ти ми каза. Когато се върна от Ориенте...

— Излъгах те.

— Не би... не и за това... Ти...

Думите ѝ замряха. Лицето на Хулио се размаза пред очите ѝ. В стаята беше тихо, но тя чуваше бучене в ушите си като прибор на вълни. Потъваше, мъчеше се да си поеме дъх.

После през бученето чу Хулио да казва:

— Да, Фаръл избяга от „Сан Рафаел“ с помощта на своите приятели-бунтовници. Страхувах се, че ще дойде да те вземе, а те обичах твърде много, за да рискувам да те загубя.

— Но защо ми го казваш сега? Мислиш, че като сме женени, няма да взема Андрю и да си отида? Ще намеря Кевин. Където и да е, ще го намеря.

Тя понечи да стане, но Хулио я блъсна обратно върху възглавниците и опря ръце от двете ѝ страни.

— Няма да отидеш при него. Ти си моя жена и носиш моето дете. Мислиш ли, че ще се откажа от теб сега?

— Нямах избор. Не можеш да ме спреш...

Той отметна назад едната си ръка и зашлеви Друсила през лицето.

— Глупачка си, Друсила. Моя си и нищо не може да промени това. Отсега нататък ще бъде различно. Аз ще вземам решения, а ти ще ми се подчиняваш във всичко. Ще въдворяваш дисциплина сред домашната прислуга или ще те принудя да гледаш, докато го правя. И няма да се месиш във възпитанието на Андрю. Ще го възпитавам, както намеря за добре, а ти няма да казваш нищо.

— Нямах право! Андрю е мое дете...

Той се изсмя — кратък, остър звук, подобен на лай на лисица.

— Не ме гледай така, скъпа моя съпруго. Няма да тормозя момчето. Нито пък теб. Тази плесница беше само за да ти покаже кой е господарят. Няма да се повтори, освен ако не ме предизвикаш.

Той седна на ръба на леглото. На Друсила ѝ беше трудно да повярва, че само преди малко я е прегръщал с любов, галел я е и е мълвял нежни думи.

— Знаеш ли — рече Хулио с обичайния си енергичен тон, — нямам нищо против момчето, освен това, че баща му е Кевин Фаръл. Дори харесвам Андрю. Той е буден и има дух. И проявява голям интерес към работата в плантацията. Кой знае, когато порасне, от него може да стане добър майорал.

— Надзирател? Андрю — надзирател?

— Едва ли си очаквала да го направя господар на Вила Нуева. Не и когато ти ще ми дадеш мои собствени синове. О, да, Друсила, ще го направиш. И много скоро ще научиш какво значи да бъдеш прилежна съпруга.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Поне дългите часове на жътвата държаха Хулио далеч от Друсила почти през цялото време и ѝ осигуряваха възможността да прави планове. Нямаше да остане тук; поне това знаеше след нощта, в която Хулио ѝ бе казал, че Кевин не е бил убит в „Сан Рафаел“. Съпругът ѝ бе глупак, ако си мислеше, че ще я спре да намери Кевин сега.

Нямаше никакво значение, че носи детето на Хулио. Бебето щеше да се роди в Съединените щати и да остане с нея. Парите на фамилията Тримейн щяха да ѝ купят помощта на най-опитните адвокати. Никое нейно дете, независимо кой му беше баща, нямаше да отрасне във Вила Нуева.

Външно се подчиняваше на Хулио за всичко. Позволи му да вярва, че най-сетне е станала покорната жена, която той изискваше. Той все още се задоволяваше с нея; не нежно, както в първите месеци на бременността ѝ, но и без жестокост. Обладаваше тялото ѝ бързо, почти безразлично, след това ѝ обръщаше гръб и веднага заспиваше.

През първите дни след скарването им Друсила се боеше за Андрю. Но след това страховете ѝ отминаха, защото, макар Хулио понякога да бе рязък с момчето, все още го взимаше на полето всеки ден и Андрю отиваше с желание. По време на най-горещата част от следобедна съпругът ѝ настояваше момчето да си почива под сянката на каруците.

Веднъж, след вечеря, Андрю ѝ каза:

— Сеньор Варгас смята да изсече част от гората, за да може следващата година да насее повече.

— Но това няма да стане, докато не свърши жътвата — рече Хулио и добави към Друсила: — Не се тревожи. Изсичането и изгарянето ще става през нощта и няма да вземам момчето с мен.

— О, но аз... — започна Андрю, но Хулио го сръза веднага:

— Чу какво казах. Няма да говорим повече за това.

— Жалко е да се изгарят такива хубави дървета — каза Друсила.

Хулио сви рамене.

— Не мога да се замислям за красотата, когато имам нужда от повече пространство за захарната тръстика. — После се обърна към очевидно умърлушения Андрю: — Има много години да гледаш такива неща, ниньо.

Момчето грейна, но Друсила знаеше, че ударът е насочен към нея, за да ѝ се напомни, че Андрю ще остане тук, докато възмъжее.

„Недей да бъдеш толкова сигурен“, помисли си тя.

По някое време през следващите няколко месеца тя и Андрю щяха да се намират на борда на кораб, поел към Ню Йорк. Но как? Това бе нейният проблем.

Също така ѝ хрумна, че може да се наложи да отведе Андрю със сила, защото Хулио се бе вклинил между нея и сина ѝ. Изобщо не беше сигурна, че Андрю ще тръгне доброволно. Не можеше да рискува да му разкаже за плановете си чак до последния момент.

Но кой тук, във Вила Нуева, щеше да ѝ помогне? Робите можеше и да искат, но се страхуваха от Хулио. Даже и домашните слуги, които имаха причини да ѝ бъдат благодарни за доброто ѝ отношение, едва ли щяха да поемат такъв риск. Освен може би Инес.

Друсила се колебаеше дали да забърка момичето в плановете си, защото каквото и наказание да приложеше Хулио на съпругата си, то със сигурност нямаше да е толкова ужасно, колкото това на робите.

Една вечер Друсила чакаше Инес да отговори на позвъняването ѝ. Хулио, който се приготвяше да отиде до работилниците, каза:

— Къде е това момиче? Трябваше да бъде тук преди пет минути. Много отпусках домашните слуги и те се възползват от това.

— Аз... Тя е в кухнята и ми вари билки за успокояване.

— Не може ли готвачът да свърши това? — попита Хулио.

— Инес единствена знае кои билки да използва и по колко — отвърна Друсила, благодарна, че е успяла да измисли правдоподобно извинение за толкова кратко време; наистина си нямаше идея къде може да е Инес.

Хулио се засмя.

— А, да, спомням си, че баба ѝ беше много опитна в използването на билки. Защо ти е успокоителен чай?

— Напоследък не мога да спя. Бебето рита и ме държи будна.

— Не си ми казвала.

Сърдитият отговор дойде на устните ѝ, но тя ги прехапа.

— Сега трябва да тръгвам — рече той, — освен ако не искаш да остана, докато дойде Инес.

— Добре съм — каза Друсила.

Минаваше единадесет и тя беше изморена, но мина почти половин час, преди Инес да дойде да я приготви за лягане. Момичето беше задъхано, а обикновено пригладената му кестенява коса бе разбъркана.

— Простете ми, сеньора — рече то. — Не исках да ви карам да ме чакате.

— Какво те забави толкова? — попита Друсила.

Момичето извърна поглед и прошепна едва чуто:

— Бях с Ернесто.

— Но това е опасно — рече Друсила. — Ако случайно съпругът ми разбере, знаеш какво ще се случи.

— Трябва да виждам Ернесто. Не бих могла да живея, ако не го виждам понякога. А и той има нужда от мен. Внимаваме, сеньора.

— Ами в бъдеще? Рано или късно ще бъдете хванати.

— Робите нямат бъдеще — каза спокойно Инес.

— Ами ако имате дете?

— Сеньор Варгас вероятно ще го продаде — каза момичето. — Или то ще умре от болести и недояждане в бараката, дето гледат децата на робите.

Друсила се поколеба, а после каза:

— Не бива да бъде така. Ти и Ернесто трябва да бъдете свободни да се ожените, да създадете семейство.

— Постоянно се говори за освобождаването на робите на острова — каза Инес, — но това все не става. Ако избягаме с Ернесто, ще бъдем хванати и върнати обратно. Онзи път, когато той избяга, смяташе да се добере до Хавана и там да мине за освободен роб. После можеше и аз да избягам и да отида при него. Но си спомняте какво се случи.

— Спомням си — рече мрачно Друсила. — Но можете да отидете по-далеч от Хавана. В Съединените щати, където ще бъдете свободни.

— С Ернесто не можем дори да се измъкнем от Вила Нуева, та камо ли да мислим да прекосим морето до друга държава.

Друсила сложи ръка на рамото на момичето и го притегли към себе си.

— Може да стане — каза тя. — Рискът ще бъде голям, но ако с Ернесто имате желание да опитате, ще ви покажа начин.

— Но, сеньора, рискът ще е голям и за вас. Ако сеньор Варгас научи, може да ви стори нещо лошо...

— По времето, когато разбере, ще бъде твърде късно да ме нарани. Аз ще дойда с вас; Андрю — също.

— Но това е лудост! — рече Инес. — Че защо ще искате да се махнете отгук?

— Имам си причини — отвърна Друсила. — По-късно ще ти ги кажа. А сега трябва да съставим плана. Парите не са проблем. Ще взема бижутата си и ще ги продам в Хавана. После ще се качим на първия кораб за Съединените щати.

Тъмните очи на Инес се насочиха към тялото на Друсила.

— Как ще пътувате сега, в това положение?

— Ще вземем кабриолета — каза Друсила. — Ернесто ще кара. Ако ни видят, никой няма да се усъмни. Една дама пътува с кочияша, прислужницата и малкото си момченце за Хавана.

— Сеньор Варгас ще ви потърси. Ще изпрати преследвачи.

— И за това съм помислила. Ще му кажа, че отивам в Сиенфуегос да посетя една приятелка и че ще остана там за нощта. Така ще имаме един ден преднина. Това трябва да е достатъчно; няма друг начин.

— Ами Ернесто? Той не е кочияш. Нали го изпратиха обратно на полето?

— Ще започнем пътуването с Пабло. Преди да напуснем плантацията, Ернесто ще трябва да се намеси. Не искам Пабло да бъде наранен, а само вързан някъде, където няма да го намерят ден или два.

— Ернесто може лесно да направи това. Той е много силен.

— А дали ще иска да рискува с ново бягство?

— Сигурна съм, че да, сеньора. Само заради мен не се е опитал втори път.

Последните седмици от жътвата минаха и когато тя свърши, Хулио нареди да се изсече голям участък гора от западната страна на Вила Нуева.

Андрю, горчиво разочарован, че няма да го вземат, стоеше на вратата на стаята си. Вече беше изкъпан и облечен в памучната си нощница. Гледаше в коридора на горния етаж, където сеньор Варгас говореше с майка му.

— Няма да се върна преди зазоряване — чу го Андрю да казва. — Ще бъдеш добре, нали?

— Инес ще бъде тук с мен — рече майка му.

Андрю отстъпи назад към стаята си. Видя как сеньор Варгас мина край него. После Лус, дебелията му бавачка, го сложи да си легне и придърпа около него мрежата против комари.

Но момчето не можа да заспи. Беше горещо, а и продължаваше да си мисли за големия огън тази нощ.

Той стана и излезе на балкона. Вгледа се в посоката, в която сеньор Варгас му бе казал, че ще бъде огънят. Още нямаше нищо.

Сеньор Варгас не му беше казал да не напуска къщата тази нощ. Но момчето знаеше, че не бива да го прави.

Откакто сеньор Варгас го бе взел със себе си на лова на роби, Андрю малко се страхуваше от него. И знаеше, че белегът на лицето на Мигел е направен от камшика за езда на сеньор Варгас; веднъж чу прислужника да говори за това. Ами ако Андрю ядосаше сеньор Варгас, и него ли щеше да накаже така?

Щеше да бъде внимателен. Щеше да отиде само до хълма. Никой нямаше да разбере.

Той се върна в банята си, съблече нощницата си и нахлузи дрехите си. После излезе пак на балкона и отиде до едно място, където дървото растеше толкова високо, че той можеше да протегне ръце и да се хване за един дебел клон. Изкачи се на клона и слезе предпазливо на земята.

Отново се почувства изплашен, докато стоеше и гледаше към алеята от палми, която водеше надалеч от къщата. Но луната тази вечер беше голяма и ярка. Момчето нямаше да се изгуби. Вече познаваше добре плантацията.

Измина доста време, докато Андрю стигне до бараките. Ето там беше хълмът, право напред. Андрю се изкатери по големите камъни. Краката вече го боляха. После се хвърли по корем и се огледа в посоката, откъдето очакваше да се види огънят. Все още не беше започнал. Спеше му се. Никога преди не бе оставал толкова до късно.

Затвори очи. Нощният бриз разхлаждаше лицето му, а тревата беше мека... и миришеше на хубаво...

Внезапно се събуди и за момент не можа да си спомни защо е тук, под открито небе, с всичките тези дървета наоколо. После видя червеникава светлина. Огънят. Понечи да се привдигне, за да види по-добре, но наблизно се чуха гласове. Двама души си говореха долу между камъните в подножието на хълма.

— Значи ще го направиш?

Говореше жена. Инес. Прислужницата на мама. Но какво ли правеше тук?

— И питаш още! — Сега гласът беше мъжки, дълбок и сърдит. — Разбира се, че ще го направя.

— Пабло не трябва да бъде наранен. Само завързан някъде, където няма да го намерят, докато не отидем далеч напред.

— Ще се опитам да не го нараня. Но рискът за теб, ако бъдем хванати...

— Това е единственият ни шанс, Ернесто — рече Инес. — Помисли си какво ще бъде за нас да сме свободни. Щом веднъж се качим на онзи кораб за Съединените щати, никой няма да може да ни стори нищо лошо.

Андрю се сниши съвсем във високата трева, напълно забравил за огъня. Очите му бяха разширени, а сърцето му биеше силно. Инес и Ернесто смятаха да избягат.

Огньовете още проблясваха с бледа светлина на фона на тъмното небе. Почти се зазоряваше. Андрю изчака, докато Инес и Ернесто си отидоха, после бавно се запъти към къщи.

Опита се да отвори огромната входна врата. Беше заключена. Едва сега, когато беше твърде късно, си спомни, че нощем всички врати в къщата се заключваха. Заобиколи крадешком къщата, като потреперваше от студения влажен въздух на ранната сутрин. Накрая намери отворен прозорец, хвана се за широкия каменен перваз, покатери се и тупна на пода в стаята.

Секунда по-късно се стресна, когато откри, че се намира точно срещу пастрока си, който седеше на единия край на дългата полирана маса в трапезарията, пушеше пура и пиеше сутрешното си кафе.

Хулио беше също толкова изненадан.

— Къде си бил? — попита той, като се надигна от масата и остави чашата си с високо дрънчене. — Ела тук.

Андрю се подчини и Хулио видя, че ризата на момчето е скъсана и покрита с петна от кал и трева. Бричовите му бяха в същото окаяно състояние.

— Къде се подреди така?

Андрю не отговори, а започна да трепери. Хулио видя вината в сивите му очи и омекна. Момчето бе извършило пакост, но той добре си спомняше, че често с братята си се бе забърквал в дребни лудории в детството си.

— Много добре, а сега ми кажи. Направил ли си нещо, което ти е било забранено?

Андрю кимна и долната му устна започна да трепери; още малко и щеше да заплаче.

— Хайде стига — рече Хулио. — Едва ли е толкова лошо.

— Ама е. — Андрю се озърна, сякаш търсеше начин да избяга.

— Говори.

— Тази нощ излязох да видя огъня.

— Въпреки нареждането ми?

Андрю подсмръкна и изтри очи с opakото на мръсната си ръка.

— Не отидох чак до огъня. Само до хълма близо до бараките. Бях уморен и заспах, а когато се събудих, видях огъня. И после ги чух да си говорят и се уплаших да не ме намерят, но това не стана...

Хулио подаде на момчето носна кърпа.

— Издухай си носа и престани да говориш с гатанки. Кои са „те“?

Андрю се подчини, но не отговори нищо.

— Добре — рече Хулио. — Излязъл си от къщата. Без да те видят, предполагам. Как?

— Спуснах се по дървото пред стаята ми.

Самият Хулио беше използвал същите средства за бягство като дете.

— И после?

— Отидох до хълма, за който ви казах. Онзи големия, с бамбуковите дървета на върха. Изобщо не се доближих до огъня. Просто исках да гледам.

— И заспа и сънува лош сън, нали?

Андрю поклати глава.

— Не беше никакъв сън. Сеньор, не е правилно робите да бягат от господаря си, нали? — Той ритна крака на един стол. — Искам да кажа, те ви принадлежат. Като Конкистадор. Или новите бикове, които купихте от Испания.

— Разбира се. Но сега не говорехме за робите. — Хулио млъкна и погледна внимателно момчето. — А и тази нощ нямаше бягство.

— Но ще има.

Ръката на Хулио се изстреля напред и сграбчи рамото на Андрю толкова силно, че момчето извика.

— Какво каза? Измисляш си всичко това, за да не бъдеш наказан, нали?

Андрю поклати глава.

— Знаех, че ще ме накажете, ако ме хванете. Но все пак е истина. Това за робите. Чух ги.

Хулио поотслаби ръката си.

— Искам да ми кажеш всичко, което си чул.

Хулио, макар и строг господар, никога не лишаваше робите си от удоволствието да празнуват края на жътвата: танците на барабани, които продължаваха няколко дни, с изобилни порции тръстиково бренди.

Друсила се страхуваше да не би Хулио да се възпротиви на молбата ѝ да отиде до Сиенфуегос и посети сеньора Такон, вдовица на средна възраст на един полковник, който бе служил с Хулио в кавалерията. Но той даде незабавно позволение. Макар и да бе обичай господарят и надзирателите да присъстват на танците с барабани, жените на плантаторите не ходеха там.

Тази година Друсила стана рано сутринта в деня на жътвения танц, но изчака Хулио да тръгне за бараките, преди да започне приготовленията си. Подреди малък куфар и сложи една торбичка с дребни, но скъпи бижута в корсажа на роклята си. След като готвачката замина да празнува, Инес се промъкна в килера и напълни кошничка с храна — печено пиле, шунка, плодове и хляб. После прибави бутилка бренди и няколко шишета вода.

Андрю не спомена нищо, когато Друсила му каза, че трябва да я придружи на посещението при сенъора Такон, нито пък помоли вместо това да му се позволи да отиде на танците. Друсила осъзна, че момчето е много потиснато напоследък. Понякога дори я избягваше. Беше средата на предобеда, когато тя слезе по стълбите и напусна къщата. Андрю беше с нея, облечен в нов син ленен костюм, с кръгла сламена шапка със сини ленти. Друсила изглеждаше свежа и спокойна въпреки напредналата си бременност. Носеше свободна рокля на бледосиви и бели райета и широкопола шапка, украсена с бели цветя. Сивото и чадърче бе поръбено с дантела и подплатено с розова коприна.

Пабло — висок слаб негър в чудесна униформа в пурпурно и златно — спря кабриолета пред къщата. Инес вече се бе настанила и бе успяла да напъха куфара под седалката си. Външно изглеждаше спокойна, но Друсила видя страха в меките ѝ кафяви очи. Младата жена ѝ се усмихна окуражително. Пабло скочи на земята и помогна на Друсила и Андрю да се качат. После подаде на момчето парче захарна тръстика за дъвчене.

Пабло се качи обратно на мястото си отпред, изплющя с камшика и конете заприпкаха напред по алеята с кралските палми. Друсила се обърна назад и погледна голямата каменна къща. Слънцето се отразяваше в стъклените прозорци. Испита остра болка, когато си спомни, че Хулио бе сменил железните решетки със стъкла, че бе поръчал копринени завеси.

„Отнасям се с теб като с кралица. Направих всичко, за да бъдеш щастлива.“

Но я беше излъгал за Кевин. Беше я оставил да вярва, че Кевин е мъртъв. Можеше да го разбере, дори да го съжалява, но не и да му прости напълно.

Кабриолетът излезе от алеята с палмите и пое по пътя, който водеше през изсечените тръстикови полета. Близо до края на южната

им граница имаше бананова горичка. Ернесто щеше да ги чака там.

От бараките се чу думкане на барабани и виковете на танцьорите. Как можеха робите да танцуват и се веселят след изтощителната жътва? Как можеха да забравят, макар и за малко, жестокия си жребий?

Пътят блещукаше под слънцето. Друсила се наведе малко напред и присви очи. Ето я. Банановата горичка. Тя прегърна през рамото Андрю, който я погледна учудено, но продължи да дъвче захарната тръстика.

Всеки мускул на тялото ѝ се напрегна, когато видя Ернесто да излиза от сянката на дърветата. Затвори очи за момент, след това ги отвори и изпищя.

Хулио излизаше от бамбуковия гъсталак от другата страна на пътя. Яздеше Конкистадор и бе придружен от Руис, майорала, и половин дузина черни подкарвачи на роби. Пабло дръпна рязко юздите и спря кабриолета. Ернесто нададе дрезгав вик и се опита да се шмугне обратно в банановата горичка, но Руис извади пистолета си и изкрещя:

— Спри веднага!

Подкарвачите се нахвърлиха върху Ернесто, който се бореше с изненадваща сила, докато Руис не пристъпи и не го удари с пистолета по главата не един, а три пъти. Ернесто се отпусна в ръцете на черните.

— Занесете го в бараките и го заключете в килия — нареди Хулио. — Ти, Руис, свали оная черна повлекана оттам.

Руис смъкна грубо Инес от кабриолета и когато тя се опита да се освободи, впивайки нокти в лицето му, я зашлеви през лицето с опакото на ръката си.

Андрю изпусна захарната тръстика и се вкопчи в полите на Друсила с лепкавите си пръсти.

Хулио обърна глава и каза на Пабло:

— Обърни кабриолета. Сеньора Варгас се връща къщи с мен.

По пътя към къщи Хулио не каза нито дума на Друсила. Яздеше бавно, наравно с кабриолета. Очите му бяха вперени право напред към пътя. Когато стигнаха къщата, той остана за малко навън и поговори с Пабло. Друсила поведе сина си нагоре и влезе в спалнята си, а Лус взе момчето със себе си. Малко по-късно дойде и Хулио.

— Знаех за Инес и Ернесто. Синът ти ми даде пълна информация. Разбира се, не е знаел, че ти и той ще вземете участие в този нелеп план.

— Нямахме никакъв план. Отивах да посетя сенъора Такон, както ти казах.

— Друсила, моля те. А този куфар под седалката на кабриолета? О, да, намерих го. Вътре имаше достатъчно храна за една седмица. — Направи пауза. — Това, което не разбирам, е как си смятала да платиш пътя до Съединените щати за четирима ви.

Беше безполезно повече да отрича истината. По някакъв начин Андрю бе дочул достатъчно от плана, за да предупреди Хулио.

— Зная, че си изобретателна, скъпа моя, но все още ми се иска да разбера как си смятала да се сдобиеш с пари за път. В куфара нямаше нищо, което да...

Очите му се стрелнаха бързо към нея и той сложи ръка на богатия волан по горния край на роклята ѝ. Разкъса корсажа и бръкна дълбоко в камизолата ѝ. После извади малка торбичка и изсипа съдържанието ѝ на леглото. Диамантените обици, които Шарлот Тримейн ѝ беше подарила при пристигането ѝ в Нюпорт през онова първо лято. Пеперудата от сапфири и диаманти, която Хулио ѝ бе купил в Париж. Чифт фини нефритени обици. Гривна с диаманти и рубини.

Той сграбчи ръката ѝ и я обърна с дланта надолу.

— Пък имаш и златния си венчален пръстен, разбира се. Предполагам, че и него си смятала да продадеш.

В съзнанието ѝ цареше бъркотия и единственото, което си спомняше от думите му, беше репликата за Андрю.

— Той не знаеше — рече Друсила. — Мислеше си, че го водят на гости в Сиенфугос.

— Точно така. Изглеждаш озадачена, скъпа моя. Всъщност е съвсем просто. Онази нощ, когато горихме дърветата, той се е измъкнал от къщата, за да гледа, и е подслушал разговора между Инес и Ернесто. Не те е предал. Не е разбрал, че ти си инициаторът на този план. Разбираш ли, доловил е само части от разговора. Но след като ми каза какво е чул, аз само гледах и чаках. Предупредих Руис и някои от домашните роби. Не беше трудно.

— Накарал си робите да ме шпионират?

— Не ми играй ролята на възмутена съпруга. Не ти отива.

— Какво... ще правиш сега?

— На теб ли? Засега нищо. Освен да те държа в къщата; дори в стаята ти, ако е необходимо.

— А другите?

— Дватама черни? Че какво предполагаш? Смъртта е единственото правилно наказание за бегълците. Ернесто ще бъде пребит до смърт, както трябваше да направя първия път, когато се опита да избяга. Но може би Руис ще измисли някои други неща, които да направи с него преди това. А Инес може да гледа. После...

— Не можеш да я убиеш! Тя е само на осемнадесет.

— И е лукава като всяка друга жена, бяла или черна.

Друсила се направи, че не е чула намека.

— Аз принудих Инес да ми помогне. Тя се страхуваше да не се подчини.

Той се усмихна.

— Няма роб в тази къща, който да се страхува от теб, скъпа моя.

— После я погледна внимателно и безизразно. — Изглеждаш много бледа, мила. По-добре да изпратя Лус да се погрижи за теб.

— Тя се грижи за Андрю.

— Няма значение. Ще взема Андрю с мен при бараките. Като награда за услужливостта му.

Той се обърна и се отправи към вратата.

— Неприятно е, че трябва да развалим празненството. Но двете екзекуции ще напомнят на другите как трябва да се държат. Няма да има повече бягства от Вила Нуева. — Очите му срещнаха нейните. — Никакви, Друсила.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Друсила се завтече след него, сграбчи го за ръката и извика:

— Не можеш да направиш това! Не бива...

Той я отблъсна и затръшна вратата зад себе си. Друсила се свлече на пода и стаята пред очите ѝ започна да се върти бавно. Лус, бавачката на Андрю, я намери и ѝ помогна да се изправи на крака.

— Моля ви, сеньора, Господарят каза, че трябва да останете тук, докато той се върне.

— Но не мога! Трябва да се добера долу до бараките...

— Не можете да направите нищо — рече тихо огромната негърка. — Елате, легнете си, а аз ще ви донеса нещо, което да ви помогне да заспите. Може би чаша билков чай.

Въпреки тлъстините и бавните си движения, Лус беше силна. Тя сложи ръка на рамото на Друсила и я поведе към леглото. После извика една от кухненските прислужници и ѝ каза да донесе чая.

— Ако можете да поспите малко...

Билковият чай не я накара да заспи, но каквото и да съдържаше, то я поуспокои. Затвори очи и си наложи да мисли.

Когато няколко часа по-късно чу тропот на копита навън, бе в състояние да стане и да нареди на Лус да ѝ донесе друга рокля и да подреди косите ѝ. Хулио нямаше да я завари да се крие в стаята.

Тя мина по коридора и слезе надолу по стълбите, за да посрещне съпруга си, а Лус я следваше като куче-пазач. Когато стигнаха до основата на стълбите, вратата се отвори рязко и Хулио влезе. На Друсила ѝ бе достатъчен само един поглед, за да разбере, че се е случило нещо ужасно. Андрю беше с него, и Руис, и Сеспедес. Също и други двама бели, които Друсила познаваше само по физиономия. И младият френски инженер и помощникът му, нает да надзирава подробностите по нагриването и охлаждането на сиропата. Хулио им даваше заповеди с твърд, равен глас.

Андрю изтича към майка си, погледна я изплашено и след това позволи на Лус да го вземе на ръце и да го отведе горе в стаята му. Обикновено протестираше срещу такива глезеници, но сега бе страшно напласен.

Когато се приближи, Друсила видя, че инженерът държи малко тромаво револвер, сякаш никога преди това не бе хващал оръжие. Помощникът му изглеждаше също толкова слисан, когато Руис му пъкна револвер в ръката.

Изминаха няколко секунди, преди Хулио да дойде при Друсила и да каже:

— Имахме неприятности долу при бараките. Черните копелета се опитаха да ни нападнат.

— Бунт ли? — попита Друсила.

— Пияни са с тръстиково бренди — отвърна той.

— Какво се случи?

— След като Руис свърши с Ернесто и се зае с Инес, черните започнаха да се държат като добитък преди ураган. Тръгнаха срещу нас. Убихме неколцина. После се качихме на конете и дойдохме тук.

— Някога ми каза, че по времето на дядо ти е имало бунт. И че никога няма да има друг...

— И нямаше да има, ако не беше ти. Изобщо не трябваше да те оставя да ме придумаш да пощадя живота на Ернесто първия път, когато той избяга. Но това не ти беше достатъчно. Трябваше да направиш заговор с него и Инес.

Той се обърна и изкрещя на младия французин:

— По дяволите, сеньор Льофевр, тоя револвер не е змия. Няма да ви ухапе. Руис, покажи му и на другия — как стрелят тия неща.

— Да, сеньор Варгас. Но първо трябва да помислим за къщната прислуга. Може би е по-добре да ги заключим в мазето.

— Глупости. Пасмина от прислужници, икономът и моят слуга Мигел? Знаеш, че се мислят за по-друго тесто от полските работници. Няма да се повлекат по тая лудост.

Хулио изкрещя на Мигел, който слизаше забързано по стълбите:

— Затвори капациите! И кажи на иконома да донесе вино за мъжете.

Друсила погледна към момчето и видя дългия белег, който обезобразяваше иначе красивото му лице със златиста кожа. От деня, в

който Хулио го беше ударил с камшика за езда, то бе вършило работата си бързо, старателно и в мълчание. Сега Мигел наведе глава и побърза да се подчини.

Хулио отново се обърна към Друсила:

— По-добре иди в стаята си и стой там.

— Не ме е страх.

— Няма и причина да те е страх. Черните могат да запалят няколко огъня. Могат даже да повредят част от оборудването в работилниците. Но твърде много ги е страх, за да атакуват къщата.

— Тогава защо въоръжи всичките мъже и нареди да се затворят капаците?

— Предпазни мерки, нищо повече. Знаеш ги тия черни. Ще има пиянски резове, ще изпотрошат и изгорят работилниците, а може би някои от по-смелите ще избягат в планините.

— Направиха доста повече в Хаити през 1791-а — каза Льофевр. — Не е ли по-добре да повикаме войската, сеньор Варгас?

— Войската ли? Най-близкият гарнизон е на двадесет мили оттук. Докато войниците пристигнат, ние ще сме усмирили черните и обесили водачите.

Но Друсила видя бързите погледи, които си размениха Хулио и французинът, и заподозря, че думите на Хулио са казани само заради нея.

Тя се обърна и отиде горе, за да се опита да успокои Андрю, макар да бе сигурна, че не може да каже или направи нищо, с което да изтрие спомена за ужасите, на които днес момчето бе станало свидетел.

Вече се бе стъмнило, когато първите черни започнаха да се промъкват пред къщата. Друсила успя да придума Андрю да хапне малко хляб с масло и да изпие чаша топло мляко. Сега той спеше на леглото и от време на време се мяташе неспокойно и си мърмореше нещо.

В къщата бе станало много топло след затварянето на капаците. Друсила не бе хапнала нищо през целия ден, но не бе гладна. Тежкия влажен въздух убиваше апетита ѝ и всеки път, когато си спомнеше

какво се е случило с Ернесто, стомахът ѝ започваше да ври. На няколко пъти почувства остри болки в корема.

Дали Инес бе още жива? Хулио бе казал, че робите са ги нападнали, когато Руис е започнал да измъчва момичето. Трябваше да разбере какво е станало. Тя остави Андрю на Лус и слезе долу.

Хулио бе коленичил до един от прозорците. Беше отворил леко капака и стреляше в градината. Чу се дрезгав вик. Сигурно някой от робите беше ударен. Значи все пак бяха съвсем наблизко.

От другите стаи на къщата се чуха още изстрели. Руис дотърча при Хулио и каза:

— Сеньор, ако един от нас успее да се промъкне до плантацията на Сантовения, ще получим помощ.

— Матео Сантовения е в Испания.

— Надзирателите му са тук. И имат пистолети. Да опитам ли, сеньор?

— Не е необходимо — рече Хулио. — Като ударим още няколко от тия черни, останалите ще тръгнат като попарени обратно към бараките, ще видиш. Даже по времето на дядо ми, когато са се разбунтували, не са посмели да нападнат къщата.

— По времето на дядо ви ги нямаше тия приказки за аболиционизма, дето да им объркват главите. Пък и в ония дни къщата е била като крепост, с три фута дебела дъбова врата и железни решетки на прозорците.

Мигел влезе в стаята тихо, както обикновено. На светлината на лампата, която гореше в стаята, Друсила видя белега.

— Ето прясно кафе и бренди — рече Мигел. — Ако вие и другите господа искате храна, мога да ви приготвя.

— Къде е готвачката? — попита Хулио.

— Крие се в мазето с прислужниците. Те са много изплашени, сеньор. Няма полза от тях.

— А икономът?

— Не можах да го намеря.

— Несъмнено се крие в мазето с прислужниците — рече презрително Хулио. — Нали ти казах, Руис, те са просто стадо наплашени добичета. Не представляват никаква опасност за нас.

Той отново коленичи, прицели се внимателно, след секунди револверът изтреця и Друсила чу агонизиращ вик отвън.

— Онази кучка Инес е навън — рече Руис. — Насърчава ги и крещи като побесняла. Мислят, че е магьосница като баба си. Смятат, че притежава сила да ги предпази.

— Достатъчно! — рече Хулио и хвърли бърз поглед към Руис. — Само след малко ще накараш и жена ми да изпадне в истерия като онези жени в мазето.

— Изобщо не съм истерична — каза Друсила. — Но сеньор Руис може и да е прав. Както знаеш, Инес е почти бяла и е от домашната прислуга. И след като се е присъединила към останалите, това може да им даде кураж; особено след като мислят, че тя има някакви неземни способности.

— Способностите ѝ не се оказаха достатъчни, за да спасят Ернесто — рече Хулио. — А сега достатъчно! Върви си в стаята.

Друсила отново се качи горе и се изтегна на леглото. Чувстваше тъпа болка в кръста, болки в краката и малки, краткотрайни свивания под лъжичката.

Отвън вече беше тихо. Робите не издаваха никакъв шум. И освен изстрелите от време на време, стрелбата бе намаляла.

Размърда се неспокойно на леглото. Не се бе преоблякла в нощница, а само бе свалила обувките и бе разкопчала корсета си. Макар и да бе полунощ, горещината ни най-малко не бе намаляла. Въздухът беше тежък. От езерцето до къщата хор от жаби изпълваше нощта с монотонното си крякане. Може би на сутринта щеше да завали. Може би на сутринта бунтът щеше да е завършил.

Опита се да не мисли какво ще се случи тогава на робите, дръзнали да се бунтуват. И на нея. Затвори очи и потъна в лека дрямка.

Хулио се бе навел над леглото и я разтърсваше за рамото. През процепите на капациите Друсила видя странни розови отблясъци. Нима вече беше сутрин?

— Ставай! — рече Хулио. — Трябва да напуснем къщата.

— Какво става? Беше толкова тихо, че си помислих, че робите са се върнали в бараките.

Докато говореше, изтреця револвер.

— Почти свършихме мунициите, а тия черни свине май са го усетили. Върнали са се обратно с фенери. Смятат да запалят къщата.

Друсила стана и той я прегърна с едва ръка, за да я подкрепи.

— А сега ме слушай внимателно — рече Хулио. — Всичко ще бъде наред, ако не изпадаш в паника. Все още имаме шанс. Ще се измъкнем отзад, през кухнята. Мъжете долу ще продължат да стрелят. Ти ще отидеш и ще се скриеш в гората. Аз ще се промъкна до конюшните, ще оседлая Конкистадор и ще отида до плантацията на Сантовения. Оттам ще изпратя човек до гарнизона за подкрепления и ще доведа останалите майорали с пушки и муниции.

Той направи пауза. На вратата се бе появил Мигел, хванал Андрю за ръката. Момчето беше сънливо и объркано, но напълно облечено.

— Наметни си един шал — рече Хулио. — И се погрижи косата ти да е добре покрита.

Тя се подчини незабавно. Хулио поемаше отчаян риск. Бунтът можеше да се разпространи и по другите плантации с помощта на онази тайнствена система за съобщения, известна само на черните. Но това бе единственият им начин и Друсила нямаше да направи нищо, за да го забави. Сложи обувките си и ги завърза. Докато стоеше наведена, почувства остра болка долу ниско в корема, но не й обърна внимание и тя след малко отмина.

— Мигел ще дойде с теб и Андрю — рече Хулио. — Той знае много скришни места в гората. Може би една от пещерите.

Слугата кимна:

— Ще се погрижа да бъдат добре скрити, сеньор. — После прибави: — Чух разговора долу... мунициите почти са се свършили, нали?

— Точно така. По мои сметки трябва да има още дузина или повече кутии, но... — Сви рамене. — Няма значение. Утре до залез-слънце ще се върна с хората на Сантовения. А войниците от гарнизона ще тръгнат веднага щом получат съобщението ни.

Мигел не каза нищо повече. Слязоха по задното стълбище и минаха през празната кухня. Навън уханният нощен ветрец раздвижваше клоните на канелените дървета зад къщата. Хулио се спря и притегли Друсила към себе си.

— Никога не ти е липсвала смелост — каза той. — Поне в това отношение не си ме разочаровала. Не го прави сега.

— Хулио... Само да можех...

— Стига толкова приказки. — Той се наведе и докосна устните си до нейните. — А сега върви.

Пусна я. Друсила се обърна и покорно тръгна след Мигел и Андрю покрай задната част на къщата, като се стараеха да вървят в сенките.

Спъна се в нещо. Когато погледна надолу, видя трупа на негър с разкъсана и покрита със засъхнала кръв гръд. До него проблесна острието на мачете.

— Вземи го — каза Друсила на Мигел. — Може да ни потрябва да си проправяме път в гората.

Тя хвана Андрю за ръката, а Мигел взе мачетето. Когато минаха от другата страна на къщата, ослепиха я пламъци. Предната част гореше. Чуваха се победоносните крясъци на робите и звън на стъкла.

Андрю нададе вик. Друсила сложи ръка на устата му и изсъска яростно:

— Тихо! Не бива да ни чуят.

За момент беше ослепена от червената и златна светлина на пламъците и когато отново погледна към тъмните дървета, не можа да види Мигел. Прошепна името му, но не получи отговор. Дали не бе изпаднал в паника и не бе избягал в гората без нея?

Андрю я дръпна за ръката.

— Виж! — извика той. — Там, до конюшните!

На отразената светлина на огъня Друсила видя Хулио, яхнал Конкистадор. Пришпорваше огромното животно, сякаш водеше кавалерийски отряд. „Ще успее“ — помисли си Друсила с някаква странна гордост. Започна отново да се придвижва предпазливо към гората и когато стигна до храстите в началото ѝ, спря и едва заглуши вика си.

Мигел изобщо не беше отишъл в гората. Беше се изплъзнал покрай къщата, а сега размахваше мачетето и крещеше на робите:

— Тук, върнете се тук! Господарят се опитва да бяга! Отива да доведе войски, натам!

Друсила завлече Андрю в един бамбуков гъсталак, дръпна го да легне до нея и го притисна до наедрялото си тяло.

Робите, водени от Мигел, се затичаха и подминаха мястото, където се бяха скрили Друсила и Андрю. Хулио извади револвера си и се прицели към Мигел, но в същия момент един роб удари

Конкистадор в хълбока с мачете и животното се изправи на задните си крака. Куршумът на Хулио мина далеч от целта.

Хулио успя някак да се изгърколи невредим и отново се изправи на крака. Стреля, улучи един роб, после още един. Когато патроните му свършиха, робите се нахвърлиха върху него и той повали двама от тях с дръжката на оръжието си. После всички се натрупаха върху него като тъмна вълна, а мачететата им се издигаха и спускаха. Друсила чу крясъка на Хулио, който внезапно замлъкна.

Струваше й всичките усилия да държи Андрю неподвижен.

Сега отново сложи ръка на устата му. Почувства как по бузите й се затъркаляха горещи сълзи.

Мигел, с револвера на Хулио в ръце, крещеше на робите да вървят напред към къщата. Инес беше сред тълпата, качена на едно муле. Кестенявите и коси я шибаха по лицето, а присвитите й очи блестяха.

Андрю се загърчи в прегръдките й, после внезапно застана неподвижно. Дали не го бе задушила? Тя махна ръката си от устата му. Не, все още дишаше. Вдигна го и навлезе по-дълбоко в гората, като вървеше ниско наведена. Клоните се врязваха в лицето и ръцете й и ги разкървавяваха. Тежестта на детето предизвика вълни от болка в наедрялото й тяло. Но тя продължи да се движи със свита между раменете глава. Накрая се спъна в един корен и падна, като изви тялото си така, че да не се нарани Андрю.

Когато се стовари на земята, болката сякаш избухна. Друсила усещаше, че ще изгуби съзнание. Чу хлипането на Андрю.

— Стой неподвижно и не се отделяй от мен — успя да каже тя.
— Стой тук... недей да...

След това на няколко пъти изпада в безсъзнание и се свестява. Чу плача на Андрю. След това и той затихна. „Убиха го — помисли си Друсила. — Сега ще убият и мен.“

Намираще се в някакво тъмно, вонящо място. Отново почувства остра болка, същата като при раждането на Андрю. Но бе твърде рано за това бебе... Твърде рано...

— Сеньора, чувате ли ме?

— Мигел?

— Сега сте в безопасност — рече Мигел. — Детето също. Сложих го по-навътре в пещерата. Сега спи.

— Защо не уби и нас?

— И питате още! Полските работници не ви познават, но ние, Инес и другите, които работеха в къщата — да. Оня път, когато господарят ме удари с камшика, вие се опитахте да го спрете. После, когато ме изпрати при майорала да ме накаже, вие го молехте да не го прави. Чух ви.

Тя се опита да каже нещо, но отново я преряза болка.

— Сега при вас трябва да има жена. Трябва ви Инес. Можете ли да изтърпите тук сама с Андрю, докато я доведе?

— Да... Мисля, че да.

— И няма да извикате, колкото и силни да станат болките? Из горите може да има разпръснати полски роби. Ако ви намерят...

— Знам. Няма да вдигам никакъв шум — отговори Друсила, като се надяваше да успее да спази обещанието си.

Мигел поднесе бутилка с вода към устните ѝ и придържаше главата ѝ, докато тя пиеше.

— Ще оставя това до вас — рече той.

От дълбините на пещерата се чу странен звук. Чуй, чуй, чуй. Като гласа на някаква зловеща птица.

— Това са само прилепи — усмихна се Мигел.

— Прилепи?

— Пещерите са пълни с тях. А подът е покрит с изпражненията им. После стават на прах и са меки като пухено легло.

Значи от това беше гадната миризма. Но сега Друсила не бе в състояние да изпитва отвращение. И все пак бе благодарна, когато Мигел ѝ каза:

— Прилепите са напълно безопасни. — После се изправи и продължи: — Тръгвам. Не знам колко време ще ми трябва, за да доведе Инес. Другите не бива да заподозрат нищо.

— Ами ако Андрю се събуди?

— Казах му, че ако се помръдне или издаде звук, полските роби ще дойдат и ще убият и двама ви.

Тя потрепери, като си помисли колко ли е изплашен Андрю, но знаеше, че Мигел е постъпил правилно. Отново потъна във водовъртеж от тъмнина. От време на време се съвземаше само за да се затърчи от

болка. Накрая пъхна крайчеца на шала между зъбите си и го захапваше всеки път, когато изпитваше нужда да закрепци. Тялото ѝ бе обляно в пот.

По едно време мина група шумни пияни роби, които се смееха и си крещяха. Друсила затаи дъх, докато отминаха. После се чу лудо биене на барабани и песен на някакъв непознат език.

Накрая усети в косите си една ръка, която отмахваше потните кичури от челото ѝ.

— Инес?

— Тук съм, сеньора. Мигел също. Отиде при Андрю.

— За теб е опасно да бъдеш тук — каза задъхано Друсила. — Ако другите разберат...

— С Мигел се отдалечихме, хванати за ръце — каза Инес. — Ако другите са забелязали, са си помислили, че отиваме да си легнем заедно. Точно това правят и останалите; тези, които не танцуват и не са заспали от тръстикОВОТО бренди.

Друсила се насили да се усмихне, но лицето ѝ замръзна. Почувства как сякаш нещо я разкъсва и се вкопчи в Инес. Последното нещо, което чу, бяха думите на камериерката:

— Беше твърде преждевременно... не можа да оживее...

И отговорът на Мигел:

— Така е по-добре... щеше да бъде просто още един Варгас...

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Когато и корабът на Кевин Фаръл, „Медея“, да пуснеше котва в нюйоркското пристанище, капитанът му не пропускаше да посети Мария Барбоса. Сега, в тази пролетна вечер на 1880-а, той стоеше и я чакаше в малкия ѝ, но елегантен магазин за дрехи, на ъгъла на Бродуей и Дванадесета улица, в прословутия „Лейдис Майл“.

Докато стоеше и разглеждаше стаята със сиви и златни драперии и дебели сиви килимчета, осъзна, че посещенията му отдавна вече не бяха от чувство за дълг. Първия път, когато видя Мария на борда на „Медея“ и научи за смъртта на брат ѝ, той се почувства отговорен за нея; доведе я в Ню Йорк и ѝ даде пари да си направи магазин, в който сега имаше три помощнички. Представи я на кръга кубински изгнаници, установили се в Ню Йорк.

През тази година бе започнал да очаква с нетърпение всеки път, когато завършваше успешен курс до някое карибско пристанище. И всеки път, когато я виждаше, тя ставаше все по-красива. Кевин обичаше да я извежда из града.

При първата им среща тя бе само на шестнадесет, а и той не бе в състояние да откликне на женски чар. А сега беше почти на двадесет — висока, добре сложена млада жена с огромни кафяви очи под гъсти черни ресници, с гладка маслинена кожа и пълнички, нежно извити червени устни.

Тази вечер беше затворила магазина малко по-рано и се преобличаше в жилището си на втория етаж. Кевин закрочи неспокойно из магазина, чувствайки се някак не на място сред тези женски труфила.

Чу тихо шумолене на тафта и се обърна. Завесите в задната част на магазина се разтвориха и Мария излезе с думите:

— Съжалявам, че закъснях. Трябваше да кажа няколко думи на шивачките. Горките момичета, още работят. Чувствам се виновна, че ги оставям, за да се забавлявам вечерта.

— Заслужила си го — отговори Кевин. — Магазинът изглежда процъфтяващ. А и ти наистина си много красива.

Роклята ѝ от розова тафта, поръбена с черна дантела, оставяше раменете ѝ голи и показваше нежната извивка на гърдите ѝ. Тъмните ѝ коси бяха покрити с тънък черен воал.

Кевин ѝ помогна да си сложи подплатеното със сатен черно наметало. После тя го хвана под ръка и двамата излязоха на улицата, където ги чакаше наетият файтон.

Когато се настаниха вътре, Кевин каза:

— Имам билети за представление в театър „Буутс“. Ще се играе „Сън в лятна нощ“. След това, ако искаш, можем да вечеряме в „Делмонико“.

— Всичко това звучи много величествено — каза Мария.

— Искан тази вечер да бъде по-специална.

Големите ѝ тъмни очи станаха загрижени.

— Това означава, че скоро заминаваш, нали?

— Веднага щом привърши товаренето.

— И кога ще бъде това?

— Вдругиден.

— Почти ми се иска да не ходиш, Кевин.

Той сложи ръка върху нейната и я стисна лекичко:

— Не се тревожи, Мария. Този път ще бъда в безопасност.

Тя се премести малко по-близо до него.

— Не мога да разбера как можеш да искаш да отидеш в Куба дори и сега.

— Условията се промениха. Знам това. И ти самата ще отидеш там един ден, когато всичко това свърши. Сигурен съм, че понякога ти е мъчно за острова, нали?

— Липсват ми топлината и слънцето. Звукът на родния ми език. Много неща. Но когато си спомня какво се случи с Диего и с теб... — Мария потрепери. — Човек не може да забрави такива неща.

— И аз не съм ги забравил — каза той. — Това е единствената причина да откарам този товар в Хавана. Но недей да разваляш вечерта с такива приказки. Знам, че представлението ще ти хареса. Актьорите в „Буутс“ винаги играят добре, а декорите са просто забележителни.

— Сигурна съм, че е прекрасно — рече тя. — Толкова си мил с мен, Кевин. Винаги ме водиш на такива чудесни места, когато си в

града. И ми даде този магазин... Никога нямаше да успея да събера пари за него без твоята помощ.

— Ти почти ми се изплати — напомни ѝ той. — Макар че не съм искал това от теб, скъпа.

— Трябваше.

Бузите ѝ поруменияха и Кевин разбра. Никоя уважаваща себе си млада жена нямаше да позволи на мъж, който не ѝ е роднина, да ѝ създаде бизнес. Освен ако не беше негова любовница. Между Кевин и Мария никога не бе имало и намек за интимност.

Тя беше сестрата на Диего. Но също така красива и привлекателна жена. Излъчваше съблазнителна женственост, която никой мъж не можеше да пренебрегне.

В същото време, докато се оглеждаше в театъра, в изражението ѝ имаше нещо детско. Не се държеше хладно и леко отегчено, както беше модерно за повечето жени около нея. Очите ѝ бяха разширени, докато оглеждаше стените и тавана на театъра с фрески и фини украшения от гипс.

Когато Мария седна до него, оркестърът започна да свири. Тя се наведе напред с полуотворени устни. На Кевин му беше по-интересно да наблюдава нея, отколкото пиесата.

След представлението я заведе в „Делмонико“ на Пето Авеню и Двадесет и шеста улица. Дори след като се настаниха и Кевин поръча, се виждаше, че Мария още е под влияние на пиесата.

— В Хавана има хубави театри, но никога не съм виждала нещо, подобно на тазвечерното представление.

Тя млъкна и сложи ръка върху неговата. Макар докосването да бе съвсем леко, Кевин бе изненадан и малко объркан от реакцията, която бе предизвикал в него този физически контакт.

— Сигурен ли си, че ще си в безопасност в Хавана?

— Казах ти; ти имаш достатъчно приятели между кубинските изгнаници, за да знаеш. Положението сега е съвсем различно.

— Но ще превозваш оръжие, както и преди.

— Само до извън пристанището на Хавана. Ще го вземат оттам с рибарски лодки и ще ми платят на място. Ще имам и друга стока на борда. Законна стока.

Тя въздъхна:

— Мислиш ли, че този бунт ще бъде по-успешен от предишния?

— Не знам. Но се надявам един ден, скоро, Куба да се освободи от Испания.

— Кевин, не мога да мисля сега за тези неща. Страхувам се за теб. Знаем на какво приличаше първия път, когато те видях на борда на „Медея“.

— Имам доста добра идея. Но, Мария... — Погледна я изпод черните си вежди. — По-добре ли щеше да бъде, ако те бях излъгал, че просто съм поел превоз на машини за Барбадос или Ямайка?

— Не. Никога не бива да ме лъжеш. Трябва винаги да бъдеш честен с мен, както и аз с теб. — Тя извърна поглед и бузите ѝ поруменияха. После изпусна менюто си и се наведе да го вземе, но Кевин усети, че тя крие нещо.

Секунда по-късно, когато очите им се срещнаха, той разбра.

— Мария...

— Да — каза тихо тя. — Истина е. Обичам те, Кевин. Още от първия път, когато те видях.

— Невъзможно — рече той, като се опита да обърне думите ѝ на шега. — Току-що намекна, че тогава съм бил развалина.

— Моля те, недей — каза Мария. — Не ми се смей...

— Никога не бих могъл да го направя. Но ти трябва да разбереш, че...

— Но аз разбирам. Помниш ли, че бях там, когато Тим Клиъри ти каза за... нея? Видях те как гледаше, когато чу, че се е омъжила за друг.

— Това няма нищо общо.

Кевин я погледна през масата и се запита какво точно чувства към нея. Беше привлечен от смуглата ѝ красота и бе развълнуван от страстта, която се усещаше под тихото ѝ спокойствие. Мария можеше да даде толкова много на един мъж!

— Обзалагам се, че поне половин дузина младежи те ухажват, когато съм по море — рече той.

— Да, през последните две години получих няколко предложения за брак.

— От кубинците в града, предполагам.

— Те нямат значение за мен, нито един от тях.

— Защо не? — попита грубо Кевин. — Защото никой от тях не е бил ритан по пода на затворническа килия в Куба? Това е

единственото, което действително знаеш за мен, нали?

— Ти си всичко, което е добро и красиво у един мъж...

— Само така си мислиш. Срамувам се да кажа за някои от нещата, които съм правил. — Той млъкна.

„Защо да не се ожения за Мария? Никой мъж не би могъл да иска повече. Мога да продам кораба на Тим и да се установя някъде; може би тук, в Ню Йорк. Животът ни с Мария ще бъде добър. Тя е създадена да бъде съпруга, да дарява мъжа си с деца...“

Секунда по-късно пред очите му изникна друго момиче. Момиче със златисточервени коси и тъмновиолетови очи, което се бе вкопчило в него в кабинета на полковника в „Сан Рафаел“ и го умоляваше. Кое то бе признало, че му е родило син. Кое то се бе борило и плакало, докато капитан Хулио Варгас го изнасяше от стаята.

Проклетата да бъде! Не е чакала много, преди да отиде в леглото на капитан Варгас. Може би дори не е чакала да намери легло; може би е легнала с него още първата нощ, след като напуснаха затвора. После, в Хавана, му е станала любовница, живяла е с него в разкош... омъжила се е за него, когато я е помолил.

Усети леко докосване по ръката си.

— Кевин, моля те, какво има? Ядосах ли те?

— Не ти, мила моя.

Но по пътя към дома ѝ между тях се възцари дълго, неловко мълчание. И по-късно, в осветения от газена лампа салон на апартамента ѝ над магазина, той се поколеба, преди да я целуне за лека нощ.

Винаги преди я беше целувал непринудено и небрежно. Не можеше този път да си отиде, без да го направи. Наведе се и докосна бузата ѝ с устни, но тя бързо, някак инстинктивно обърна глава и устните ѝ се озоваха срещу неговите. Кевин почувства меките ѝ, закръглени гърди и нежния парфюм в косите ѝ. За момент прегръдката му стана по-силна. Знаеше, че ако сега я вдигне и отнесе в стаята ѝ, тя ще му се отдаде свободно. Защото го обичаше и му имаше доверие.

— Не, Мария.

Той се отдръпна, взе едната ѝ ръка и я поднесе към устните си.

— Ще те видя ли пак, преди да отплаваш?

— Едва ли. Има твърде много работа по доковете. Но ще дойда да ти се обадя, когато се върна.

Погледът, който ѝ отпрати, и грейналото ѝ от радост и надежда лице го накараха да се почувства тромав. И малко засрамен.

Кевин освободи чакащия го файтон и вървя няколко мили пеш надолу по Бродуей. Започна да ръми и светлините на уличните фенери изглеждаха размазани, но все още имаше хора.

Защо тази вечер не бе предложил брак на Мария? Или поне не бе спал с нея, без никакви обещания? Преди години щеше да направи точно това; да грабне удоволствието без мисъл за бъдещето. Спомни си меките ѝ устни и гърдите ѝ, притиснати до него.

Зави по Хюстън Стрийт. Концертният салон на Хари Хил беше затворил преди няколко години. Огромният червено-син фенер вече не светеше пред просторната двуетажна къща.

Кевин отново свърна, този път на запад, като вървеше без посока. Може би когато се върнеше от Куба, щеше да поиска ръката на Мария. Усмихна се мрачно. Дали тя осъзнаваше колко много го е развълнувала с тази целувка? Кевин закрачи по-бързо, почти без да усеща, че лекият дъждец се е засилил. На Канъл Стрийт видя редица високи тесни къщи, всяка от тях с червен фенер и табелка: „Флора“, „Лизи“, „Незабравката“, „Черната врана“.

Кевин спря пред една от тях — „Бижудо“, изкачи няколкото стъпала и влезе.

На зазоряване Мигел изнесе Друсила от пещерата. Когато я вдигна на ръце и тръгна към входа, тя запротестира немощно:

— А ако ни видят?

— Едва ли, сеньора — каза Мигел. — Повечето от робите са избягали в Сиера де Ескамбрей.

— А останалите?

— Те са горе в къщата, в останките от къщата де, и спят пияни.

Друсила примигна, когато излязоха навън. Бледорозовата светлина на ранната утрин трептеше през клоните на кедровите дървета. Когато Мигел вдигна господарката си на раздрънканата малка каруца, тя нададе болезнен вик.

— Това е най-доброто, което можах да направя — рече Мигел. — Нали разбирате, и конюшните са изгорели. Кабриолета го няма, каретата — също.

— А конете? — Хулио винаги се бе гордял с конете си.

— Избягали са. Скитат се наоколо на свобода. Добитъкът също; тези животни, които не са изгорени или заклани.

— Къщата напълно ли е разрушена?

— Да, сеньора. А сега, моля ви, не говорете повече. Пазете силите си.

Инес ги чакаше в каруцата. Андрю седеше до нея. Не плачеше, но изглеждаше изплашен и объркан. По-късно, когато намереше сили, Друсила щеше да го успокои. Но сега затвори очи, обхваната от непреодолима слабост. Инес я докосна леко по рамото.

— Къде ще отидем сега, сеньора? — попита тя.

— В Хавана — успя да каже Друсила. — На запад, към Хавана. — После се отпусна върху купчината слама, застлана с чували за тръстика на дъното на каруцата. Чу Инес и Мигел да си говорят.

— Сиенфуегос е по-близо — рече Инес.

— По пътя до Сиенфуегос може да има роби, това е и пътят към планините. В Хавана е най-добре. Там е голямо място и ще се скрием в тълпата.

Следващите няколко дни бяха мъчителни за Друсила, защото всеки път, когато каруцата минеше през някой камък или хлътнеше в бразда, тялото ѝ биваше пронизвано от болка. Чувстваше слабост и гадене и не беше в състояние да яде намерената от Мигел храна — корав хляб, буренце осолена треска и чувал царевично брашно. Друсила успя да глътне само малко вода, примесена с тръстиково бренди.

Андрю започна да се цупи и хленчи, но Инес го срыза:

— Ще ядеш каквото има или ще стоиш гладен.

Друсила знаеше колко е разстроено детето и ѝ се прииска да укори Инес за нейната рязкост, но се сети, че робинята има всички основания за неприязън към Андрю. Ако той не беше предал нея и Ернесто на Хулио, любимият на момичето нямаше да бъде пребит пред очите ѝ. Друсила знаеше, че Инес и Мигел са пощадили сина ѝ само заради нея. Затова посегна и притегли главата на детето към гърдите си.

— Всичко е наред, миличък — каза тя. — Скоро ще бъдем в Ню Йорк и ще можеш да си хапваш всякакви вкуснотии.

— Повече ми се иска да отидем в Чарлстън — рече той. — При леля Гуен и леля Хейзъл. Не можем ли да видим и тях?

— Разбира се, че можем.

Андрю въздъхна и се притисна до нея.

— Леля Хейзъл е много мила — рече той. — Даваше ми орехови сладки и ментови бонбони и ми разказваше приказки. Искан ми се да мога сега да изям един голям орехов пай.

Друсилата погали тъмните му къдрици и го подкани:

— Опитай се да похапнеш малко царевично брашно.

Мигел, който се бе съжалил над момчето, се обърна от предната седалка и каза:

— Знаеш ли, понякога тук, в гората, може да се намери мед. Има дървета, в които живеят пчели. Може би ще намерим някое.

— Много ми се иска — каза Андрю и се обърна към Друсилата: — С голям кораб ли ще се върнем у дома, мамо?

— Ще хванем първия кораб, който можем — каза Друсилата.

Не си задаваше въпроса как ще си платят пътя. Ако можеше да изпрати вест на Шарлот Тримейн или зълвите си, те щяха да осигурят парите. Или може би... Но болките и изтощението замъглиха съзнанието ѝ и тя се унесе в сън.

Мигел не смееше да следва оживените пътища, а се придържаше към страничните пътеки. Това правеше пътуването по-бавно и по-трудно, но той се страхуваше да не го видят и затворят. Разрушаването на Вила Нуева сигурно вече беше открито. Правителствените войски щяха да опитат да хванат всеки избягал роб и да го накажат жестоко. А той бе направил много повече от това да пали и плячкосва. Бе ръководил убийството на господаря си.

Сеньората можеше да се застъпи за него, а също и за Инес. Но законите бяха странни и можеше никой да не я послуша. „Пък и — помисли си мрачно той — може изобщо да не доживее края на пътуването.“ Изглеждаше като мъртвец, както бе легнала върху чувалите. Лицето ѝ бе бяло като тебешир, а около очите ѝ имаше тъмни кръгове. Някога ярката ѝ коса бе разбъркана и потъмняла от пот. Бе загубила много кръв от преждевременното раждане. Може би още

кървеше. Имаше нужда от почивка, а не от дълго пътуване в каруца без ресори по черен път.

На следващия ден Мигел намери дърво с мед и напълни една малка пукната купичка. Андрю се зарадва, покатери се на седалката до слугата и когато изяде меда, облиза лепкавите си пръсти и се усмихна.

— Ще дойдеш ли с нас в Чарлстън, Мигел?

— Не знам — отвърна Мигел.

— Ако дойдеш с нас, ще се чувстваш много странно. Знаеш ли, вече няма да си роб. — Той се замисли за момент. — Може би леля ми ще ти даде работа в Сийтън Баръни.

Докато момчето продължаваше да бърбори, Мигел си мислеше: „И как ще стигнем до Чарлстън, където и да е това! Сенъора няма пари, нито пени“.

Мигел вдигна поглед към небето. Там се събираха сиви облаци. Бе станало горещо.

— По-добре покрий сенъора Варгас с чувалите — рече той на Инес. — Всеки момент ще завали.

Инес едва го бе направила и започнаха да падат първите капки. Върху пътя се изля яростен тропичен порой. Мулето, и без това старо и грохнало, започна да залита. Дъждът продължи целия ден и цялата нощ. На следващата сутрин Друсила се събуди с пулсираща от болка глава и възпалено гърло. Малко по-късно започна да кашля със силни, раздиращи спазми.

Когато Мигел шибна мулето с камшика, то залитна напред и отново спря.

— Мулето е много зле — рече той. — Не знам колко още ще мога да измъкна от него.

— Няма значение — каза Инес. — Остани тук за малко. — И слезе от каруцата.

— Къде отиваш? — попита Мигел.

— Ще се опитам да намеря боровинки — каза тя. — Като се смесят с мед, са най-добрият цяр за кашлица. Баба ми ми го е казвала.

— Не се отдалечавай много — предупреди я той.

Инес намери боровинките и Мигел запали малък огън. Инес свари напитката от мед и смачкани боровинки.

— Ти си мъдра като баба си — каза той. — И много хубава.

Инес го погледна студено и той се досети, че девойката още не може да забрави Ернесто. И все пак Мигел често бе спирал поглед на гиздавата ѝ фигура, която се движеше из коридорите на голямата къща. Може би сега щеше да има шанс с нея. Не веднага, разбира се.

Инес накара Друсила да изпие малко от напитката и за няколко часа кашлицата ѝ позатихна. След това тя каза на камериерката си, че краката и ръцете я болят и започна да се тресе от студ. — Не трябва да прекарва още една нощ навън — каза Мигел. — Може би ако намерим някое малко, забутано ханче...

— И с какво ще платим? — попита Инес. — Пък и скоро ще стигнем в Хавана, нали така?

— И какво, като стигнем! И в Хавана използват пари, предполагам.

— Внимавай как говориш, Мигел. Сеньора ни каза да я закараме в Хавана. Несъмнено знае как да получи помощ там. Тя и сеньор Варгас ходеха на гости на свои приятели...

— Ами ние? Какво ще стане с нас?

— Тя ще се погрижи и за нас — каза спокойно Инес.

Но когато стигнаха Хавана, Друсила беше в безсъзнание и дишаше трудно. Мигел подкара каруцата по мръсните тесни улички и се опита да си спомни последното си посещение в града.

Инес покри косата и част от лицето на Друсила с шала и нареди на Андрю да легне до майка си и да не говори. Когато стигнаха една улица с открити сергии за храна от двете страни, Мигел слезе и се приближи до дебела жена, застанала зад купчина пъпеша.

— Сеньора, моля ви, къде можем да намерим място за преспиване за тази нощ?

Тя го огледа от глава до пети.

— Имаш ли пари?

— Никакви — отвърна Мигел. — Но... сестрата на жена ми е болна и трябва да си отпочине.

— Слез по този път надолу към пристанището. Не е далеч. Може и да намериш някое убежище на улица „Ла Муреля“. — После, забелязала объркания му поглед, прибави: — Там някога, преди да си бил роден, се намираще старият град. Части от него още си стоят и върху развалините има построени много навеси. Ако намериш някой празен, той е твой.

Тя му се усмихна широко и му показа почернелите си зъби.

— Само е лошо, дето жена ти е с теб. Там живеят много курви. На такъв красив младеж като теб ще му дадат да спи при тях без пари. Даже и ще му дават нещо от припечеленото.

— Не разбирам...

— Ти си от провинцията, нали? Няма значение. Ще схванеш бързо как е тук, в Хавана.

Тя хвърли поглед към каруцата.

— Какво и има на балдъза ти? Холера? Жълта треска?

По-късно Мигел научи, че тези две болести бяха нещо обичайно за Хавана.

— Не... нищо такова. Тя... пометна. Болна е и е уморена. Трябва да си почине, това е всичко. И да хапне.

Дебелата жена се поколеба, после подаде един пъпеш на Мигел:

— Много е мек и утре няма да се продаде. Пък и вече смятам да се прибирам.

Той започна да ѝ благодари, но жената поклати глава:

— Няма нищо. А сега сигурен ли си, че ще намериш улица „Ла Муреля“?

— Ще я намеря, сеньора.

Той се върна в каруцата, качи се на седалката и изплющя с камшика. Изтощеното муле потегли.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Кевин сложи клетката на масата в кафеното.

— Мислиш ли, че Мария ще я хареса? — попита той току-що пристигналия Тим Клиъри.

Тим погледна жълто-зеления папагал и сви рамене.

— Знам нещо, което ще ѝ хареса много повече — каза той. — Пръстен.

— Млъквай, Тим.

— Тя е чудесно момиче, тая Мария. Хем хубава, хем от добро семейство.

— Твърде добро за мен — рече Кевин. — След известно време ще живее хубаво с някой от креолите в Ню Йорк. Получила е вече няколко предложения.

— Но не е казала „да“, нали?

— Защото си ѝ напълнил главата с глупости за мен по пътя за Кийт Уест.

— Само ѝ казах истината...

Кевин се засмя.

— Още не е роден ирландец, който да не обича да си украсява историите. А ти си един от най-лошите в това отношение.

Кевин направи знак на келнера, който започна да си пробива път към тях през тълпата. Кафенето „Ла Доменика“, както и всички останали в Хавана, беше пълно тази вечер. Макар и слуховете да се бяха носили през цялата седмица, вестта за независимостта на Куба бе разпространена едва този следобед. В града цареше хаос. Всеки хаванец, независимо дали беше за или против освобождението на робите, нямаше търпение да отиде в кафенето и да го обсъди с приятелите си.

— Виж ги — каза Тим. — Кряскат като ято папагали, и за какво е всичкото това вълнение? Черните няма да живеят по-добре, ако са свободни. Повечето от тях дори не знаят как да се грижат за себе си.

— Винаги е по-добре да си свободен — каза тихо Кевин. — Пък и предвижданията на закона са доста разумни. Ще има осемгодишен период на чирачество по плантацията за тези, които искат. Младите роби ще бъдат учени на полезни занаяти и задържани от господарите си до осемнадесетгодишна възраст.

— Ще им дойде нанасяно на господарите — рече Тим. — Испания няма да плати компенсация, както направиха Франция и Англия, когато премахнаха робството на своите острови.

Кевин изгълта рома си.

— Господарите да вървят по дяволите! — рече той. — Радвам се, че ще отплаваме след няколко дни. Този път всичко мина добре.

— Мислиш, че бунтовниците имат шанс?

— Един ден — може би, но още не. И все пак свърших моята част от сделката. И щом веднъж излезем от пристанището на Хавана, никога повече няма да се върна тук.

— Освен да доведеш Мария на меден месец — ухили се Тим.

— Казах ти вече, има дузина причини, заради които смятам, че не бива да се женя за Мария.

— Дузина ли? Мисля, че е само една. Ако питаш мен...

— Не съм те питал — каза Кевин и в сивите му очи се появи нещо, което накара Тим Клиъри да млъкне.

„Ла Муреля“ беше не толкова улица, колкото сбирщина от бараки, построени върху останките на старата градска стена. В бараките живееше постоянно движещото се население, съставляващо най-низшите прослойки на хаванското общество — освободени роби, успели по един или друг начин да откупят свободата си, но неуспели да си намерят постоянна работа; проститутки, чиито клиенти бяха моряците по пристанището; дезертъори от испанската войска и търговските кораби.

— Поне ще имаме покрив, за да се пазим от дъжда — беше казала Инес през първата нощ в една от празните бараки.

Мигел вдигна поглед към кърпеното зебло, което покриваше цепнатините между изпочупените греди, и сви рамене. После помогна на Инес да настани Друсилу и Андрю за нощта и отново излезе, за да се отърве от мулето и каруцата. Тъй като не познаваше живота в града

и се страхуваше да не привлече внимание с шумно пазарене, продаде ги за няколко песос.

На Инес не ѝ бе нужно много време, за да се запознае с новите си съседи. На общата чешма в края на редицата бараки завърза предпазлив разговор с високо, гърдесто момиче с гъста черна грива, което се казваше Рита. Според плана, измислен заедно с Мигел, Инес каза на Рита, в отговор на въпросите ѝ, че тя и съпругът ѝ са пристигнали от Пуерто Принсипе, че там нямало работа за докери и че са докарали тежко болната ѝ сестра.

— Нейно ли е момчето? — попита Рита.

— Да, беше бременна с второ, но пометна.

Рита не си направи труда да запита за съпруга на сестра ѝ; на „Ла Муреля“ малко жени имаха съпрузи.

— На твоя мъж няма да му е по-лесно да си намери работа тук, в Хавана. Освен робите, има и китайци. И дузина освободени, дето стават за всякаква случайна работа. По-добре ела с мен на пристанището. Хубаво момиче като теб няма да има проблем да си намери клиенти.

Но Инес се отвращаваше от тази мисъл. Никога не се беше отдавала на друг, освен на Ернесто. И го бе правила по своя воля, привлечена от силното тяло и жаждата му за свобода.

— Е, какво ще кажеш? — попита Рита, като вдигна кофата и се приготви да тръгне към бараката си.

— Не мога... Мъжът ми ще ме убие.

— Като му закурка корема от глад, ще запее друга песен — каза Рита, обърна се и си тръгна, а закръгленият ѝ задник се полюляваше под памучната пола.

Мигел не можа да си намери работа и само след няколко дни парите от мулето и каруцата привършиха.

На четвъртия им ден в Хавана Мигел отиде да рови из боклуците зад големите кафенета. На петия Инес продаде венчалната халка на Друсила.

Друсила бе в съзнание, но напълно апатична. Шоковете, физически и емоционални, които бе преживяла от бунта насам, я бяха оставили неспособна да мисли свързано или да прави планове. Макар кръвенето след помятането да бе спряло, тя се чувстваше ужасно

слаба. Дори не възрази, когато Инес измъкна златната венчална халка с диаманти от пръста ѝ. Изобщо не изглеждаше да осъзнава какво става.

— Хубава дрънкулка — рече Рита, когато Инес ѝ я показа. — Виж само как блестят камъните, все едно са истински! Ще ти дам за него две песос — каза тя. — Тази нощ заработих добре. Моряците се редяха един след друг. Грубовати са, ама не се стискат за пари, когато си вкарат малко ром в корема.

Инес не искаше да слуша подробности за работата на Рита. Тя забърза към най-близкия пазар да купи козе мляко, зеленчуци и малко говеждо за бульон.

На пазара чу приказките за независимостта.

— Вярно е — каза жената, която ѝ продаде говеждото. — Всички роби ще бъдат свободни. Не веднага, но скоро. Всички деца на робините ще бъдат свободни още щом дойдат на бял свят и...

Инес остана неподвижна, без да забелязва хората, които я блъскаха. Мислеше си за Ернесто. Свободата бе дошла твърде късно за него.

Върна се в бараката и успя да накара Друсила да глътне малко козе мляко. Тя отново кашляше и челото ѝ бе горещо.

Инес въздъхна и отиде да приготви бульона. Още разбъркваше сместа от месо и зеленчуци в металната тенджера, когато влезе Мигел с блеснали от вълнение очи.

— Чу ли? — попита я той.

Тя кимна и продължи да разбърква бульона.

— Но това променя всичко! — възкликна Мигел.

— Не и за Ернесто. Нито пък за нас. Ние водихме бунта във Вила Нуева, нали? И ти помогна да бъде убит господарят. Ако ни хванат, ще ни обесят.

— Няма да ни хванат — рече Мигел. — Бях много внимателен.

— Намери ли работа?

Той поклати глава.

— Но ще си намеря скоро. — После подуши димящата тенджера. — Откъде намери тая храна?

— Продадох венчалния пръстен на сенъора на Рита, долу на улицата.

— Сенъора позволи ли ти?

— Как мога да я попитам, след като тя ме гледа, сякаш не ме познава? Има нужда от храна, за да възвърне силите си, нали?

— Права си — каза той. — И детето също трябва да яде. Къде е той?

— Тича по улиците с банда други пикльовци. Като подуши яденето, ще дойде.

Но Инес грешеше. Андрю се навърташе покрай колибата и чу думите ѝ. В момента не беше гладен, защото с новите си приятели малко преди това бяха откраднали няколко банана от пазара и ги бяха излапали в една близка уличка. За малкото си време в Хавана Андрю се бе научил да лъже, да краде и да се бие с юмруци. Точно това бе накарало другите момчета да го приемат.

Инес го бе научила да лъже, предупреждавайки го, че ако каже нещо за Вила Нуева, ще му откъсне езика; Андрю бе сигурен, че тя говори сериозно. Беше го накарала да си свали ризата, обувките и чорапите.

Сега, когато гладът му бе доволен за момента, той остана зад колибата да подслушва разговора на Мигел и Инес. Беше объркан и уплашен.

— Сеньора хич не ми изглежда да се е подобрила — рече Мигел.

— Слаба е и мозъкът ѝ е объркан. Сега говори за хора и места, които не познавам.

— Трябва да я върнем в нейната страна. Там тя има семейство, богати хора, които ще се погрижат за нея.

— Може би искаш да отидеш да ѝ купиш билет, да купиш билети за всички ни за някой хубав параход? — тросна се Инес.

Андрю чу как черпакът стърже по стените на железната тенджера.

— Не е яла почти нищо през последните два дни — рече Инес. — Надявам се да я накарам да пийне малко от тоя бульон.

— Трябва да яде или... Инес, тя няма да умре, нали?

— Откъде да знам? — Гласът на Инес звучеше ядосано и уплашено.

Андрю не искаше да слуша повече. Искаше само да избяга и да намери някое тъмно местенце, където никой да не го види, че плаче. Но не можеше да си го позволи. Трябваше да направи нещо, за да помогне на майка си. Инес бе казала нещо за кораб, който да ги закара

в Съединените щати. И майка му бе говорила за това в каруцата по пътя за Хавана.

Момчето избърса очи с opakото на ръката си и хукна да намери новите си приятели. Те знаеха всичко за този голям, шумен, объркан град. Може би щяха да успеят да му помогнат.

Кевин стоеше на кея и гледаше пристанището. Беше се изморил от Хавана и на другия ден заминаваше. С новите мощни мотори на „Медей“ щяха да доплават за пет дни до Съединените щати, а тропическите плодове, които бе натоварил, щяха да донесат добра печалба там. В Ню Йорк ананасите и пъпешите все още се считаха за лукс.

— Скоро ще свършим — каза Тим, като се приближи към Кевин.

— Печеливш курс.

— Последната ни нощ в Хавана. Да идем да пийнем по няколко.

— Градът ми омръзна. Не ми се ходи пак до центъра му.

— Не е нужно. През последните няколко нощи ходих на едно място недалеч оттук. Не е кой знае какво, но ромът е добър, а момичетата — още повече.

— Не се ли насити на момичета, откакто сме тук?

— Няма такова нещо като достатъчно момичета. Или насищане с ром.

— В каютата ми има достатъчно ром — започна Кевин.

— Ама нямаш момичета, нали?

— Страхувам се, че не. Добре, Тим. Да идем да видим това твоє кафене.

Вървяха съвсем малко от пристанището до „Бугаинвилеа“ — малко, шумно кафене на открито, подобно на многото други, които Кевин беше виждал на острова. Бе пълно с моряци и корабни офицери, говорещи на дузина езици, и музиканти, свирещи на китари, барабани и маракаси. Двойките танцуваха, а после се качваха заедно на горния етаж.

Някои от момичетата, които се разхождаха по улиците или се провираха между масите, не изглеждаха на повече от единадесет или дванадесет години, но лицата им бяха наплескани с пудра от стрити яйчени черупки, а бузите и устните им — начервени. Ята малки

дрипави момчета, чиито кожи бяха във всевъзможни оттенъци от слонова кост до жълто, влизаха да просят от клиентите или продаваха лотарийни билети.

— Ето ти го твоя аболиционизъм — рече Тим и посочи към една от групичките момчета. — Скоро просяците и крадците ще се удвоят. Щом собствениците им ги изпуснат, Хавана ще се напълни с такива.

— Вероятно си прав — каза Кевин. — Но на всяко пристанище съм виждал бездомни момченца, които или се борят за себе си, или гладуват. През годините, прекарани в Ливърпул, преди да стана моряк, и аз вкусих от същото. А ти?

— Аз май съм бил късметлия. Родителите ми спестиха достатъчно за пътуването до Квебек. Там имахме роднини. Оправихме се някак. Не че беше...

Той млъкна. На съседната маса ставаше нещо. Кевин погледна към ревящия морски офицер.

— Обирай си крушите оттук или ще те напердаша!

След това прозвуча пронизителен детски глас:

— Аз не съм просяк като тези тук. Мога да ви платя.

Чу се шамар и болезнен вик. Келнерът забърза нататък, но Кевин пръв стигна до детето. Беше момченце — малко, кльощаво и полуголо. Надигаше се от пода бавно, но решително.

Един моряк на съседната маса се изсмя:

— Нещо бъркаш, мучачо. Моряците трябва да платят на майка ти, а не обратното.

За момент момчето изглеждаше объркано. После разбра и лицето му стана алено под мръсотията. Зъбите му се оголиха. То грабна една празна бутилка и се хвърли към все още смеещия се моряк.

Кевин посегна и с бързо движение дръпна настрана момчето. То риташе и се мъчеше да се отскубне. Тим, който бе наблюдавал цялата сцена, погледна от Кевин към детето, после пак към Кевин.

— Заболя ли те? — попита Кевин.

— Не, сър.

— Не си достатъчно голям, за да започнеш сбиване в кафенето; още не — каза Кевин.

Момчето се опитваше да изглежда дръзко, но в очите му се появиха сълзи. Светлосиви очи под черни вежди. Не изглеждате да е

мулатче, дори не и окторон, но Кевин знаеше, че смесицата на двете раси понякога дава необикновени цветове на кожата.

— По-добре да си вървиш у дома, ако изобщо имаш дом.

— Последните две вечери беше тук — рече Тим. — Мисля, че мозъкът му е малко объркан. Разправя на всеки, който иска да го слуша, че искал места на кораб — за себе си и за майка си. И за слугите им. Все го изригват, но то се връща.

Кевин бръкна в джоба си.

— Ето — каза той. — Купи си нещо за ядене и стой далеч от кафенето.

— Аз не съм просяк. Опитах се да го кажа на оная свиня там. Искам да запазя места за себе си, майка си и слугите ни. Мама е много богата дама.

— Къде живеете с майка си и тези ваши слуги?

— На „Ла Муреля“, сър.

Кевин познаваше това място. Никога не бе ходил там, но хората му понякога си намираха курви на тази улица. Преди две ноци един от тях беше набит и ограбен на същото място.

— Лъжеш — каза той. — Майка ти няма пари.

— Сега не, но преди имаше. Просто ни се наложи да живеем на това място, след като ние... след като те...

— Добре, както кажеш. — Кевин мушна монетите в ръката на момчето. — Хайде, върви сега. Махай се.

Момчето погледна към монетите в ръцете си и поклати глава:

— Не е достатъчно.

— Дявол да го вземе! — избухна Тим. — Спасяваш пикльото от бой, даваш му пари и той ти казва, че не било достатъчно!

Той избута момчето настрана.

— Да вървим да си намерим две момичета и да се качваме горе, капитане.

Момчето се извърна и застана като заковано на пода.

— Вие сте капитан, сър? Имате кораб? Бихте могли да ни вземете с вас у дома.

— Не возя пътници — каза Кевин. — Поне не без пари.

— Моля ви, сър, всички можем да спим само в една каюта! Или на палубата. Аз мога да работя, Мигел също...

Тим започна да се изправя, но Кевин му направи знак да седне. Хавана беше пълна с малки просячета, но това тук бе различно.

— Кой е Мигел?

— Той... Преди беше слуга. Много добър работник е, сър.

— И предполагам, майка ти пътува с личната си прислужница.

— Да, сър. Инес. Тя...

Момчето се взря в лицето на Кевин и устните му затрепериха.

— Трябва да си отидем у дома... трябва...

Детето може и да беше побъркано, но говореше правилен английски и се държеше с достойнство дори и сега.

— И къде е това „у дома“? — попита Кевин.

— Чарлстън, сър. Лелите ми живеят там. И баба Сийтън живееше там, в една голяма къща, но умря и тогава...

Кевин сграбчи момчето за рамото. После повдигна брадичката му с два пръста. Сивите очи бяха разширени от учудване под правите черни вежди. Момчето започна да се гърчи, но Кевин не го пусна.

— Мили боже, това момче... той е... — каза тихо Тим.

— Какво е станало с Варгас? — попита Кевин.

— Сеньор Варгас е мъртъв. Робите го убиха. Опожариха Вила Нуева и трябваше да избягаме. — На лицето на момчето се изписа страх. — Не трябваше да ви казвам. Инес каза, че ще ми отреже езика, ако разправа на някого.

— На никого няма да позволя да те нарани. Хайде да отидем при майка ти.

Детето вдигна поглед към Кевин, сякаш не смееше да повярва.

— Ще ни вземете ли с вас у дома?

Кевин прегърна с една ръка слабичките раменца на момчето.

— Точно така — каза той, вдигна го на ръце и започна да си проправя път през тълпата, а Тим ги следваше.

Друсила изяде горещата супа, в която плуваха месо и зеленчуци. По-късно изпи и отварата от билки.

— Къде сме? — попита тя.

— В Хавана, сеньора — каза Инес и поднесе чашата с димяща отвара към устните ѝ. — Изпийте го всичкото. Няма да повярвате колко струват тия прости билки в този град. А са сушени, не свежи и

зелени, както бяха на полето във Вила Нуева. Ама пак ще ви накарат да се почувствате по-добре, ще видите.

Отварата от билки я караше да се чувства сънлива и тя отново се отпусна на леглото от слама и чували. Отвън се чува крясъци и песни, барабани, китари и маракаси. Искаше да попита Инес какво става, но чувстваше езика си надебелял и клепачите — натежали.

Когато се събуди отново, Друсила се почувства малко по-силна. Инес донесе леген с вода и изми лицето ѝ с парче чувал. После среса косите ѝ с гребена, който Мигел бе намерил при една от обиколките си из боклуците.

— След мъничко ще ви дам още бульон.

Друсила чу нови крясъци по улицата.

— Не се страхувайте — каза Инес. — Хората празнуват.

— Да не е някакъв празник? — попита Друсила.

— Голям празник. Новините току-що пристигнаха от Испания. Обявена е независимост, сеньора. Всички роби в Куба ще бъдат свободни.

Друсила се усмихна, но след малко усмивката замръзна на устните ѝ. Чувстваше се смазана от вина.

— Ако бях почакала само малко, Ернесто нямаше да умре. А Хулио...

— Не беше ваша грешка — рече Инес. — Откъде можехте да знаете за освобождението?

Инес се изправи припряно и погледна към полуотворената врата, Друсила също чу скърцането на колела на карета на улицата пред колибата. Мигел казваше:

— Какво търсите, господо? Не бива да влизате вътре. Тук има заразоболен...

— Махни се от пътя ми — прозвуча мъжки глас.

Друсила нададе остър вик и седна в леглото. Виеше ѝ се свят, но се вкопчи в Инес и се опита да се изправи.

— Кевин!

Ръцете му вече бяха обвити около нея, прегръщаха я, подкрепяха я. Тя се вгледа в лицето му. После вдигна ръка и го докосна по бузата, сякаш да се увери, че е истинска.

— През всичките тези години... те мислех за мъртъв... и после, когато Хулио си призна, че е излъгал...

— Успокой се, любов моя — каза нежно той. — Няма да те изоставя.

После се обърна към Инес:

— Облечи я и я увий в едно одеяло.

— Нямам одеяло, сеньор. И няма да ви позволя да я отведете оттук...

Но Андрю се намеси:

— Всичко е наред, Инес. Капитан Фаръл има кораб. Ще ни вземе в Съединените щати. Всички ни.

— Познавате ли този човек, сеньора? — попита Инес все още подозрително.

— Познавам го — отговори Друсила.

После всичко стана с бясна скорост. Кевин свали сакото си, уви го около раменете на Друсила и я вдигна на ръце.

— Искаш ли тези двамата да дойдат? — попита я той и посочи към Инес и Мигел.

— О, да. Те спасиха живота ни — моя и на Андрю. Щяхме и двамата да сме мъртви заедно с Жулио, ако не бяха...

— Добре тогава — каза Кевин. — Тръгвайте и двамата.

— Ще ни отведете от Куба? — попита Мигел и погледна към Инес, сякаш не смееше да повярва в това чудо.

— Точно така — отговори Кевин. — И побързайте. Отплаваме след няколко часа.

Мигел не чака втора покана, а започна да събира с треперещи ръце дрехите на Андрю във вързоп.

После всички се качиха в каретата. Кевин държеше Друсила на коленете си, а главата ѝ почиваше на рамото му. Чувстваше го как се стяга всеки път, когато каретата хлътнеше в бразда, за да ѝ спести друсането. Навсякъде се чуваше музика. Многоцветното население на Хавана продължаваше да празнува. Широките авенюта и тесните улички бяха изпълнени с мъже и жени, които танцуваха, пиеха и се прегръщаха. На няколко пъти бяха принудени да спират внезапно каретата, за да направят път на някой от празнуващите, пиян от тръстиково бренди и от свободата си.

Когато стигнаха брега, Кевин каза:

— Намери някоя малка лодка, Тим. Плати колкото ти поискат, но побързай.

Друсила вдигна глава:

— Тим? И ти ли си тук?

— Можете да се хванете на бас, че съм — отвърна той и я одраска с наболата си брада, когато се наведе да я целуне по бузата. После тежките му стъпки заглъхнаха надолу по кея.

— Капитан Фаръл ще ни заведе у дома, мамо — чу се гласът на Андрю.

— Зная, миличък, зная... — Друсила вдигна поглед към Кевин и видя топлината и нежността в очите му. Никога преди не я беше гледал така. — Как ме намери? — попита тя.

Той се усмихна, но когато заговори, гласът му трепереше леко.

— Андрю ме доведе. Той... — Кевин я прегърна по-силно, сякаш се страхуваше да не я изгуби. — Само като си помисля, че можех да отплавам тази нощ, без да знам, че си в оная адска дупка...

Друсила протегна ръка и привлече главата му надолу. Устните им се сляха в дълга целувка. В този момент се почувства вече у дома, защитена и обичана. Миналото не можеше да ѝ причини болка. Имаше само бъдеще — богато и златно с обещания за щастие.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

През първата си нощ на „Медей“ Друсила, облечена в една от ризите на Кевин вместо нощница, спа в неговата каюта. Той не се отдели от нея; даже когато тя заспиваше, държеше ръката ѝ.

По време на пътуването, когато заобиколиха Флорида и се отправиха нагоре по източното крайбрежие на Съединените щати към Ню Йорк, силите ѝ започнаха да се възвръщат. Двамата с Кевин прекарваха часове в каютата, като си говореха.

Тя му разказа какво се бе случило от последната им среща в затвора „Сан Рафаел“ насам.

— Не знаех — каза Кевин. — Когато Диего Барбоса и хората му ме измъкнаха от затвора, не знаех, че ти стоиш зад всичко това. Че ти си дала пари за пушки и експлозиви. — Лицето му потъмня. — Диего нямаше възможността да ми каже; беше убит, докато ме пренасяха на кораба.

— Той изобщо не знаеше за мен. Никога не съм се срещала с него — обясни Друсила. — Един английски журналист действаше като посредник. Съжалявам за Барбоса... Трябва да е бил забележителен човек.

— Наистина беше — каза Кевин. После добави: — Тим успя да измъкне Мария, сестрата на Барбоса, по същото време, когато измъкнаха и мен. Сега тя живее в Ню Йорк.

— Сега отиваме там, нали?

— Да, да разтоварим стоката.

Дали наистина в гласа му имаше неловкост, или само така ѝ се струваше?

По-късно същия ден, когато Кевин за пръв път я изведе на палубата, за да се пораздвижи и да глътне малко свеж въздух, тя заговори за брака си с Хулио:

— Трябваше да стана негова любовница, иначе щеше да ме депортира от Куба и нямаше да мога да ти помогна. Той поведе отряда си към „Сан Рафаел“, когато хората на Барбоса са нападнали затвора.

Когато се върна, ми каза, че си загинал по време на бягството. Повярвах му. След това нищо вече нямаше значение.

— Беше ли добър с теб?

— Опита се. Обичаше ме по свой собствен начин. Но аз не можех да го обичам. Пък и това с робите. Не можех да понасям начина, по който се отнасяше с тях. И той учеше Андрю да приема тази жестокост като част от живота.

Друсила продължи разказа си със събитията, довели до бунта. И за помятането си.

— След това не си спомням много. Може би не съм искала да си спомням. Обвинявах се за смъртта на Хулио...

— Не си виновна. Получил си е заслуженото. — Кевин я притегли към себе си. — Опитай се да забравиш миналото.

Когато „Медея“ хвърли котва в пристанището на Ню Йорк, Кевин остави Друсила на кораба, за да слезе на брега да разтовари стоката. Тя го очакваше да се върне вечерта, но вместо него дойде Тим и обясни, че капитанът щял да закъснее.

— Донесъл е подаръци на Мария Барбоса. Винаги ѝ носи по нещичко, когато идваме тук. И я води по луксозни ресторанти и театри.

— И това ли е всичко? — попита неловко Друсила.

— Не разбирам какво искаш да кажеш.

— Много добре разбираш, Тим. Не се преструвай пред мен. Кевин ми каза, че Мария се е грижила за него, докато е оздравял след „Сан Рафаел“. Разкажи ми за нея.

— Тя е чудесно момиче — призна Тим. — И, разбира се, Кевин ѝ е благодарен, задето тогава се е грижила за него. А и мисля, че чувства някакво задължение към нея, защото брат ѝ умря, за да го измъкне от затвора.

— Хубава ли е?

— Не знам... Слушай, Друсила, няма нищо такова между тях. Той просто се опитва да замести брат ѝ. Грижи се за нея — това е всичко. Даде ѝ пари да започне с магазина за дрехи, но тя почти му ги е изплатила. Пък и след нея тичат много млади кубинци.

— Значи е хубава.

Друсила нямаше право да ревнува. Кевин си беше помислил, че се е омъжила за Хулио по любов. Сега знаеше истината, но може би бе твърде късно.

Беше се виждала в огледалото в каютата. Лицето ѝ бе изпито, с тъмни кръгове под очите. Беше ужасно слаба. Гърдите ѝ бяха станали по-малки, а ханшът ѝ бе тесен като на момче. Спомни си щедрата красота на кубинските момичета, буйните им синьо-черни коси, огромните кафяви очи и прекрасните фигури. А и бяха родени кокетки; опитни в изкуството на съблазняването — провокиращи коси погледи, съблазнително полюляване на бедрата.

Когато Кевин се върна след полунощ, Друсила се престори на заспала. Още от първата ѝ нощ на кораба не спяха на едно легло и даже сега, когато силите ѝ се бяха възвърнали, той продължаваше да спи в каютата на Тим и Андрю.

На другата сутрин Друсила не спомена нищо за Мария. Но Кевин имаше новини.

— Научих, че Шарлот Тримейн щяла да отваря къщата си в Нюпорт за лятото. Телеграфирах ѝ, че ще те заведе там. Това е хубаво, нали? В Перегрин Корт за теб ще се грижат добре, за Андрю — също. Той е чудесно момче, Друсила. Всичко, което един мъж би могъл да иска от сина си.

— Ще останеш с нас в Нюпорт, нали?

— Ако искаш — каза той, но сивите му очи бяха някак далечни и Друсила за пореден път се почувства неловко.

Макар Нюпорт да се бе променил — особено Белвю Авеню, където бяха построени още по-величествени каменни и тухлени „къщички“, някои от които имитираха ренесансови палати, а други френски крепости, Перегрин Корт си бе останал точно такъв, какъвто Друсила си го спомняше. Една августовска сутрин, почти два месеца след като бе пристигнала тук с Кевин, Андрю и слугите, тя седеше на широката, покрита с възглавнички пейка в дъното на градината с живите плетове. Беше облечена в лятна рокля от муселин на лилави и бледожълти райета, с прилепнал корсаж с дълбоко деколте, украсен с дантели и лилави панделки. На пейката до нея беше сложена сламена шапка с широка периферия.

Последните седмици, сред лукса и удобствата на Перегрин Корт, Друсила се беше възстановила напълно. На бузите ѝ отново имаше руменина, а устните ѝ бяха станали наситенорозови. Беше и малко понапълняла. Шарлот Тримейн бе наредила на Инес да я тъпче със смеси от мляко, яйца и бренди. Андрю пък бе предаден на грижите на мис Уинтърбъри — английска гувернантка, която го караше да се облича в корави колосани моряшки костюмчета, тъпчеше го с овесена каша и агнешки котлети и го водеше на енергични разходки из имението.

Мигел бе настанен на чудесна служба като камериер на един новозабогатял железопътен магнат, който навсякъде се хвалеше с новата си придобивка, но се опъна само когато Мигел се опита да го изкъпе.

— Това е твърде много, дявол да го вземе! — изрева тогава магнатът и прибави поток от англосаксонските нецензурни думи, които така очароваха младежа.

Мигел прие изблика като поредната ексцентричност на тези особени американос. Можеше да си позволи да понася това заради добрата заплата, която всяка седмица даваше на Инес. Съвсем скоро, когато съберяха достатъчно пари, щяха да се оженят и да си отворят малък магазин.

Кевин остана в Перегрин Корт през цялото лято. На няколко пъти проведе дълги разговори насаме с Шарлот Тримейн. Друсила знаеше, че старата дама го харесва въпреки липсата му на родословие.

Но лятото скоро щеше да свърши, а Кевин не бе казал нищо на Друсила за бъдещето. Сега, докато го чакаше в беседката, тя се чувстваше притеснена. Накрая го видя да крачи през градината покрай живите плетове, подрязани като птици и животни.

Кевин влезе в беседката и сърцето на Друсила запърха при вида му. Той не седна до нея, а застана до входа. Погледът му беше далечен и неразбираем. Гледаше към градината.

— Винаги съм мразел тези живи плетове — рече той. — Един жив плет трябва да изглежда такъв, какъвто е, а не като пиле. И всичките тези нови къщи, струпани на едно място! Конюшни с чулове с монограми за конете. Бога ми, вярно е. Мигел ми каза, че железопътният барон, за когото работи, поръчвал ленени чулове с монограми за конете си.

Той закрачи неспокойно из малката беседка. Изглеждаше като животно в клетка.

— Нюпорт не ти харесва, нали? — попита Друсила.

— Харесвам някои неща. Кейовете и корабите. Онези къщи по Теймз Стрийт, които изглеждат като домове на хора, а не като музеи. Но Белвю Авеню... — Направи широк жест. — Тук ти си в своята среда, мила моя. И Андрю ще трябва да я приеме.

— Но не и ти, нали, Кевин?

Той не отговори и Друсила почувства хлад.

— Напускаш Нюпорт, нали? Това ли се опитваше да ми кажеш?

— Да.

— Къде ще отидеш?

— Първо в Ню Йорк.

— Значи с Мария.

— Мария ли? Боже господи, как ти хрумна това? — Приближи се и втренчи поглед надолу към нея. — Сбогувах се с Мария в деня, в който пуснахме котва в нюйоркското пристанище. Отидох да я видя и й казах за чувствата си. Никога не съм я обичал и знам, че един ден и тя щеше да осъзнае, че никога не ме е обичала.

Друсила се изправи и застана лице в лице с него.

— Но тогава... защо ще ходиш в Ню Йорк?

— За да се отърва от „Медея“. Ще я продам на Тим. Той смята да превозва стоки между Ню Йорк и Карибите.

— А ти...

— Мисля, че ще се отправя на запад. Може би в Калифорния. Или даже нагоре, към Аляска. Нали знаеш, там са направили златен удар.

— Някъде другаде — каза тихо тя. — Винаги трябва да бъде някъде другаде.

Той я погледна учудено.

— Тогава, в „Сан Рафаел“, ти ми го каза. Каза ми, че когато излезеш, никога няма да се установиш на едно място.

— Вярно е, скъпа.

Тя се вкопчи в ръката му с всички сили.

— Но каза и нещо друго. Че ме обичаш. И... зная, че обичаш Андрю. Виждала съм те с него и зная...

— Разбира се, че го обичам. Онази нощ в кафенето в Хавана, когато осъзнах, че е мой син, бях толкова горд с него.

— Тогава вземи ни с теб! Андрю има нужда от баща. А аз... Кевин, любими, не искам да ти позволявам да си отидеш... Не и този път!

— Мислиш ли, че не искам да дойдете с мен? Но как да те накарам да обърнеш гръб на всичко това? Аз не съм бедняк, Друсила. Мога да се грижа за теб и момчето. Но не мога да ви обещавам всичко това, което имате тук.

— Но аз имам...

— Няма да взема парите ти. — Той се вгледа в лицето ѝ и смръщи вежди. — Кое е толкова смешно?

— Ти. Някога щеше да вземеш дял от богатството на Тримейн. Казваше, че за хора като нас честта и благоприличието са невъзможни без пари.

— По дяволите това, което съм казал! Сега пък ти казвам и по-добре да го повярваш: никога няма да живея на гърба на съпругата си!

Друсила нададе радостен вик и се хвърли в обятията му.

— Кажи го пак!

Той разбра. Както винаги я беше разбирал. Притегли я още по-близо към себе си и сивите му очи се изпълниха с топлина и обич.

— Моята съпруга. Моята съпруга и моята любов.

Устните им се сляха. Друсила знаеше, че където и да я заведе той, там ще бъде нейният дом, нейното убежище... нейното щастие.

Издание:

Даяна Хевиланд. Страстните измамници

Американска. Първо издание

ИК „Хермес“, Пловдив, 1996

Редактор: Венера Атанасова

Коректор: Ева Егинлиян

ISBN 954-459-328-4

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.